วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 7

ทองทิว สุวรรณทัต

วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 7
ทองทิว สุวรรณทัต

วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 7

โดย *ทองทิว สุวรรณทัต*

อภินันทนาการ

แด่

....

จาก

....

คำนำ

ผู้ที่อ่าน **"วิญญาณมีจริงหรือ ?" เล่ม 7** ขณะนี้ โปรดทราบด้วยว่า **คุณสุเทพ มานีเวศม์** ผู้เสียสละทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์หรือเวลาหรือแรงกาย เพื่อจัดทำหนังสือนี้แจกเป็นธรรมทานมาเป็นเวลาหลายปีแล้วนั้น กำลังป่วยหนัก ! และทั้ง ๆ ที่ป่วยสุดจะฝืนสังขารได้ก็อุทิศตนเพื่อส่วนรวม จนหนังสือ **"วิญญาณมีจริงหรือ ?" เล่ม 7** เป็นรูปเล่มสำเร็จสมดังที่ท่านตั้งปณิธานไว้

ผู้เขียนขอความกรุณาต่อท่านผู้อ่านทั้งหลาย ณ โอกาสนี้ โปรดร่วมตั้งจิตอธิษฐานกับผู้เขียน ขออำนาจคุณพระรัตนตรัยจงช่วยคุ้มครองให้ **คุณสุเทพ มานีเวศม์** หายจากโรคภัยไข้เจ็บในครั้งนี้ ขอให้ **คุณสุเทพ มานีเวศม์** แข็งแรงวัน แข็งแรงคืน เพื่อจะได้อยู่ทำประโยชน์ให้แก่พระพุทธศาสนาอีกต่อไปชั่วนานแสนนาน

ด้วยความเคารพ

ทองทิว สุวรรณทัต

158/80 จรัญสนิทวงศ์ 8

กทม. 10600

สารบัญ

หน้า

คำนำ (3)

- คุณพาณี รัตนสมบัติ
  ผู้จัดงานศพของตนเอง *1*
- ท่านเจ้าคุณธรรมปัญญาจารย์
  เล่าเรื่องวิญญาณ *47*
- คุยกับคุณสุรีพันธุ์ มณีวัต *53*
- หลวงปู่ชอบ ฐานสโม
  กับประสบการณ์อัศจรรย์ *123*
- ความมหัศจรรย์ในธรรม *145*

แจ้งข่าวการกุศล

ขอเรียนให้ทราบว่า ทางกุศลธรรมมูลนิธิได้ก่อตั้งอนามัยสงเคราะห์ผู้ป่วยเมื่อ พ.ศ. 2530 โดยมีแพทย์แผนปัจจุบันและนางพยาบาลจากโรงพยาบาลตำรวจมาให้การรักษาผู้ป่วยฟรี ทางมูลนิธิไม่มีการออกเรี่ยไรค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดซื้อยา ค่าไฟฟ้า และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ล้วนเป็นเงินของคณะกรรมการทั้งนั้น

ในช่วง 10 ปีนี้ มีผู้ป่วยมารับการรักษานับวันจะเพิ่มขึ้น ๆ ค่าใช้จ่ายย่อมสูงขึ้นตามเป็นของธรรมดา ข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าเราเปิดโอกาสให้สาธุชนที่มีจิตศรัทธาจะมีส่วนร่วมงานกุศลนี้ ก็จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ป่วยมาก ตามพุทธภาษิตว่า คนเราให้ทานอะไร ย่อมได้ผลตอบนั้น ๆ เราช่วยผู้ป่วยหายจากความทุกข์ ผู้บริจาคก็จะมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์

หากผู้ใดมีจิตเมตตาที่จะช่วยเหลือเพื่อนร่วมโลกด้วยกัน โปรดธนาณัติในนามกุศลธรรมมูลนิธิ 125 ถนนสาธุประดิษฐ์ 12 เขตสาธร กทม. โทร : 2123644 สั่งจ่าย ป.ณ. ยานนาวา แห่งเดียวเท่านั้น และอย่าลืมเขียนชื่อที่อยู่ให้ชัดเจน หรือบริจาคได้ที่กุศลธรรมมูลนิธิด้วยตนเอง ทางมูลนิธิจะออกใบเสร็จรับเงินให้ท่านครับ

ผู้แจ้งข่าว

นายสุเทพ มานีเวศม์

17 กุมภาพันธ์ 2540

คุณพาณี รัตนสมบัติ ผู้จัดงานศพตนเอง

เมื่อประมาณ 20 ปีเศษ ที่ผ่านมานี้ ผู้เขียนเคยอ่านเรื่องของ **คุณพาณี รัตนสมบัติ** ในนิตยสาร *'แสงเทียน'* ซึ่งถ้าจำไม่ผิดดูเหมือนจะเป็นหนังสือธรรมะ ที่พุทธสมาคมแห่งประเทศไทยพิมพ์ออกจำหน่าย

เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับคุณพาณี รัตนสมบัติ ภรรยาของคุณสาย รัตนสมบัติ อดีตผู้อำนวยการกองการสุราและยาสูบ กรมสรรพสามิต ได้ผ่านความตายมาหลายครั้ง

จนกระทั่ง ครั้งสุดท้ายจึงมาได้ **พล.ท. สมาน** วีระไวทยะ (ถึงแก่อนิจกรรมเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2528) เมื่อสมัยยังเป็นพันเอกช่วยต่ออายุได้เพียง 1 ปี

ครั้นถึงกำหนดอันเป็นวันที่คุณพาณีจะมรณกรรม ท่านได้จัดการสั่งเสียงานศพของตนเองเรียบร้อย แล้วจึงจากคุณสายผู้เป็นสามีและบุตรของท่านไปอย่างสงบ!

ผู้เขียนยังจำได้ว่าได้อ่านเรื่องของคุณพาณีอยู่หลายเที่ยว และติดใจในเรื่องของท่านเป็นอย่างมาก

ทั้งยังได้เคยนำเรื่องนี้ไปพูดคุยกับท่าน พล.ท. สมาน วีระไวทยะ ที่ผู้เขียนเคารพรักประดุจพี่ชายแท้ ๆ ณ บ้านของท่าน ซึ่ง ***'พี่หมาน'*** ของผู้เขียนก็ยอมรับว่าเป็นความจริงทุกประการ

นับจากที่อ่านหนังสือ ***'แสงเทียน'*** แต่นั้นมา ผู้เขียนมีความรู้สึกฝังใจตลอดเวลา ใคร่จะได้พบ คุณสาย รัตนสมบัติ เป็นอย่างยิ่ง หากทว่าผู้เขียนเป็นเด็กกว่าท่านมาก และไม่ทราบจะติดต่อกับท่านโดยหนทางใดในขณะนั้น เรื่องก็เป็นอันผ่านไปโดยไร้ประโยชน์

กาลเวลาผ่านไปถึง 20 ปีเศษดังกล่าว หลังจากที่ผู้เขียนได้เขียนเรื่อง ***'พ.อ. เสนาะ จินตรัตน์ ผู้ตายไป 2 ครั้งแล้วฟื้นและจะหมดอายุเร็ว ๆ นี้'*** ลงในนิตยสาร ***'โลกทิพย์'***

และต่อมา พ.อ. เสนาะ จินตรัตน์ ได้ถึงแก่อนิจกรรมจริง ๆ ในเช้ามืดของวันที่ 13 มิถุนายน 2531 ไปแล้วนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง **คุณประสิทธิ์ การุนยวณิช** ผู้เคยร่วมงานอย่างใกล้ชิดกับ **คุณ ท. เลียงพิบูลย์** และเป็นอีกท่านหนึ่งที่ผู้เขียนเคารพรักเหมือนพี่ชาย ได้โทรศัพท์ไปหาผู้เขียน โดยแนะนำให้ผู้เขียนควรจะติดตามนำเรื่องของ คุณพาณี รัตนสมบัติ มาเขียนใน ***'โลกทิพย์'*** อีกเรื่องหนึ่ง เพื่อเป็นการยืนยันว่า บาป บุญ มีจริง นรก สวรรค์ มีจริง มิใช่เรื่องที่พูดกันเล่น ๆ

พร้อมกันนั้น คุณประสิทธิ์ได้กรุณาให้เบอร์โทรศัพท์บ้านของคุณสาย เพื่อผู้เขียนจะได้ติดต่อกับท่านด้วยตัวผู้เขียนเอง

...เรื่องที่ผู้เขียนฝังใจมาเป็นเวลาช้านาน จึงเริ่มกระจ่าง ณ บัดนั้น!

ซึ่งถ้าจะพูดไปแล้ว เปรียบเสมือนผู้เขียนกำลังมะงุมมะงาหลาอยู่ในความมืดมิดมาเป็นเวลาอันยาวนาน แล้วจู่ ๆ คุณประสิทธิ์ก็เดินเข้าไปจูงมือผู้เขียนออกมาสู่แสงสว่างฉะนั้น! ...อันเป็นพระคุณที่ยากจะลืมได้

...ด้วยเหตุที่เล่ามาทั้งหมดนี้ ยังผลให้ผู้เขียนได้มีโอกาสพบกับคุณสาย รัตนสมบัติ ซึ่งเป็นทั้งสามีและผู้บันทึกเรื่องของคุณพาณี รัตนสมบัติ ในเช้าวันหนึ่ง ณ ที่บ้านของท่านเอง

ทั้งยังได้รับความกรุณาจากท่าน ในการที่จะเปิดเผยเรื่องของคุณพาณี ตามที่ผู้เขียนต้องการทุกประการ แม้ท่านจะมีอายุ 80 ปีเศษแล้ว ท่านก็ยังจำเหตุการณ์ได้แม่นยำ

รายละเอียดเรื่องของคุณพาณี รัตนสมบัติ ผู้ตายไปแล้วฟื้นหลายครั้ง จนได้จัดงานศพของตนเอง ที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้

เป็นเรื่องที่ผู้เขียนนำมาจากคำบันทึกของ คุณสาย รัตนสมบัติ ประกอบกับคำสัมภาษณ์ที่ท่านเมตตาต่อผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้อีกครั้งหนึ่ง

(เฉพาะคำบันทึกนี้พิมพ์แจก เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2507)

ประวัติชีวิต

คุณพาณี รัตนสมบัติ เกิดวันศุกร์ เดือน 7 ปีมะแม ตรงกับวันที่ 17 พฤษภาคม 2450 ถึงแก่กรรมที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2507 มีอายุได้ 56 ปี

การแต่งงาน แต่งงานกับคุณสาย รัตนสมบัติ เมื่อ พ.ศ. 2476 มีบุตร 2 คน คือ

1. นายสัมพันธ์ รัตนสมบัติ สำเร็จการศึกษาจากประเทศญี่ปุ่น

2. น.ส. จิราพรรณ รัตนสมบัติ สำเร็จการศึกษาครั้งสุดท้ายที่ประเทศอังกฤษ

การศึกษา เรียนที่โรงเรียน เอส.พี.จี.

อาชีพ เคยเป็นเจ้าของโรงเรียนและเป็นครู

ศาสนา เดิมนับถือศาสนาคริสต์ เนื่องจากอยู่โรงเรียนกินนอนของแหม่มมาตั้งแต่เด็ก ๆ ต่อมาได้เปลี่ยนมานับถือศาสนาพุทธ

การนับถือศาสนาพุทธนี้ คุณพาณีได้ศึกษาพระธรรม และปฏิบัติทางสมถกรรมฐาน และวิปัสสนาอย่างเคร่งครัด วัดที่คุณพาณีสนใจศึกษาในธรรมปฏิบัติเป็นส่วนมากได้แก่

1. วัดพระแก้ว เป็นวัดแรกที่คุณพาณี ได้ถวายตัวเป็นลูกและเป็นที่ฟังธรรม

2. วัดราชประดิษฐ์ฯ ฟังธรรมและถือศีล

3. วัดเขาวัง จังหวัดราชบุรี เป็นวัดที่ไปถือศีลในระหว่างเข้าพรรษา ปีละ 3 เดือน

4. วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ เป็นวัดที่เคยบวชชีและเมื่อคุณพาณีบวชชีแล้ว ไม่อยากจะสึก จนคุณสายต้องขอร้องให้สึกออกมาเพื่อดูแลบ้านเรือน

5. การปฏิบัติธรรม เป็นประจำทุกวันคืนมีดังนี้

ตอนเช้า ใส่บาตรทุกวัน ต่อจากนั้นเข้าห้องพระสวดมนต์แล้วจึงไปทำธุระอื่น ๆ

ตอนเย็น สวดมนต์ แล้วจึงไปรับประทานอาหารเย็น

ก่อนนอน สวดมนต์ ต่อจากนั้นก็นั่งสมาธิตามเวลาที่เห็นสมควร

6. การถือศีล 8 คุณพาณีถืออย่างสำรวมจริง ๆ ธรรมดาคุณพาณี ถือศีล 8 ในระหว่างเข้าพรรษาทุกปี และในวันพระ

ถ้าวันไหนรับศีลก็รับประทานมื้อเดียวเท่านั้น ถ้าเป็นวันพระสิ้นเดือน จะไม่นอนตลอดทั้งคืน โดยทำสมาธิและเดินจงกรม

จิตใจและนิสัย คุณพาณีมีความเมตตากรุณาเป็นอย่างสูง โดยปกติเป็นคนมีสัจจะพูดอะไรไปแล้วต้องพยายามทำ ไม่ละเลยสัจจะ

การสร้างบุญกุศล นอกจากคุณพาณีจะใส่บาตรเป็นประจำวันแล้ว ทุก ๆ ปีได้ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า บวชพระ ซ่อมแซมพระที่ชำรุดและสร้างพระตามแต่โอกาสจะอำนวย

ครั้งสุดท้ายได้สร้างพระประธานในโบสถ์ให้วัดบ้านนา อำเภอแกลง จังหวัดระยอง หน้าตักกว้าง 49 นิ้ว เป็นพระประทานพร ลักษณะเหมือนพระสมัยสุโขทัย

การสร้างพระองค์นี้ ได้สร้างขึ้นตามนิมิต ในขณะนั่งสมาธิ และคุณพาณีได้บอกวิธีปฏิบัติในการเททองครบถ้วนทุกประการ ตั้งแต่วันเริ่มปั้นหุ่น ตลอดเวลาเททอง

ซึ่งคุณพาณีไม่เคยได้ศึกษามาทางนี้เลย แต่บอกให้ทำได้ถูกต้อง ทั้งให้บุตรทั้งสองนำทองคำเท่าที่จะสมัครใจ ใส่ลงไปปนกับโลหะที่จะเททองในวันนั้นด้วย

คุณพาณีบอกให้ทำไว้ก่อนที่จะถึงแก่กรรม เมื่อพระองค์นี้ปั้นเสร็จแล้ว ยังไม่ทันเททองคุณพาณีก็ได้ถึงแก่กรรมเสียก่อน

ด้วยแรงอธิษฐาน

คุณสาย รัตนสมบัติ ได้เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า เนื่องจากคุณพาณี อยู่โรงเรียนกินนอนมาตั้งแต่เยาว์วัย และโรงเรียนนั้นสอนศาสนาคริสต์ คุณพาณีจึงได้รับการอบรมมาตั้งแต่ชั้นต้น

ดังนั้น จึงพลอยนับถือศาสนาคริสต์ไปด้วย

ต่อมาเมื่อกลับมาอยู่บ้าน ที่มีผู้นับถือทั้งศาสนาพุทธและศาสนาคริสต์ คุณพาณีมีความรู้สึกไม่สบายใจเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

ดังนั้นในคืนวันหนึ่งก่อนนอน จึงไปบูชาคริสต์และบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และอธิษฐานในใจบอกให้พระเยซูกับพระพุทธเจ้ามาต่อสู้กัน เพื่อจะได้เป็นทางตัดสินใจว่า สมควรที่ตนจะนับถือศาสนาใดจึงจะดีกว่ากัน

ปรากฏว่า ในคืนนั้นคุณพาณีมีนิมิตเห็นพระภิกษุชรารูปหนึ่ง ห่มจีวรเก่าคร่ำ มายืนอยู่ที่หัวนอนแล้วบอกคุณพาณีว่า

การที่จะให้พระเยซูกับพระพุทธเจ้ามาทำการต่อสู้กันนั้นเป็นการเข้าใจผิดในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้านั้น ท่านไม่ประสงค์จะให้มีการต่อสู้ด้วยการใช้กำลังในแบบนั้น

พระองค์ทรงสั่งสอนให้มนุษย์เรา มีความเมตตา กรุณาและช่วยชี้ทางให้คนที่ปฏิบัติตามให้พ้นจากความทุกข์ ทั้งให้มีความสุขโดยอาศัยธรรมะ คำสั่งสอนของพระพุทธองค์เป็นหลักในการปฏิบัติ

และในคืนนั้นก็ไม่ปรากฏว่าพระเยซูไปแสดงตนให้เห็นในนิมิตแต่ประการใดเลย

ครั้นเช้าวันรุ่งขึ้น คุณพาณีจึงได้เล่าเรื่องดังกล่าวให้มารดาฟัง ซึ่งมารดาของท่านได้บอกว่า

การเห็นนิมิตเช่นนั้น แสดงว่าพระพุทธเจ้าชนะตามที่คุณพาณีอธิษฐานแล้ว ต่อไปสมควรจะนับถือพระพุทธศาสนาแทน

และในวันนั้นเอง ก็ได้นำตัวคุณพาณี พร้อมด้วยดอกไม้ธูป เทียนแพใส่พานไปถวายตัวเป็นลูกพระแก้วมรกต คุณพาณีจึงได้เริ่มฟังธรรมะ จากพระเทศน์ ณ วัดพระแก้ว

ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา การศึกษาธรรมะในขั้นแรก ๆ ได้แก่การฟังเทศน์ที่วัดพระแก้วเป็นส่วนใหญ่ คุณพาณีจึงได้เคารพกราบไหว้พระแก้วมรกตเป็นประจำ นับแต่วันที่ถวายตัวเป็นลูกพระแก้วมรกตนั่นเอง

ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ

คุณสาย รัตนสมบัติ ได้เล่าถึงอภินิหารของหลวงพ่อพระแก้วมรกตให้ผู้เขียนฟังว่า

เมื่อคุณพาณี หันมานับถือพระพุทธศาสนาแล้ว ได้เคยขอให้คุณสายหาพระแก้วมรกต เพื่อนำไปแขวนคอแทนไม้กางเขน อันเป็นเครื่องหมายของศาสนาคริสต์

คุณสายบอกว่า เมื่อสมัยก่อนนั้น เหรียญรูปพระแก้วมรกตหายากเย็น ไม่เหมือนสมัยปัจจุบัน ยิ่งพระเครื่องด้วยแล้วดูจะหาไม่ได้เลย คุณสายพยายามหาอยู่หลายวันก็ยังไม่ได้

แต่แล้วคุณพาณีกลับบอกคุณสายว่า

"อย่าไปเที่ยวหาพระแก้วฯ จากที่ไหนมาเลย ท่านมีองค์เดียวเท่านั้น ถ้านับถือและระลึกถึงท่านจริง ๆ ท่านก็จะมาช่วยได้ ขอให้เคารพท่านด้วยจิตใจอย่างแท้จริงก็ใช้ได้"

ความมหัศจรรย์เกี่ยวแก่พระแก้วมรกตมีอยู่หลายเรื่อง คุณสายเล่าว่า เมื่อคราวคุณพาณีเข้าผ่าตัดใหญ่ครั้งหนึ่งที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์นั้น คุณพาณีต้องอยู่ในห้องผ่าตัดถึง 9 ชั่วโมงเศษ เพราะเลือดออกมาก

ในระหว่างที่คุณพาณีจะหมดสติ คุณพาณีบอกว่าได้ระลึกถึงพระแก้วมรกตขอให้ช่วยด้วย

ต่อจากนั้นจะปรากฏมีกลิ่นน้ำหอมฟุ้งเข้ามาทางหน้าต่างและสัมผัสกับกาย ทำให้คุณพาณีรู้สึกชื่นใจ และสบายใจทุกครั้งก่อนที่จะสลบไป

ทั้งนี้ คุณสายเองก็เคยได้กลิ่นหอมนี้ ท่านบอกผู้เขียนว่า

"เป็นกลิ่นคล้าย ๆ น้ำหอมฝรั่งปนน้ำอบไทย หอมชื่นใจจริง ๆ ครับ ไม่ทราบว่ากลิ่นนี้มาจากที่ใด แต่แม่พาณีบอกผมว่าเป็นด้วยอิทธิฤทธิ์ของหลวงพ่อพระแก้วมรกต"

อีกเรื่องหนึ่งนั้นเกิดขึ้นระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ในคืนวันหนึ่ง ข้าศึกได้มาทิ้งระเบิดเกือบตลอดคืน เพราะเป็นคืนเดือนหงาย

ขณะที่ข้าศึกกำลังทิ้งลูกระเบิดจากเครื่องบินอยู่นั้น คุณพาณีได้ลุกขึ้นจากหลุมหลบภัยไปนอนบนเตียง เหมือนเหตุการณ์ปกติธรรมดา คุณสายได้ขึ้นไปตามบนเรือนด้วย เข้าใจว่าคุณพาณีจะเข้าห้องน้ำ

ครั้นคุณพาณีเห็นคุณสายตามขึ้นมาก็บอกว่า ไม่ต้องกลัวอันตรายแล้ว เพราะหลวงพ่อพระแก้วฯ ท่านมาบอกว่า คนที่อาศัยหลบภัยในบ้านของเรา จะไม่เป็นอันตรายแต่อย่างใด ไม่ต้องกลัว เพียงแต่อย่าให้สุนัขขึ้นไปบนหลุมหลบภัยเท่านั้นก็จะปลอดภัยจากลูกระเบิด

ส่วนเรื่องสุดท้ายที่คุณสายบันทึกไว้ก็คือ เมื่อลูกชายของท่านที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศญี่ปุ่น ได้มีหนังสือมาขอให้จัดการต่อพาสปอร์ต เพราะครบอายุแล้ว คุณพาณีได้รับจดหมายก็เป็นกังวลในเรื่องนี้

ครั้นถึงวันพระ คุณพาณีไปถือศีลฟังธรรมที่วัดพระแก้วจึงได้อธิษฐานขอให้ท่านช่วยเรื่องลูกชายด้วย

ปรากฏว่าหลังจากนั้น ได้มีคุณผู้หญิงผู้หนึ่งชื่อ **คุณทวีวรรณ ปุณณบุตร** ซึ่งอยู่ในวังหลวงได้ไปหาคุณพาณีที่บ้าน แล้วบอกว่าหลวงพ่อพระแก้วฯ ไปเข้าฝันให้มาบอกคุณพาณีว่า เรื่องที่คุณพาณีขอให้ช่วยเหลือลูกชายที่อยู่ประเทศญี่ปุ่นนั้น ท่านรู้แล้ว

เรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อพระแก้วมรกตนี้ คุณสายเคยถามคุณพาณีว่า เหตุใดหลวงพ่อจึงมิได้แสดงความช่วยเหลือคุณสายออกมาให้แจ้งชัด เหมือนท่านช่วยคุณพาณีบ้าง

คุณพาณีนั่งนิ่งไปชั่วครู่ก็บอกว่า คุณสายไม่ได้จริงจังกับหลวงพ่อพระแก้วมรกต คือจะระลึกถึงท่านก็แต่เป็นบางเวลาบางวันเท่านั้น

โอสถธรรม

ก่อนที่คุณพาณีจะแต่งงานกับคุณสาย ท่านมีโรคประจำตัวอยู่แต่เดิมคือ โรคหืด กับโรคหัวใจ ซึ่งได้เคยใช้ยาต่าง ๆ รักษามากมายก็ไม่หาย

ต่อมา คุณพาณีได้หันมานับถือพุทธศาสนา และได้ปฏิบัติสมถกรรมฐานและวิปัสสนา ทั้งที่วัดและที่บ้านอย่างจริงจังเป็นเวลาประมาณ 5-6 ปี

ผลก็คือ โรคหืดกับโรคหัวใจหายไปได้ และไม่ต้องรักษาอีกเลย

รู้ตำรายา

คุณสายได้บันทึกเกี่ยวกับผลจากการปฏิบัติธรรมของคุณพาณีไว้ดังนี้

"การทำสมาธิของพาณี เป็นเวลาติดต่อกันประมาณ 15 ปี ทำให้พาณีเกิดมีอำนาจจิตขึ้นอย่างอัศจรรย์หลายประการ เช่น

สามารถทราบได้ว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องจะได้รับสุขทุกข์ประการใด อย่างเมื่อครั้งบุตรชายกำลังศึกษาอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น ก็กำหนดรู้วันที่บุตรจะป่วยล่วงหน้าได้ก่อน จึงได้จัดยาส่งจากเมืองไทยไปรักษาได้ทันเวลาพอดี รู้ว่าพระบูชา หรือพระเครื่องว่าเป็นของแท้หรือของปลอม โดยไม่ต้องใช้มือแตะต้ององค์พระเลย รู้

ตำรายาอย่างอัศจรรย์ เช่นในวันหนึ่งมีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงข่าวว่าได้มีชีปะขาวมาเข้าฝัน บอกเป็นปริศนาให้ทำยาขนานหนึ่งที่ว่าเป็นยาอายุวัฒนะ

ข้าพเจ้า (คุณสาย) ได้ตัดเอามาให้พาณีดูในห้องพระ ข้อความในนั้นบอกตัวยาไว้ว่า

"ยกขึ้นกาบินหนี
แทรกแม่ธรณี
หนีสงสาร
ไปนิพพานไม่รู้กลับ"

ใครคิดได้ ให้ใช้ผสมกับน้ำผึ้ง กินเป็นยาอาวุวัฒนะ

พาณีได้นั่งหลับตาอยู่สัก 10 นาที ก็บอกเรื่องได้อย่างอัศจรรย์ คือบอกว่ายานี้เป็นของหลวงพ่อศุข วัดมะขามเฒ่า

และ ในขณะนั้น เสด็จกรมหลวงชุมพร ได้มาบอกเพิ่มเติมเพื่อให้คุณสมบัติรักษาโรคต่าง ๆ ได้อีก 5 อย่าง รวมยาขนานนี้เป็น 9 อย่าง ซึ่งพาณีระบุตัวยาได้ทุกอย่าง

บอกน้ำหนัก บอกวิธีทำบอกคาถาใช้เสกยากิน ให้ใช้ว่า *"สัพพะโรคะ วินิมุตะโม วินาสสันติ"*

ถ้าจะใช้เป็นยาอายุวัฒนะให้รับประทานเวลาพระอาทิตย์ขึ้น ถ้าจะใช้เป็นยาแก้โรค ให้รับประทานเวลาเมื่อพระอาทิตย์จะตกดิน และข้าพเจ้าก็ได้ทำรับประทานรู้สึกได้ผลดี เคยให้ญาติหลายคนไปรักษาโรคบางอย่าง ก็หายได้อย่างอัศจรรย์

ข้าพเจ้าว่าจะนำออกให้คนอื่นลองกินบ้าง พาณีบอกว่า อย่าเพิ่งทำเช่นนั้น เพราะเราไม่ใช่หมอรักษาคน และยานี้จะใช้ได้ผลดีเฉพาะบุคคลบางคน ที่มีศรัทธาและแรงอธิษฐานเท่านั้น

ยาขนานนี้ต่อมา สมเด็จโต พรหมรังสี ได้บอกให้ข้าพเจ้าทำแจกลูกศิษย์ของท่านกินบ้าง เพราะยานี้เป็นยาดีจริง ๆ!”

เดินได้เมื่อย้ายตึก

คุณพาณี ใช้อำนาจจิตเพิ่มกำลังในตัวได้พิเศษ เฉพาะที่จะใช้ในบางเวลา เช่น เมื่อคราวที่ไปนอนป่วยอยู่ที่ตึกรับรองหน้าโรงพยาบาลหญิง

ในระยะนั้นคุณพาณีกำลังป่วยหนัก ปกติจะเดินไปเข้าห้องน้ำก็ไม่ได้ ต้องให้นางพยาบาลเฝ้าประจำ

ในเวลานั้นนายแพทย์เห็นว่าห้องนั้นเงียบเกินไป จะมองดูที่หน้าต่างก็ไม่เห็นอะไรนอกจากต้นไม้ เพื่อจะให้คนไข้สบายใจขึ้น จึงแนะนำให้ไปอยู่ที่ตึกชั้นบนของตึกอีกหลังหนึ่ง เพื่อจะได้ดูอะไรได้ คุณพาณีก็ตามใจนายแพทย์

ในวันรุ่งขึ้นตอนเย็น คุณพาณีถามว่าระยะเดินทางจากตึกหลังหน้าไปยังตึกอีกหลังหนึ่งชั้นบน จะใช้เวลาประมาณกี่นาที

เมื่อกำหนดเสร็จแล้ว คุณพาณีได้ใช้อำนาจจิต ลุกขึ้นเดินไปได้เอง โดยไม่ให้ใครมาแตะต้องตัวในเวลานั้นด้วย

ขณะนั้นมีนางพยาบาลและญาติเดินตามคุณพาณีไปด้วย 10 กว่าคน เป็นการใช้อำนาจจิตได้พิเศษอย่างอัศจรรย์ เพราะเมื่อไปถึงเตียงนอนแล้วก็ลุกขึ้นเดินไม่ได้เหมือนเดิม!

ในเรื่องนี้ คุณสาย รัตนสมบัติ เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า

"เป็นเรื่องมหัศจรรย์จริง ๆ ตอนที่แม่พาณีถามผมว่าจะใช้เวลาเดินสักกี่นาทีนั้น ผมบอกเขาว่าประมาณ 15 นาที เพราะจะต้องลงจากตึกหลังหนึ่งแล้วเดินไปยังตึกอีกหลังหนึ่ง ทั้งยังต้องเดินขึ้นไปชั้นบนอีก

ตอนนั้นแม่พาณีลุกก็ไม่ไหว อย่าว่าแต่จะเดินเลย เพียงแต่ลุกขึ้นก็ไม่ไหวอยู่แล้ว จู่ ๆ เธอก็ลุกขึ้นบอกผมว่า ขออย่าให้ใครถูกตัวเธอเป็นอันขาด!

แล้วก็เดินไปโดยยกมือข้างขวาขึ้นเสมอหน้าอก เดินไปในท่านั้น ท่ามกลางนางพยาบาลที่ยืนดูเป็นแถวจนขึ้นไปถึงชั้นบนของตึกหลังใหม่ จึงลงนอนบนเตียง แล้วลุกขึ้นไม่ได้เหมือนเดิม!

เมื่อแม่พาณีหายกลับบ้าน ยังมีนางพยาบาลตามไปหาที่บ้านอีกหลายคน เขาบอกว่าอยากมาดูคุณนาย !"

เห็นพระชำรุด

คุณพาณีนั่งอยู่ในห้องพระ แต่รู้ว่าพระพุทธรูปบางแห่งชำรุด เพื่อจะได้ซ่อมแซมท่าน

ในเช้าวันหนึ่ง คุณพาณีได้บอกที่ห้องพระ ให้นายล้วนขับรถไปดูพระพุทธรูปที่วัดดอกไม้ ปลายถนนสาธุประดิษฐ์ เพราะเห็นท่านกำลังต้องการความช่วยเหลือ

นายล้วนได้ไปดูที่วัดนั้น ก็เห็นพระพุทธรูปถูกขโมยเลื่อยคอพระพุทธรูปยืนองค์ใหญ่ขาดแล้ว

ต่อจากนั้น 4-5 วัน คุณพาณีก็ได้จัดการส่งไปให้ช่างซ่อมแล้วนำไปถวายวัดตามเดิม

พระพุทธรูปที่ห้องพระในวัดเขาวังก็เหมือนกัน เวลานั่งอยู่ในห้องพระ คุณพาณีก็บอกว่า พระหัตถ์ข้างขวาขององค์ใหญ่ท่านเจ็บ

เมื่อให้คนไปดู ก็ปรากฏว่าทองถูกลอกดำไปหมด คุณพาณีก็ส่งเงินไปให้แม่ชีให้ช่างซ่อมต่อไป

รู้วันตาย

รู้ถึงชีวิตของบุคคลที่จะถึงเวลาตายบางคน เช่น ได้บอกล่วงหน้าให้คุณสายรู้ว่า คุณหญิงถนอมศรีจะตายภายในระยะ 6-7 เดือนข้างหน้า ต่อมาคุณหญิงถนอมศรีก็ตายจริง ๆ!

ป้าแขกคนที่คุณพาณีอุปการะไว้ คุณพาณีบอกว่า จะตายภายใน 15 วัน แล้วก็ตายจริง ๆ อีก

ครั้งสุดท้ายเมื่อคุณสายจะเดินทางไปราชการภาคเหนือ เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2506 คุณพาณีก็บอกว่า อาจจะต้องรีบ

กลับกรุงเทพฯ ด่วน และอย่าได้เดินทางไปไกลจากตัวจังหวัดนัก เพราะเห็นท่านจอมพลสฤษดิ์ จะต้องถึงแก่อสัญกรรมในเร็ว ๆ นี้ ก็เป็นความจริงอีก

เรื่องที่น่าอัศจรรย์ที่สุด เมื่อครั้งคุณพาณีอยู่ที่โรงพยาบาลหญิง นอกจากเดินไปเองได้ในขณะที่ป่วยหนักแล้วก็คือ ในตอนเช้าวันหนึ่ง ก่อนที่คุณสายจะไปที่ทำงาน ได้แวะเยี่ยมคุณพาณีที่โรงพยาบาลหญิง พอพบหน้าคุณสาย คุณพาณีก็บอกว่า เย็นนี้ให้จัดดอกไม้ไปเยี่ยมศพคุณนายนารี ปริวรรตวรวิจิตร ซึ่งเป็นภริยาของคุณหลวงปริวรรตวรวิจิตร ข้าหลวงประจำจังหวัดอุดรฯ

คุณสายถามว่า รู้ได้อย่างไรว่าคุณนายนารีถึงแก่กรรมแล้ว?

คุณพาณี ตอบว่าเมื่อคืนนี้คุณนายนารีมาหา และชักชวนให้คุณพาณีไปอยู่ด้วยกัน การมาด้วยวิธีนี้ แสดงว่าได้ถึงแก่กรรมแล้ว ซึ่งความจริงคุณนายนารีได้ถึงแก่กรรมในระยะเวลาใกล้ ๆ กันนั้นเอง!

คุณพาณี รู้วันที่จะถึงแก่กรรมของตนเอง ฉะนั้น ก่อนที่คุณพาณีจะถึงแก่กรรม 7 วัน เธอได้เรียกผู้ที่อยู่ในบ้านทุกคนรวม 10 กว่าคนมาประชุมพร้อมกันและบอกว่า *“นายจะต้องตายแล้ว”* ทั้งได้สั่งการเพื่อจัดงานศพของตนล่วงหน้าไว้อย่างบริบูรณ์ทุกประการ

เรื่องอำนาจจิตพิเศษของคุณพาณีนี้ ยังมีอีกมาก ซึ่งความจริงได้ประจักษ์ต่อหน้าพวกลูกหลานที่อยู่ใกล้เป็นจำนวนมากมาย สำหรับท่านที่เคารพและมิตรสหายก็มีอยู่หลายท่าน เช่น

ท่านเจ้าคุณพระเทพเมธากร วัดราชประดิษฐ์ฯ (ท่านเจ้าคุณพระธรรมปัญญาจารย์ในปัจจุบัน)

หลวงตาบุ่ง วัดใหม่ทองเสน

ท่านอาจารย์สะอาด วัดสัมพันธวงศ์

พ.อ. สมาน วีระไวทยะ (ยศขณะนั้น ก่อนถึงอนิจกรรมเป็น พล.ท.)

คุณโสภา วีระติน

คุณสุขสวัสดิ์ วีระติน ฯลฯ

บอกล่วงหน้า

ก่อนที่คุณพาณี จะถึงแก่กรรมเป็นครั้งสุดท้ายนี้ เคยตายมาแล้วถึง 3 ครั้ง ในระหว่างวันที่ 5-13 สิงหาคม 2504 ดังผู้เขียนจะขอเขียนตามคำบันทึกของคุณสาย ต่อไปนี้

เมื่อต้นเดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2504 คุณพาณีได้พูดให้คุณสายฟังในห้องพระตอนเช้าว่า

คนเรานี้มีสิ่งสำคัญอยู่ 2 ประการ คือ สังขาร (ร่างกาย) และ วิญญาณ ทั้ง 2 อย่างนี้จะต้องมีความสัมพันธ์คู่กันไปเสมอ

ถ้าวิญญาณออกจากสังขารเมื่อไหร่ คนนั้นก็จะต้องตายเมื่อนั้น หรือ ถ้าสังขารชำรุดทรุดโทรมจนไม่สามารถรับรองวิญญาณให้อยู่ต่อไปได้ วิญญาณก็จะต้องออกจากสังขารไป คนนั้นก็จะถึงแก่ความตาย

แต่ในบางครั้ง เมื่อสังขารยังพอจะทำการรับรองได้ แล้ววิญญาณอาจออกไปจากสังขารตามกาละ จะด้วยเหตุใด ๆ ก็ตาม ถ้าคนนั้นได้ทำบุญสะสมไว้มากและทำพิธีถูกต้อง วิญญาณนั้นอาจกลับมาเข้าสังขารเดิมได้อีก

ถ้าสังขารยังใช้ได้ ก็จะฟื้นคืนชีวิตมาได้ แต่ถ้าสังขารชำรุดเสียแล้วทำงานไม่ได้ วิญญาณก็จะต้องกลับไป คือไม่ฟื้นเลย

นอกจากนี้ คุณพาณียังได้บอกคุณสายว่า ในระยะเวลาต่อไปนี้ ถ้ามีสิ่งใดเกิดขึ้นผิดปกติแล้วขออย่าได้ตกใจ ให้รักษาสติและสำรวมกายใจไว้ ถ้าทำได้เหตุการณ์นั้นจะเรียบร้อย

ถ้าหากจำเป็นต้องทำพิธีทางพระแล้ว ก็ให้คุณสายนิมนต์ **ท่านเจ้าคุณพระเทพเมธากร เจ้าอาวาสวัดราชประดิษฐ์ฯ** (ปัจจุบันเป็น**พระธรรมปัญญาจารย์**) หรือ **หลวงตาบุ่ง วัดใหม่ทองเสน**มาทำพิธีด้วย จะได้ผลดี

ซึ่งในขั้นแรก คุณสายรับฟังอย่างไม่สู้สนใจนัก เพราะเห็นคุณพาณีและคนในบ้านอยู่เย็นเป็นสุขตามปกติ

ร่างกายไม่ทำงาน

ต่อมาในต้นเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2504 คุณพาณีก็ได้ล้มป่วย โดยในขั้นแรก เจ็บที่ในลำคอ รับประทานอาหารไม่สะดวกและมีไข้มากขึ้นเป็นลำดับ

จนถึงวันอาทิตย์ ที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2504 เวลาประมาณตีห้าครึ่ง (เวลา 05.30 น.)

คุณพาณีได้เตรียมของใส่บาตร อันเป็นกิจวัตรตามปกติ แล้วเดินออกไปหน้าบ้านที่เป็นพื้นซีเมนต์ จู่ ๆ ได้ล้มฟาดลงทั้งตัว!

จากนั้น ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายก็ไม่ทำงาน มือเท้ากระดิกไม่ได้ ได้แต่พูดและมีสติดีเท่านั้น

อำนาจพิเศษ

เมื่อคุณสายไปพบหลังจากเด็กพยุงมานอนในห้องโถง คุณพาณีได้บอกคุณสายว่า ท่านอาจารย์ลี กำลังจะเข้ามาเยี่ยม ให้คุณสายไปรับรองที่หอพระ เพราะจะให้เข้ามาเยี่ยมในห้องขณะนั้นไม่สมควร เพราะท่านเป็นพระสงฆ์ ทั้งคุณพาณีกำลังนอนอยู่ลุกขึ้นไม่ได้

คุณสายเดินออกไปดู ก็ไม่เห็นท่านอาจารย์ลี ประตูก็ยังปิดอยู่ ด้วยเวลานั้นประมาณ 6 โมงเช้าเท่านั้น คุณสายจึงกลับมาถามคุณพาณีใหม่

แต่คุณพาณียังยืนยันว่า ท่านอาจารย์ลี วัดอโศการาม นั่นแหละมาเยี่ยม (เวลานั้น ท่านอาจารย์ลี มรณภาพไปแล้ว) ทั้งอธิบายเหตุผลให้คุณสายฟังว่า

"บุคคลธรรมดาเมื่อเจ็บป่วยลง ผู้ที่รักนับถือทราบข่าวก็มาเยี่ยมเยียน ส่วนผู้ที่มีจิตดี ขณะที่จะพ้นจากโลกมนุษย์ไปยังโลกอื่น ผู้ที่รู้จักกันในโลกอื่น เมื่อรู้เข้าก็จะมาเยี่ยมและต้อนรับ ท่านอาจารย์ลีก็มาเยี่ยมในลักษณะนี้

ท่านอาจารย์ลียังได้แนะนำว่า ที่วัดอโศการามนั้น เป็นสถานที่ร่มเย็นดีมาก เหมาะสำหรับที่จะใช้ปฏิบัติธรรมเป็นอย่างดี”

ต่อจากเวลานั้นอีกเล็กน้อยคุณพาณี ก็บอกให้คุณสายไปต้อนรับ **ท่านท้าวสัตยานุรักษ์** และบุคคลอื่น ๆ อีกหลายท่านที่ล้วนแต่ตายไปแล้วกำลังเข้ามาเยี่ยมคุณพาณี

คุณสายได้บันทึกตอนนี้ว่า

“...ข้าพเจ้าได้จัดน้ำใส่ถ้วยแก้วหลายใบ ตั้งโต๊ะที่กลางสนามหญ้า แล้วนึกในใจว่า ที่ท่านมาเยี่ยมพาณีนั้น เมื่อเยี่ยมเสร็จแล้วก็ขอให้กลับไปถือศีลตามเดิมเสียเถิด

พอกลับมาพาณีก็พูดกับข้าพเจ้าว่า

“ผู้ที่เข้ามาเยี่ยมนั้น ล้วนแต่เป็นผู้ที่ดีมีศีลมีสัตย์ทั้งนั้น พ่อเป็นเจ้าของบ้านใช้วาจาอย่างนั้น รู้สึกว่าเป็นการไม่สมควร คล้ายกับจะเชิญให้เขารีบกลับไปเสียเร็ว ๆ”

ซึ่งความจริงนั้น บุคคลธรรมดาจะรู้ไม่ได้เลยว่า ข้าพเจ้าพูดหรือนึกคิดอย่างไร เพราะอยู่ไกลกันมาก และคนละสถานที่”

ตอนคุณพาณีจะตายในครั้งแรกนี้ คุณสายได้บันทึกว่า

ก่อนที่พาณีจะตาย ซึ่งในขั้นแรกวิญญาณของท่านอาจารย์ลีมาเยี่ยม ต่อจากนั้น วิญญาณของท่านท้าวสัตยานุรักษ์ และคนอื่น ๆ มาเยี่ยมนั้น ได้มีวิญญาณตนสุดท้ายมาเยี่ยมอีกตนหนึ่ง คือวิญญาณของนางสาวจิต

นางสาวจิตผู้นี้อายุ 20 ปี เดิมอยู่จังหวัดอุดรธานี ป่วยเป็นวัณโรค มีพระองค์หนึ่งรับมาเพื่อจะช่วยรักษา

แต่เหตุใดไม่ปรากฏท่านช่วยไม่ได้ พาณีเห็นเข้าก็สงสาร รับเอาตัวไปรักษาที่บ้านจนเกือบจะหายดีแล้ว พาณีจึงแนะนำให้ไปรักษาศีลอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ

บังเอิญนางสาวจิตไปยกของหนัก ๆ จนเกินกำลังเข้า โลหิตออกทางปากมากและตายลง พาณีได้นำศพไปสวดและเผาให้อย่างดีที่วัดหัวลำโพง

พาณีได้บอกข้าพเจ้าว่า เวลานี้นางสาวจิตมายืนร้องไห้อยู่ที่ประตูบ้าน ข้าพเจ้าจึงบอกให้นางสาวจิตเข้ามาได้ ข้าพเจ้าจึงถามพาณีว่า นางสาวจิตมาทำไม? พาณีบอกว่า

“นางจิตมันบอกว่ามันสงสารนายเหลือเกิน นายนี้มีคุณอยู่กับนางจิตเหมือนแม่ เวลาเจ็บก็ช่วยรักษาให้ เวลาตายก็ช่วยจัดการเรื่องศพให้จนเรียบร้อย”

ข้าพเจ้าจึงบอกนางสาวจิตว่าถ้าสงสารจริง ๆ ก็ขอให้ช่วยนายเป็นพิเศษ

นางสาวจิตตอบข้าพเจ้าว่า “ผู้ที่จะทำสิ่งใดได้เป็นพิเศษนั้นจะต้องเป็นผู้ที่ได้ทำบุญทำกุศลอย่างมากไว้ก่อนที่จะตาย”

สำหรับนางสาวจิตเอง ชั้นต้นไม่ได้ทำบุญอะไรไว้ เมื่อพาณีแนะนำให้ไปทำกุศลที่วัด ก็บังเอิญไปตายเสียก่อน

นางสาวจิตว่าผู้อื่นที่มาได้นั้น เข้าไปเยี่ยมนายได้ทุกคน เพราะท่านเหล่านั้นได้ทำบุญไว้มาก เว้นแต่นางสาวจิตผู้เดียว

เท่านั้น แม้จะเข้าไปในบริเวณบ้าน ก็ยังเข้าไม่ได้ จะต้องขออนุญาตเสียก่อนเป็นต้น”

การตายครั้งที่ 1

“ต่อจากนั้นอีกเล็กน้อย พาณีก็บอกว่า มีคนแต่งกายเต็มยศทั้งหญิงชายเอารถมารับแล้ว

หลังจากนั้น พาณีก็สิ้นใจไม่หายใจ ตัวเย็นชืด อวัยวะทุกส่วนไม่ทำงานเลย

เหตุการณ์ในตอนเช้าวันอาทิตย์ที่ 5 สิงหาคม 2504 นี้ทำให้ข้าพเจ้าต้องนั่งนิ่ง ๆ อยู่พักหนึ่ง และคิดว่าจะทำอย่างไรในเหตุการณ์เช่นนี้ เพราะในบ้านนั้นมีข้าพเจ้ากับเด็ก ๆ ที่เป็นผู้หญิงทั้งนั้น บุตรทั้งสองก็ไปศึกษาอยู่ต่างประเทศ

เมื่อสำรวมสติได้ก็นึกถึงคำพูดของพาณี เมื่อก่อนที่จะเกิดเรื่องนี้ขึ้นมาได้ว่า ถ้ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นให้ข้าพเจ้าสำรวมสติไว้ ถ้าทำได้เหตุการณ์นั้นจะเรียบร้อยได้

ข้าพเจ้าจึงเข้าไปในห้องพระจุดธูปเทียน ขอให้วิญญาณพาณีกลับมา แล้วให้เด็กไปซื้อน้ำมันที่ทาแล้วร้อน ๆ เช่น บริบูรณ์บาล์ม หรือ ตราพระ ฯลฯ มาเป็นจำนวนมาก แล้วให้ทาตัวพาณีให้ทั่ว ใช้มือบีบนวดหลาย ๆ คน

นอกจากนี้ให้ใช้น้ำร้อนช่วยอีกส่วนหนึ่งด้วย เพื่อรักษาสังขารให้อบอุ่นไว้ก่อน และเมื่อคนรู้ข่าวมาเยี่ยมก็ขอให้ทำสองอย่างนี้ คือ จุดธูปกับช่วยกันบีบนวดเท่านั้น

ประมาณ 2 ทุ่ม หรือ 20.00 น. ของวันนั้น พาณีก็ฟื้นขึ้นมาพูดได้ ขณะที่ฟื้นนั้นอยู่ต่อหน้าญาติมิตร เป็นจำนวนมาก”

เมตตาพาคืนชีพ

การตายครั้งแรกของคุณพาณีประมาณ 07.00 น. หรืออาจจะไม่ถึงดี และฟื้นในเวลา 20.00 น. รวมเวลาที่ได้จากคุณสายผู้เป็นสามีไปถึง 13 ชั่วโมง จึงได้ฟื้นขึ้นมา

ในระหว่างเวลา 13 ชั่วโมงที่คุณพาณี รัตนสมบัติได้จากโลกนี้ไปนั้น คุณสายได้บันทึกไว้ว่า

“พาณีได้เล่าให้ฟังว่า ได้ออกจากบ้านไปด้วยรถสมัยโบราณที่เจ้านายใช้ พร้อมด้วยผู้คนแวดล้อมที่แต่งกายเต็มยศสวมสายสะพายทั้งชาย-หญิงที่มาเชิญเป็นจำนวนมาก แล้วขึ้นตรงไปยังเมืองสวรรค์

ครั้งแรกได้ไปกราบนมัสการพระพุทธเจ้า แล้วกลับลงมาฟังเทศน์ การเทศน์ในวันนั้น สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) เป็นองค์เทศน์และเทศน์เรื่อง อริยสัจ 4

เมื่อฟังเทศน์จบ ได้ไปที่บ้านหลังหนึ่งซึ่งใหญ่โตมโหฬารมาก ในสถานที่นั้นได้พบท่านพ่อ ท่านแม่และพี่สาว

สำหรับท่านแม่และพี่สาวนั้นดีใจมาก ตรงเข้ามากอด ส่วนท่านพ่อนอกจากดีใจแล้ว ยังพูดว่า

"ทำไมลูกขึ้นมาช้านัก ลูกควรขึ้นมานานแล้ว อยู่ทำไมเมืองมนุษย์มีแต่ความทุกข์"

พาณีได้เล่าให้ฟังว่า ในบ้านนั้นเต็มไปด้วยแก้วแหวนเงินทองมากมาย จะเอาไปใช้สักเท่าใดก็ได้

ต่อจากนั้นก็มีคนยกแก้วน้ำมาให้ น้ำนั้นพอดื่มเข้าไปแล้วทำให้ชื่นใจมาก แล้วก็ยกข้าวสุกใส่พานโรยด้วยเนยมาให้รับประทานอีก

พาณีว่าตอนแรกไม่รับประทาน เพราะตามปกติเหม็นเนย ท่านพ่อก็ว่ารับประทานเถอะ เนยที่นี่หอมไม่เหมือนเมืองมนุษย์ พาณีได้ลองรับประทานดู ก็หอมและอร่อยน่ารับประทานจริง ๆ

จากนั้นก็ให้คนใช้ไปเก็บผลไม้ในสวนมารับประทาน เมื่อพาณีได้รับประทานผลไม้เข้าไปแล้ว ก็รู้สึกสดชื่นสบายใจ เพราะเป็นผลไม้ที่มีรสเลิศวิเศษมาก

และขณะนั้น ก็ได้คิดขึ้นในใจว่า ผลไม้ทิพย์อย่างนี้ สมควรจะให้ผู้ที่รักใคร่นับถือ ได้มีโอกาสรับประทานบ้างจะได้สบายใจและได้ชิมรสผลไม้ทิพย์ซึ่งเป็นผลไม้ที่วิเศษจริง ๆ

เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้ว พาณีจึงได้นำผลไม้นั้นลงมาจากเมืองสวรรค์ เพื่อจะได้นำมาแจกจ่ายให้พวกเรารับประทานกันและได้ฟื้นขึ้นมาเล่าให้ฟังในครั้งแรกนี้ ด้วยประสงค์จะนำผลไม้ทิพย์มาให้พวกเรานั่นเอง

ซึ่งทั้งนี้เป็นเพราะความเมตตาที่สำคัญทำให้พาณี ฟื้นจากความตายเป็นครั้งแรก"

ทำบาปต้องรับโทษหนัก

คุณสาย รัตนสมบัติ บันทึกต่อว่า

“พาณีเล่าให้ฟังว่า สำหรับผู้ที่ทำบาปกรรมไว้นั้น เมื่อตายไปแล้ว จะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก

เฉพาะเท่าที่ได้ผ่านและมองลงไปเห็น พวกเหล่านี้บางคนที่ตายไปนั้น ได้ถูกพวกผีฉุดกระชากลากเอาตัวไปอย่างไม่ปรานี

เมื่ออยากจะกินน้ำ ขอน้ำใครกินก็ไม่มีใครให้ จะทักทายขอร้องใครก็ไม่มีใครช่วยเหลือ และไม่มีใครพูดด้วยเลย

นี่เป็นความทุกข์ทรมานของคนที่ทำบาปไว้ในขณะที่เดินทางไปสู่เมืองผีในระยะแรก ๆ เท่านั้น ในระยะต่อไปคงจะมีการทรมานอีกมากก็ได้”

การตายครั้งที่ 2

เมื่อ คุณพาณี รัตนสมบัติ ฟื้นขึ้นมาประมาณ 2-3 วัน ต่อมาในวันที่ 7 สิงหาคม คุณพาณีก็ได้ตายไปอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นการตายครั้งที่สอง

อาการตายครั้งนี้มีอาการเหมือนครั้งแรก คือ สิ้นลมหายใจ ตัวเย็นชืด ขากรรไกรแข็งกรอกน้ำไม่ลงในลำคอ อวัยวะต่าง ๆ ไม่ทำงาน

คุณสาย รัตนสมบัติ ได้บันทึกไว้ว่า

"ข้าพเจ้าพร้อมด้วยญาติและผู้ที่รักใคร่นับถือ ก็ได้กระทำการแก้ไขเหมือนเมื่อครั้งที่ 1 คือทำพิธีขอเชิญวิญญาณของพาณีให้กลับมาสู่ร่างกายอีก

และพร้อมกันนั้นก็ใช้วิธีบีบนวดด้วยน้ำมันและน้ำร้อนประคบตามตัว ทำอยู่อย่างนี้ประมาณ 6-8 ชั่วโมง พาณีก็ฟื้นขึ้นมาอีก

แล้วได้เล่าให้ฟังว่า ได้ไปที่บ้านอันใหญ่โตตามเดิม แต่ที่ลงมาเมืองมนุษย์ ก็เพราะอยากจะให้พวกเราได้กินผลไม้พิเศษเป็นจำนวนมาก ๆ เหมือนคราวแรก จึงได้เข้าไปในสวนด้วยตนเอง และได้ไปหักเก็บผลไม้มาเต็มมือทั้งสอง

ต่อจากนั้นก็เดินออกจากสวนผ่านมาทางประตู แต่นายประตูไม่ยอมให้นำผลไม้ลงมาในเมืองมนุษย์ ได้ใช้ไม้ไล่ตีจะเอาผลไม้กลับคืนไป

พาณีเล่าว่า ถูกมันตี 2 ที ที่มือและเท้า ขณะเมื่อฟื้นขึ้นมา ที่นิ้วมือและนิ้วเท้ามีแผลเล็ก ๆ ปรากฏขึ้นมาจริง ๆ อย่างน่าอัศจรรย์!"

การตายครั้งที่ 3

เมื่อปรากฏว่า คุณพาณีตายไป 2 ครั้ง ในระยะเวลาใกล้ ๆ กันเช่นนี้ ทำให้คุณสายผู้เป็นสามี ต้องขบคิดพิจารณาว่าเป็นเพราะเหตุใด

และในที่สุดคุณสายจึงนึกขึ้นมาได้ว่า ยังไม่ได้นิมนต์ท่านเจ้าคุณพระเทพเมธากร และ หลวงตาบุ่งมาช่วยทำพิธี

เพื่อความแน่ใจ คุณสายได้ถามคุณพาณีว่า เหตุใดถึงตายบ่อยนัก ซึ่งคุณพาณีบอกว่า การขอต่ออายุที่แล้ว ๆ มานั้นเป็นการขอต่ออย่างลอย ๆ ไม่ได้บอกว่าจะให้มาทำอะไร และใครจะทำอะไรบ้าง ทั้งการขอก็ไม่มีกำหนดเวลาว่าเท่าใด

พร้อมกันนี้ คุณพาณียังบอกคุณสายอีกว่า จะต้องตายกลับไปอีกครั้งหนึ่ง และในครั้งหลังนี้ถ้าถึงเวลา 3 ทุ่ม (เวลา 21.00 น.) ของวันที่ 11 สิงหาคม 2504 แล้ว วิญญาณยังไม่กลับมาก็ให้จัดการทำศพได้เลย

อยู่ได้อีก 2 ปี มีข้อแลกเปลี่ยน

เรื่องดังกล่าวนี้ คุณสายได้บันทึกว่า

"ในระยะเวลาที่พาณีป่วยนี้ ก็ได้ให้นายแพทย์ทั้งแผนปัจจุบัน และแผนโบราณรักษาอยู่ตลอดเวลา

ครั้นพอถึงวันที่ 11 สิงหาคม 2504 พาณีก็ได้หมดลมไปอีกเป็นครั้งที่ 3 การแก้ไขครั้งนี้ข้าพเจ้าก็ได้เพิ่มพิธีการให้เป็นงานใหญ่ให้ครบถ้วนจริง ๆ คือ นอกจากการใช้น้ำมันบีบนวดแล้ว ก็ได้นิมนต์ท่านเจ้าคุณพระเทพเมธากร และหลวงตาบุ่งมาช่วยทำพิธีด้วย

ส่วนพวกญาติมิตรนั้น เมื่อข้าพเจ้าเล่าให้ฟังว่าที่แล้ว ๆ มา พวกเราขอชีวิตพาณีไว้โดยไม่มีหลักฐานว่าจะให้ใครทำอะไรบ้าง เป็นการขออย่างลอย ๆ

ครั้งนี้สมควรจะมีหลักฐานอะไรบ้าง ผู้ที่อยู่ในที่นั้นต่างก็รีบจะทำให้ทุกคน เช่น

นายล้วน นาคกล่ำ และ**นายสมศักดิ์ รัตนสมบัติ** จะบวชพระให้

คุณโสภา วีระติน จะถือศีลให้

คุณแสงมณี พรหมเศรณี จะทำสังฆทานให้

คุณสุวรรณ วิวิธวร และ**คุณบุญล้อม สุทธิพงศ์** จะทำบุญให้

และยังมีคนอื่น ๆ อีกหลายคนต่างก็รับสัญญาในขณะนั้นว่าจะทำกุศลให้ถ้าพาณีฟื้นขึ้นมาอีก

เมื่อท่านเจ้าคุณพระเทพเมธากร และหลวงตาบุ่ง พร้อมด้วยคนอื่นทำพิธีแล้ว พาณีก็ฟื้นขึ้นมาอีก ตรงกับนาฬิกาในบ้านเป็นเวลา 21.00 น. ของคืนวันที่ 11 สิงหาคม 2504 พอดี!

เมื่อพาณีฟื้นขึ้นมาเป็นครั้งที่ 3 นี้ ได้เล่าให้ฟังว่า ท่านผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ได้อนุญาตให้อยู่ต่อไปอีก 2 ปี

และนับตั้งแต่พาณีฟื้นมาครั้งที่ 3 แล้ว ก็มีร่างกายอ้วนท้วนแข็งแรงสมบูรณ์เหมือนคนธรรมดาสามัญทุกประการ

และในระยะต่อจากนั้นมา พาณีได้พยายามสร้างบุญกุศลยิ่งขึ้น ทั้งการทำสมาธิ สวดมนต์ก็ใช้เวลามากกว่าปกติ”

จะช่วยอย่างไรเมื่อตายแล้ว

ท่านเจ้าคุณพระเทพเมธากร ซึ่งปัจจุบันเป็นท่านเจ้าคุณพระธรรมปัญญาจารย์ เจ้าอาวาสวัดราชประดิษฐ์ฯ ซึ่งได้ช่วยให้คุณพาณีฟื้นในครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2504 นั้น ได้พิมพ์หนังสือแจกในงานผูกพัทธสีมา ฝังลูกนิมิตวัดทรงธรรม อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ 24-28 กุมภาพันธ์ และวันที่ 1 มีนาคม 2509 มีใจความตอนหนึ่งเขียนถึงคุณพาณีดังต่อไปนี้

"อุโบสถหลังนี้ มีข้อที่น่าให้คิด ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้รับงานก่อสร้างอุโบสถหลังนี้

ในวันหนึ่งข้าพเจ้าได้รับข่าวจากลูกศิษย์ของข้าพเจ้าคือ **นายไพเชษฐ์ ทับทิมทอง** (ศบ.พ.ม.) มาแจ้งว่า คุณสาย รัตนสมบัติให้นิมนต์ไปที่บ้าน เพื่อให้ช่วย คุณพาณี รัตนสมบัติ ซึ่งเป็นภรรยาได้หมดลมวิสัญญีภาพไปตั้งแต่เวลา 09.00 น. ของวันที่ 11 สิงหาคม 2504

ข้าพเจ้าก็ย้อนถามไปว่า ก็เมื่อคนตายแล้วจะให้ไปช่วยได้อย่างไร จะมีหนทางช่วยได้หรือ?

ผู้มาแจ้งก็ได้บอกว่า จะอย่างไรก็ตามขอให้ข้าพเจ้าไปยังบ้านให้ได้ เพราะเป็นความต้องการของคุณสาย รัตนสมบัติ ต้องการให้ไป

ขณะที่ข้าพเจ้าได้รับข่าวนี้ เป็นเวลาเดียวกับที่ข้าพเจ้าเสร็จจากพิธีอายุสมมงคลของเจ้าภาพ ผู้ทำการมงคลฉลองอายุ 60 ปี

การทราบข่าวอันไม่เป็นมงคล ในบ้านของผู้กำลังทำมงคลนี้ไม่อยากให้มีขึ้น แต่เจ้าของบ้านของผู้ทำการมงคลไม่รู้เรื่องของเรื่องนี้แต่ประการใด เพราะผู้ไปติดตามนั้น ได้พูดกันเมื่อขณะที่ข้าพเจ้ากำลังจะออกจากบ้านของผู้ทำการมงคลนี้

หลังจากได้เจรจากับผู้มาติดต่อ ในการนิมนต์ เป็นที่เข้าใจกันดีแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ไปยังบ้านคุณสาย รัตนสมบัติ ในเวลาประมาณเวลา 17.00 น. เศษ

สร้างโบสถ์ทดแทน

เมื่อข้าพเจ้าไปถึง คุณสายได้ออกมาต้อนรับนิมนต์ให้พักยังห้องรับแขก แล้วเล่าพฤติการณ์ให้ข้าพเจ้าฟังแต่ต้น ที่ภรรยาได้หมดลมไปเพราะเหตุไร

ข้าพเจ้าจึงถามว่า จะให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือได้อย่างไร?

คุณสายก็ตอบว่า ที่นิมนต์ข้าพเจ้ามานี้ได้ถือตามคำสั่งของผู้ตายว่า ถ้าผู้ตายมีอันเป็นไปอย่างไรไปอย่าได้ตกใจ ให้ไปนิมนต์ข้าพเจ้ามา

เมื่อข้าพเจ้าทราบพฤติการณ์พอเป็นแนวทาง จากสามีของผู้ตายดังกล่าว ก็เกิดความคิดขึ้นว่า

ตามประเพณีโบราณให้ไถ่ชีวิต หรือเป็นคำพูดอย่างเข้าใจกันว่าซื้อชีวิตของผู้ตายให้กลับฟื้นคืนมาด้วยการสร้างโบสถ์ พระประธาน กุฏิวิหาร สะพาน ศาลา ถ้าผู้ที่ตายนั้น ยังไม่ถึงอายุขัย ก็อาจจะกลับฟื้นขึ้นมาได้

ข้าพเจ้าจึงได้บอกกับคุณสายว่า ลองให้ข้าพเจ้าไปสวดมนต์ที่ห้องพระในบ้านของคุณสายก่อน

จะได้ตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้คุณพาณีมีชีวิตกลับฟื้นขึ้นมา ขอให้สร้างโบสถ์เป็นการทดแทน คุณสายจะรับสนองหรือไม่

คุณสายก็รับว่า ถ้าภรรยาผมฟื้นตามคำอธิษฐานนี้ ก็เป็นอันตกลงจัดถวายให้ แล้วจึงนำข้าพเจ้าไปยังห้องพระชั้นบนของบ้าน จัดธูปเทียนให้ข้าพเจ้าบูชาพระตามความประสงค์ของข้าพเจ้า แล้วจึงให้คุณสายกลับลงไปข้างล่าง

ข้าพเจ้าก็ได้เริ่มพิธีขอพรจากคุณพระรัตนตรัยและเทพยเจ้าผู้เป็นสัมมาทิฐิ แจ้งความประสงค์ให้ทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนของผู้ที่ต้องการไถ่ซื้อชีวิตคือ คุณพาณี รัตนสมบัติ ภรรยาคุณสายซึ่งถึงแก่กรรมหมดลมไปตั้งแต่เช้าเวลา 09.00 น. มาถึงบัดนี้เป็นเวลาเกือบ 9 ชั่วโมง เจ้าภาพคือ คุณสายมีความประสงค์ให้ข้าพเจ้ามาช่วยเหลือ ตามคำสั่งของผู้ตาย

บัดนี้ข้าพเจ้าได้มากระทำพิธีขอพรจากคุณพระศรีรัตนตรัย อธิษฐานใจขอบารมีบุญกุศล และแจ้งให้แก่เจ้ากรรมนายเวรของคุณพาณีได้รับทราบ

ถ้าคุณพาณียังมีกุศลพอที่จะได้มีชีวิตอยู่ต่อไปในกาลภายหน้า ก็จะสร้างอุโบสถเป็นการทดแทนให้แก่เจ้ากรรมนายเวร

ครั้นได้ตั้งจิตอธิษฐานเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้สวดพุทธปริตรตั้งแต่เบื้องต้นตามประเพณี ตั้งแต่ *พุทธํ ธมฺมํ สงฺฆํ นตฺถิเม* ตลอดถึง *โพชฺฌงฺคปริตฺต* และให้จุดเทียนทำน้ำมนต์ไปด้วย ฯลฯ

หลังจากนั้น ประมาณเวลา 21.00 น. เศษ ข้าพเจ้ากลับวัดแล้ว และพักอยู่บนกุฎิ ได้ยินคุณไพเชษฐ์ ทับทิมทองพูดว่าทางบ้านคุณสายให้นำธูปเทียนมาบูชาพระในพระอุโบสถ

เพื่อแจ้งข่าวว่า วิญญาณของคุณพาณี ได้กลับมาสู่ร่างกายในเวลา 21.00 น. คืนวันนี้แล้ว เธอจึงให้นำดอกไม้ ธูปเทียนมาบูชาในพระอุโบสถแทน

ในคืนวันนี้ จิตใจข้าพเจ้าก็กังวลถึงเหตุการณ์ที่ได้ประสบมากับตัวเองดังที่ได้กล่าวมาในเบื้องต้นนั้น ฯลฯ

เรื่องที่ข้าพเจ้านำมากล่าวแทรกใน "ข้อความที่ควรทราบ" ในหนังสือเล่มนี้ ก็เพราะเหตุว่าโบสถ์หลังนี้ เริ่มต้นขึ้นด้วยคุณพาณี รัตนสมบัติ เป็นผู้ได้มาวางศิลาฤกษ์ไว้

ก่อนที่จะมาวางรากฐานขึ้นเป็นโบสถ์โดยสมบูรณ์ เนื่องจากที่คุณพาณีได้ฟื้นคืนชีพกลับมาแล้ว

เมื่อคุณพาณีมีร่างกายแข็งแรง ไปไหนมาไหนได้สะดวกข้าพเจ้าก็กำหนดวัน เวลา ให้ไปวางศิลาฤกษ์พระอุโบสถหลังนี้ตั้งแต่วันที่ 16 พฤษภาคม 2506

แต่น่าเสียดาย อุโบสถหลังนี้ยังไม่สำเร็จตามความมุ่งหมาย คุณพาณีก็ได้มาเสียชีวิตไปเสียก่อนในระยะสั้น

จะอย่างไรก็ตาม อุโบสถวัดทรงธรรมหลังนี้คงเป็นส่วนหนึ่งของคุณพาณี รัตนสมบัติ ที่ได้เริ่มวางรากฐานเอาไว้

พระเทพเมธากร (พระธรรมปัญญาจารย์ในปัจจุบัน)

เจ้าอาวาสวัดราชประดิษฐ์ฯ พระนคร

17 กุมภาพันธ์ 2507

คำยืนยัน

เรื่องของคุณพาณี รัตนสมบัตินี้เป็นที่สนใจแก่ผู้ที่เคยอ่านบทความในหนังสือ *'แสงเทียน'* และอื่น ๆ เป็นอย่างยิ่ง

หนึ่งในจำนวนผู้ที่สนใจเรื่องนี้ได้แก่ คุณประสิทธิ์ การุนยวณิช ด้วยท่านเคยร่วมงานกับ คุณ ท. เลียงพิบูลย์ ค้นคว้าเรื่องเกี่ยวกับตายแล้วเกิด หรือเกี่ยวแก่วิญญาณมานานแล้ว

อยู่มาวันหนึ่งประมาณกลางเดือนมิถุนายน ศกนี้ คุณประสิทธิ์ได้ไปร่วมงานอุปสมบท ณ วัดราชประดิษฐ์ฯ และได้เข้าไปนมัสการ ท่านเจ้าคุณพระธรรมปัญญาจารย์ เจ้าอาวาส

คุณประสิทธิ์จึงกราบเรียนถามพระคุณท่าน ถึงเรื่องที่ท่านเคยไปต่ออายุให้คุณพาณีว่า เป็นความจริงหรือไม่? ซึ่งท่านเจ้าคุณพระธรรมปัญญาจารย์ยอมรับว่าเป็นความจริง ทั้งยังบอกแก่คุณประสิทธิ์ว่า

"คุณพาณีตายตั้งแต่เก้าโมงเช้า เขามานิมนต์อาตมาเอาเมื่อเวลาห้าโมงเย็น อาตมาเคยสวดให้แก่คนเป็น ไม่เคยสวดให้คนตาย ก็ยังสงสัยอยู่ว่า จะฟื้นได้ยังไง"

เรื่องนี้ คุณประสิทธิ์ การุนยวณิช ได้กรุณาโทรศัพท์เล่าให้ผู้เขียนฟังในวันนั้นเอง!

พล.ท. สมานมาช่วยต่อ

ตามที่หนังสือพิมพ์ บางกอกไทม์ ฉบับที่ 3 กุมภาพันธ์ 2507 ได้ลงบทสัมภาษณ์ พ.อ. สมาน วีระไวทยะ (ยศในสมัยนั้น) ซึ่งได้ทำพิธีต่ออายุให้คุณพาณี รัตนสมบัติ ภรรยาของคุณสาย รัตนสมบัติ เป็นคนสุดท้ายได้อีก 1 ปีนั้น คุณสายรับว่าข่าวนี้เป็นความจริง และคุณสายได้บันทึกไว้ดังนี้

"พาณีได้ล้มป่วยลงอย่างกะทันหัน ครั้งนี้พาณีขอให้พาตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลหญิง และกำหนดตึกรับรองด้านไหนไว้ให้เสร็จ ซึ่งในเวลาต่อมาไปขอห้องพัก ก็ได้ห้องนั้นจริง ๆ

เรื่องห้องพักนี้ตามปกติหายากมาก เมื่อจะออกจากบ้านพาณีสั่งข้าพเจ้าว่า ในวันที่ 18 เดือนนั้น จะเป็นวันที่รู้กำหนดแน่นอนว่าจะอยู่หรือจะตาย ให้ช่วยสังเกตไว้ด้วย

เมื่อพาณีไปรับการตรวจจากนายแพทย์แล้ว ปรากฏว่าเป็นโรครุนแรง 2 อย่างคือ โรคหัวใจโตกำลังอักเสบ และโรคเบาหวานอย่างแรง

การรักษานี้นายแพทย์ได้ช่วยเป็นอย่างดี แต่บังเอิญมีอาการทรงกับทรุดต้องนอนนิ่ง ๆ แม้จะเดินไปห้องน้ำก็ไม่ไหว ต้องใช้นางพยาบาลเฝ้าทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งเตรียมเครื่องออกซิเจนไว้ให้ใช้ได้เสมอ

ขณะที่กำลังป่วยมากอยู่ พาณีก็ลุกขึ้นเดินไปชั้นบนของตึกหลังอื่นได้โดยไม่ต้องให้ใครมาช่วยเหลือแตะต้องตัว ตามที่ได้กล่าวถึงอำนาจจิตของพาณีมาในตอนต้นแล้ว

ต่อมาได้มีเรื่องอัศจรรย์ทางจิตอีกเรื่องหนึ่งคือ ในตอนเช้าวันหนึ่งก่อนไปทำงาน ข้าพเจ้าได้แวะไปเยี่ยมพาณี เธอได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า

"เมื่อคืนนี้ เห็นนายทหารคนหนึ่งมีสายเหลือง ๆ เดินเข้ามาหาในห้องนี้" ต่อมาตอนบ่ายข้าพเจ้าไปเยี่ยมพาณีอีกครั้งหนึ่ง และในเวลาใกล้ ๆ กันนั้น พันเอก สมาน วีระไวทยะ ก็เดินเข้าไปในห้องที่พาณีพักรักษาตัว

พาณีได้บอกข้าพเจ้าว่า ท่านผู้นี้แหละที่บอกไว้เมื่อเช้าว่าได้เข้ามาหา ที่ไหล่ของ พ.อ. สมาน ก็มีสีเหลืองจริง ๆ เพราะ พ.อ. สมานได้ห้อยสายเสนาธิการ ติดอยู่ในเครื่องแบบด้วย

พ.อ. สมานกับพาณีและข้าพเจ้าไม่ได้เคยรู้จักมาก่อนเลย

เมื่อทักทายปราศรัยกันเล็กน้อยแล้ว พ.อ. สมานก็ให้พาณีทำสมาธิ พร้อมกันนั้น พ.อ. สมานก็นั่งทำสมาธิเช่นกัน

ประมาณสัก 10 นาทีเกิดความอัศจรรย์ และเกิดรู้ในนิมิตขึ้นหลายประการ

เช่น พ.อ. สมานเห็นสมเด็จโต พรหมรังสี เข้ามาเยี่ยมพาณี โดยเข้ามาทางประตูธรรมดาและออกไปทางหน้าต่าง แล้วเห็นท่านชีวกโกมารภัจจ์ เข้ามาและออกไปทางหน้าต่างเช่นเดียวกับสมเด็จโต

ต่อมาเห็น หลวงพ่อศุข วัดมะขามเฒ่า เดินตรงมาที่ พ.อ. สมาน และบอกว่าท่านไปตาม พ.อ. สมานมาเอง เพราะเมื่อชาติก่อนพาณีเป็นพี่สาวของ พ.อ. สมาน

การไปตามครั้งนี้ ก็เพื่อให้มาช่วยพาณี เป็นการทดแทนพระคุณที่พาณีเคยอุปการะ พ.อ. สมานเมื่อชาติก่อน

เมื่อสรุปรวมแล้ว เห็นว่าถ้าปล่อยไว้เฉย ๆ และทำตามปกติ พาณีจะต้องตายภายในเร็ว ๆ นี้ ฉะนั้น วันรุ่งขึ้น จึงได้ไปทำพิธีขอต่ออายุให้พาณี ได้อีกเป็นครั้งที่ 2

ระหว่างทำพิธีในห้องรักษาตัวของพาณี พ.อ. สมานถามข้าพเจ้าว่า จะขอต่ออายุให้คุณพี่ผู้หญิงอีกสักกี่ปี? ข้าพเจ้าว่าขอต่ออีกสัก 10 ปี

ครั้น พ.อ. สมานนั่งสมาธิชั่วครู่เดียว ก็บอกข้าพเจ้าว่าท่านผู้มีอำนาจใหญ่ในสวรรค์ อนุญาตให้ต่ออายุคุณพาณีได้อีก แต่ให้ตัดศูนย์ (0) ออก

ข้าพเจ้าก็ยินดีรับ เพราะคิดว่า เมื่อถึงเวลาแล้วก็จะขอต่อได้อีกเหมือนครั้งก่อน...”

(ซึ่งในเรื่องนี้ คุณสาย รัตนสมบัติ บอกแก่ผู้เขียนว่า ถ้ารู้เช่นนี้ขอต่ออายุคุณพาณีเสีย 9 ปีก็ยังดี เพราะไม่มีเลขศูนย์ให้ท่านเบื้องบนตัด)

เจ้าแม่พระอุมามาช่วย

จากนั้น คุณสาย รัตนสมบัติ ได้เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า

"พอรุ่งขึ้นผมก็ไปเยี่ยมแม่พาณี รู้สึกได้กลิ่นน้ำหอมเหมือนน้ำหอมฝรั่งปนน้ำอบไทย นานประมาณ 5 นาที ผมก็ถามแม่พาณีว่า กลิ่นอะไร ?

แม่พาณีบอกผมว่า เจ้าแม่พระอุมามาเยี่ยมและบอกว่าโรคนั้นยังไม่หายขาด เพื่อให้โรคขายขาด ท่านให้ผมไปที่วัดที่พระเจ้าตากสินอยู่ ฝั่งธนบุรี แล้วให้เข้าไปในโบสถ์ ซึ่งมีพระพุทธรูปยืนอุ้มบาตรอยู่ ให้ผมเขียนขอพรใส่ลงในบาตร แล้วขอน้ำมนต์จากพระประธานมาให้แม่พาณีกินก็จะหายจากโรค ผมก็ไปที่วัดอินทาราม ตลาดพลู เมื่อเข้าไปในโบสถ์ก็ไม่เห็นมีพระพุทธรูปยืน เขาเอาผ้าคลุมไว้หมด จึงขอร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้รักษาโบสถ์เปิดผ้าที่คลุมออก ก็เห็นมีพระพุทธรูปยืนจริง ๆ!

ผมก็ขอน้ำมนต์มาให้แม่พาณี พอแม่พาณีดื่มไปสัก 2-3 นาทีเท่านั้น ก็อาเจียนออกมาเป็นเลือดสีดำ ๆ ก้อนใหญ่

หลังจากนั้นแม่พาณีก็หายกลับบ้านได้อย่างอัศจรรย์"

คุณสายได้บันทึกไว้ว่า

"...เมื่อกลับบ้านพาณีได้พูดกับข้าพเจ้าว่า ตั้งใจจะไปบวชชีอีกครั้งหนึ่ง และในครั้งนี้จะไม่สึกอีกแล้ว เพราะบุตรทั้ง 2 คน ก็โตเป็นผู้ใหญ่ สำเร็จการศึกษาหมดแล้ว จึงเป็นการหายห่วง

แต่นายแพทย์ได้ห้ามไว้ ว่าร่างกายยังไม่สมบูรณ์ ควรจะไปบวชเมื่อสุขภาพดีแล้ว พาณีจึงได้รอการที่จะบวชชีเป็นครั้งที่สอง”

สั่งไว้ก่อนตาย

คุณสาย รัตนสมบัติ ได้บันทึกถึงเรื่องของคุณพาณี ก่อนจะถึงแก่กรรมเป็นครั้งสุดท้ายอย่างละเอียดว่า

“พาณีรู้ตัวว่า จะต้องตายก่อนประมาณ 7 วันและได้สั่งการให้จัดการเรื่องศพไว้พร้อมทุกอย่าง

1. พาณีได้เริ่มป่วยมากขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2507 ก่อนที่จะถึงแก่กรรมประมาณ 7 วันนั้น เป็นเวลากลางคืนราว 01.00 น. พาณีได้เรียกขอดอกบัวสำหรับบูชาพระและพูดกับข้าพเจ้าว่า ถึงเวลาอันสมควรแล้วที่จะต้องจากกันไป ข้าพเจ้าได้ทัดทานไว้ แต่พาณีอ้างเหตุผลว่า

ก. เป็นเวลาที่ถึงกำหนดที่ได้ขอต่ออายุไว้ ครบถ้วนแล้ว (ครั้งแรก 2 ปี ครั้งที่ 2 ขอต่ออายุได้ 1 ปี พอดีจริง ๆ)

ข. ได้พิจารณาสังขารของตนเองโดยละเอียดแล้ว รู้ว่าสังขารได้ชำรุดทรุดโทรมไปโดยธรรมชาติ และไม่มีทางจะหายได้อย่างเดิมอีก

ค. การที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปเป็นการทรมานตัวเองและทรมานผู้อื่น เช่น พ่อ (ข้าพเจ้า) เป็นต้น ที่จะต้องช่วยรักษาอยู่เสมอ ๆ และจะทำประโยชน์ให้บุคคลอื่น ๆ ไม่ได้เหมือนแต่ก่อนอีกต่อไปแล้ว

ง. การที่จะตายไปในเวลานี้ เป็นการตายอย่างสำรวมและมีจิตใจที่บริสุทธิ์และเข้มแข็งดี เป็นการแน่นอนว่า จะไปอยู่ในที่ที่มีความสุขความสบาย

แต่ถ้ายืดระยะไปอีกก็ไม่แน่ใจนักว่า จะไปอยู่ที่สบายดีหรือไม่เพราะเวลาต่อไปนั้น สังขารอาจชำรุดทรุดโทรมทวีหนักขึ้น ความทรมานของสังขารก็จะมีอาการรุนแรงมากขึ้น

ความเจ็บป่วยขนาดหนัก อาจทำให้จิตใจเสื่อมหรือจิตอาจจะตกเพราะความทรมานของสังขารก็เป็นได้

พาณีได้สั่งขอให้ข้าพเจ้าทำ 3 ข้อ คือ

ขอให้ข้าพเจ้าทำบุญกุศลต่อไปอย่าได้ท้อใจ

ขอให้หมั่นทำสมาธิให้สม่ำเสมอตลอดไป อย่าละทิ้งเสียเพราะการทำสมาธิจะนำผลดีมาให้

อย่าทำตัวเป็นคนเศร้าโศกไม่มีผลดีแก่ร่างกายเลย

ในคืนนี้ข้าพเจ้าสงสารพาณีมาก เพราะพาณีได้พูดด้วยความจริงใจทุกอย่าง และรู้ว่าพาณีจะต้องจากข้าพเจ้าไปจริง ๆ แล้วในครั้งนี้ และข้าพเจ้าหมดปัญญาไม่รู้ว่าจะแก้ไขอย่างไรต่อไปได้

2. พาณีสั่งให้จัดสถานที่เพื่อสะดวกในการทำศพของตน

หลังจากที่พาณีบอกข้าพเจ้าว่าจะถึงเวลาตายนั้น สัก 2 วันต่อมา พาณีก็สั่งให้ตัดกิ่งไม้ ต้นไม้ ทำความสะอาดที่หอพระรื้อฝาห้องที่ตรงกันข้ามกับห้องพระ เปิดให้โล่งหมด

ปรับพื้นให้สนามรอบทั้งบ้าน ทำให้เกิดมีสนามและที่ว่างสะดวกสบาย พอจะต้อนรับแขกได้จำนวนมากขึ้นอีก ตลอดทั้งที่ตั้งเครื่องปี่พาทย์ กำหนดล่วงหน้าไว้เสร็จทุกประการ

3. เรียกประชุมสั่งสอนครั้งสุดท้าย

เวลาประมาณสองทุ่ม (เวลา 20.00 น.) พาณีได้เรียกผู้ที่อยู่ในบ้านมาประชุมพร้อมกัน และบอกว่า "นายจะต้องตายแล้ว" และได้สั่งสอนเป็นรายบุคคลและส่วนรวม

โดยสั่งให้ทุกคนทำตัวให้ดี มีความประพฤติให้ดีเพื่อจะได้สร้างหลักฐานสำหรับเลี้ยงตัวเองได้เมื่อนายได้ตายไปแล้ว

4. พาณีได้สั่งให้จัดเรื่องพิธีศพและการฌาปนกิจ

ผ้าที่จะใช้เวลาอาบน้ำศพนั้นได้สั่ง ลูกสาว (จิราพรรณ) ให้จัดไว้เป็นชุด ๆ พร้อมทั้งสำรับ

และได้สั่งมอบหมายให้คุณไพเชษฐ์ ทับทิมทอง เป็นผู้ช่วยจัดการเรื่องศพเกี่ยวกับพระให้เรียบร้อยด้วย

สถานที่ตั้งศพให้จัดตั้งที่หอพระหรือที่วัดโพธิ์ก็ตามสมัครใจ

การทำบุญนั้น พาณี ได้สั่งไว้กับบุตรว่า จะทำให้มากหรือน้อยเท่าใดก็ตามใจ แต่เมื่อทำนั้นให้ทำด้วยใจบริสุทธิ์ เรื่องมากน้อยไม่สำคัญ

การทำบุญนี้ใครเป็นผู้ทำคนนั้นก็เป็นผู้รับ ส่วนของนายนั้นได้สะสมบุญกุศลไว้เต็มบริบูรณ์ครบถ้วนแล้ว อกุศลกรรมในชาตินี้ทุกอย่างไม่มีติดไปในชาติหน้าอีกแล้ว ใครจะทำให้มากหรือน้อยประการใด นายก็มีอยู่อย่างสมบูรณ์แล้วทุกอย่าง

และวัดที่จะทำฌาปนกิจนั้น ให้ทำที่วัดเทพศิรินทราวาส

ฉะนั้น เมื่อพาณี ได้ถึงแก่กรรมลงที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ เมื่อเช้าวันพุธที่ 22 มกราคม 2507 เวลา 09.00 น. การจัดงานศพจึงได้กระทำไปด้วยความสะดวก และเรียบร้อยทุกประการ ทั้งนี้ก็โดยที่พาณีได้กำหนดให้กระทำไว้ล่วงหน้าแล้วทุกอย่างนั่นเอง

พาณีได้ถึงแก่กรรมเพราะเส้นโลหิตของหัวใจตีบ อาการนี้เกิดขึ้นแล้วหมดลมภายใน 3 ชั่วโมงเท่านั้น

ก่อนที่จะหมดลมประมาณ 5 นาที พาณีได้กราบไหว้ท่านเจ้าคุณพระเทพเมธากร ซึ่งไปเยี่ยมทันพอดี ต่อจากนั้นได้พูดกับจิราพรรณ บุตรสาวว่า "รถเขามารับแล้ว นายไปก่อนละนะ"

พาณีรู้เห็นอะไรได้พิเศษเพราะอำนาจสมาธิ แต่ไม่เคยพูดไม่เคยโฆษณาให้ผู้ใดรู้เลย และเคยบอกข้าพเจ้าเสมอ ๆ ว่าไม่ควรพูดเรื่องอำนาจจิตนี้ เพราะคนส่วนมากเขาไม่เชื่อ ถ้าพูดไปก็จะมีคนหัวเราะเยาะ หาว่าเพ้อฝันได้ ทั้ง ๆ ที่เป็นความจริง

พาณีมีแต่ความดี มีความเมตตากรุณาอย่างยิ่งประจำอยู่ตลอดเวลา

ถ้าดูภายนอกจะเห็นว่าเป็นผู้หญิงธรรมดา แต่ภายในจิตใจนั้น พาณีได้ *'บวชพระทางใจ'* โดยบริสุทธิ์ และปฏิบัติอย่างสำรวมจริง

มีความดีมากมายเหลือที่จะบันทึกไว้ให้หมดได้ ความจริงข้าพเจ้าได้บันทึกความอัศจรรย์ไว้มากตลอดเวลา 10 กว่าปีนี้ แต่ไม่ได้กล่าวไว้ในที่นี้ด้วยเท่านั้น

สาย รัตนสมบัติ
32 ซอยรัชฎภัณฑ์ ถนนราชปรารภ
มักกะสัน พระนคร

ฝากน้ำมนต์มากับน้ำฝน

เรื่องของ คุณพาณี รัตนสมบัติ หลังจากถึงแก่กรรมไปแล้วมีอยู่หลายเรื่อง แต่ผู้เขียนจะขอนำคำบันทึก และคำบอกเล่าจากคุณสาย รัตนสมบัติ ที่กรุณาเล่าให้ผู้เขียนฟังโดยเฉพาะเป็นบางตอน มาถ่ายทอดให้กันฟังต่อไปนี้

เมื่อคุณพาณีถึงแก่กรรม คุณสายได้นิมนต์พระมาสวด 3-4 วัน

คุณสัมพันธ์ บุตรชายได้ไปบอกคุณสายว่า เมื่อวันอาบน้ำศพ ลืมตัดผมมารดาไว้ เพื่อเคารพแทนการเก็บกระดูก คุณสายก็ไม่ให้ความเห็นอะไร เพราะคิดว่ายังมีโอกาสจะทำได้ในเวลาต่อไป

พอรุ่งขึ้นคุณสัมพันธ์มาบอกคุณสายว่า เมื่อคืนนี้นาย (หมายถึง คุณพาณี) ไปบอกว่า

การที่จะตัดผมไปไว้นั้นไม่จำเป็นนัก เพราะผมเป็นวัตถุอย่างหนึ่ง ไม่ช้านานก็จะสูญหาย วัตถุอะไรก็สู้ทางจิตใจไม่ได้ ถ้าหนูต้องการจริง ๆ ก็ตามใจ แต่ว่าหนูจะต้องคิดพิจารณาเสียก่อนว่าเมื่อเปิดหีบศพแล้ว จะเห็นนายในลักษณะเน่าเฟะและมีกลิ่นเหม็น

เมื่อเป็นดังนี้ อาจจะกลับใจหรือจะทนกลิ่นไม่ได้ ให้คิดถึงข้อนี้ให้ดีเสียก่อน และบอกว่าในเวลาเผาศพนั้น จะมีฝนตกลงมาบ้าง

การที่ฝนตกเวลานั้น คุณพาณีบอกว่า ในวันนั้นไม่มีอะไรจะตอบแทนแก่ผู้ที่ให้เกียรติไปงานนั้น จึงจะฝากน้ำมนต์มาให้พร้อมกับน้ำฝนด้วย

คุณสายจึงแนะนำให้บุตรชายไปตัดผมเอาในวันเผา

เหมือนคนนอนหลับ

ศพของคุณพาณีได้เก็บไว้เป็นเวลา 105 วัน แล้วนำไปเผาที่วัดเทพศิรินทราวาส เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2507

ในวันนั้น คุณจิราพรรณ และคุณสัมพันธ์ ได้เตรียมเครื่องหอมเช่น กำยาน ผลไม้จันทน์และธูปหอม ไปไว้เพื่อดับกลิ่นในเวลาเปิดศพ เพื่อจะตัดผมคุณพาณีเก็บไว้

ครั้นถึงวันเผาศพคุณพาณี ก่อนจะถึงเวลาเผาสัก 10 นาที ฝนได้ตกลงมาจริง ๆ! และเมื่อเปิดศพก่อนจะเผาจริงซึ่งกระทำต่อหน้าคนจำนวนมาก ปรากฏว่าศพไม่ได้เน่าหรือมีกลิ่นเหม็นแต่อย่างใดเลย กล่าวคือ มีสภาพเหมือนคนนอนหลับฉะนั้น!

คุณนายเจริญ วาสนาส่ง ถึงกับบอกคุณสายว่า

"คุณสาย? อย่าเพิ่งเผาศพน้องพาณีเลย ร่างกายของน้องพาณียังสดใสดีอยู่นี่"

คุณสายจึงเรียนคุณนายเจริญว่า ที่เผานี้ทำตามคุณพาณีที่ได้สั่งไว้ให้เผาที่วัดนี้ จึงต้องกระทำ

หลอดไฟถวายวัด

คุณสายได้เล่าให้ผู้เขียนฟัง ถึงความอัศจรรย์อันเกิดจากคุณพาณีในตอนหนึ่งว่า

เมื่อครั้งคุณสายนำกฐินไปทอดที่วัดสิงห์ จังหวัดปทุมธานีนั้น คุณพาณีได้ไปบอกคุณสัมพันธ์บุตรชายว่า ให้คุณสายเอาหลอดไฟฟ้าไปใส่ในโบสถ์ด้วย

"ผมก็คิดว่า วัดสิงห์อยู่ห่างจากตัวจังหวัดปทุมฯ มาก คงไม่มีไฟฟ้าใช้ จึงไม่ได้เอาหลอดไฟฟ้าไป แต่ได้เปลี่ยนเป็นตะเกียงไปแทน

แต่ที่ไหนได้ พอไปทอดกฐินจริง ๆ ผมก็รีบเข้าไปดูในโบสถ์ ปรากฏว่าทางวัดสิงห์มีไฟฟ้าใช้แล้ว และหลอดไฟฟ้าในโบสถ์เสียจริง ๆ !

ผมต้องให้คนรีบไปซื้อหลอดไฟฟ้าที่ตัวจังหวัดไปถวายพระเป็นการด่วน”

สงสัยให้สอบถาม

เรื่องของ *‘คุณพาณี รัตนสมบัติ ผู้จัดงานศพตนเอง’* นี้ ผู้เขียนได้รับความกรุณาจาก **คุณสาย รัตนสมบัติ** ที่ให้สัมภาษณ์และคำบันทึกอย่างละเอียด จบแต่เพียงแค่นี้ ซึ่งผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ คุณสาย รัตนสมบัติ ณ โอกาสนี้อีกครั้งหนึ่ง

อนึ่ง ได้มีท่านผู้รู้ท่านหนึ่งให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์เรื่อง *‘พ.อ. (พิเศษ) เสนาะ จินตรัตน์ ผู้ตายแล้วฟื้นมา 2 ครั้งและเบื้องหลังความตายครั้งที่ 3’* ที่เขียนโดยผู้เขียนว่า ตายไม่จริงน่ะซี! ถ้าตายจริงต้องไม่ฟื้นนั้น

เมื่อท่านได้อ่านเรื่องของคุณพาณี รัตนสมบัติ แล้วยังสงสัย โปรดสอบถามไปยัง

1. **ท่านเจ้าคุณพระธรรมปัญญาจารย์ วัดราชประดิษฐ์ฯ** ผู้ทรงคุณธรรมและมีปฏิปทาน่าเคารพกราบไหว้เป็นที่สุด

2. **คุณสาย รัตนสมบัติ** ซึ่งอยู่บ้านเลขที่ 32 ซอยรัชฎภัณฑ์ ถนนราชปรารภ มักกะสัน กรุงเทพฯ และท่านอื่น ๆ ที่ปรากฏนามในเรื่องนี้ได้เสมอ เพราะท่านยังมีชีวิตอยู่เป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผู้ที่สนใจในทางจิตหรือวิญญาณแล้ว โปรด

ถามไปยัง คุณประสิทธิ์ การุนยวณิช ณ บ้านเลขที่ 14 ถนนเพชรบุรี ซอย 11 กรุงเทพฯ 10400

ซึ่งท่านสามารถอธิบายในเรื่องนี้ได้ดีกว่าผู้เขียน เพราะอยู่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์มากกว่า

ท่านเจ้าคุณธรรมปัญญาจารย์ เล่าเรื่องวิญญาณ

เมื่อครั้งผู้เขียนมีโอกาสเข้านมัสการ เจ้าคุณธรรมปัญญาจารย์ ณ วัดราชประดิษฐ์นั้น พระเดชพระคุณได้กรุณาเล่าถึงความอัศจรรย์เกี่ยวแก่วิญญาณที่ท่านพบเห็นมาด้วยตัวของท่านเองอยู่หลายเรื่อง ซึ่งผู้เขียนขอนำมาเล่าเท่าที่พอจะจดจำได้ดังต่อไปนี้

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณธรรมปัญญาจารย์มีชื่อเสียงมากในด้านโหราศาสตร์ ท่านมีความรู้แตกฉานทางพยากรณ์ศาสตร์เป็นพิเศษ มีผู้พอใจในการพยากรณ์ของท่านมากมาย

และด้วยความเป็นผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว เป็นเหตุให้ **จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์** ซึ่งป่วยหนักในปี พ.ศ. 2506 มีบัญชาให้นายทหารคนสนิทนำดวงชะตาของ ฯพณฯ มาให้ **ท่านเจ้าคุณธรรมปัญญาจารย์** เมื่อครั้งยังเป็น **พระเทพเมธากร**ตรวจดู และขอให้ท่านเจ้าคุณบอกแต่เพียงว่า ฯพณฯ จะตายหรือไม่ โดยขอให้บอกเพียงสองคำว่า YES หรือ NO เท่านั้น!

ท่านเจ้าคุณธรรมปัญญาจารย์ เล่าให้ผู้เขียนฟังว่า

"อาตมภาพตอบว่า บอกไม่ได้ แต่เขียนได้ ท่านก็ให้เขียน อาตมภาพก็เขียนไปว่า ถ้าได้หมอดี ยาดี ก็ไม่เป็นไร

ต่อมา **พล.ท. สมาน วีระไวทยะ** ได้มาหาอาตมภาพ เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2506 บอกว่า ***สมเด็จพระพุฒาจารย์โต ให้มาเตือนเรื่องจอมพลสฤษดิ์ที่กำลังเจ็บหนัก ถ้ามีคนมาถามอย่ายืนยันว่า จอมพลสฤษดิ์ไม่ตายเป็นอันขาด!***

อาตมภาพก็ถามว่า ทำไม?

คุณสมานก็บอกว่า จะเสียชื่อ

ตกเย็นวันนั้น คุณสมานก็พาลูกเมียมาอยู่ในโบสถ์ เพราะจอมพลสฤษดิ์ถึงแก่อสัญกรรมในวันนั้นเอง!"

นอกจากนี้ ท่านเจ้าคุณธรรมปัญญาจารย์ยังได้เล่าถึงความมหัศจรรย์ในการสร้างวัดทรงธรรมที่เพชรบุรีว่า

"มีพระอาจารย์องค์หนึ่ง ชื่อ **พระอาจารย์สอาด** อยู่วัดสัมพันธวงศ์ ท่านสอาดนี้เก่งมาก มีฌานดีมาก เหมือนมีเรดาร์ อาตมภาพได้อาศัยท่านในการสร้างวัดพรหมรังษี วัดทรงธรรม

ทางวัดทรงธรรมนี่มีวิญญาณอยู่ เป็นวิญญาณของ **หลวงพ่อฤทธิ์** อาตมภาพก็ไปถามท่านสอาด ท่านบอกว่า

"เป็นพระธุดงค์สอนธรรมปฏิบัติแก่คนทั่วไป สมัยนั้นสถานที่วัดทรงธรรมยังเป็นป่าช้า ปีหนึ่งท่านจะมาสั่งสอนเขาครั้งหนึ่ง แต่เผอิญท่านมามรณภาพที่นั่น เขาก็ทำบุญให้ท่าน"

ท่านสอาดรู้ได้อย่างไร? ท่านอยู่วัดสัมพันธวงศ์ หลวงพ่อฤทธิ์ท่านอยู่ถึงบ้านโซ่ง อำเภอเขาย้อย เพชรบุรี"

แล้วท่านสอาดยังบอกว่า

"วิญญาณของท่านฤทธิ์ยังอยู่ ท่านศักดิ์สิทธิ์นะ! ไปจัดสังเวยให้ท่านดลใจให้ช่วยสร้างวัดเสีย จะมีผู้หญิงสองคน มีพระสององค์ องค์หนึ่งมีฐานานุรูป อีกองค์เป็นช่าง แต่ไม่ใช่ช่างอาชีพนะ จะมี 4 คนนี้มาร่วมใจกันสร้างวัด"

มันน่าอัศจรรย์ อาตมภาพไปทำพิธีสังเวย เดือนหกหรืออย่างไรจำไม่ได้ พ.ศ. 2507 มีผู้หญิงสองคนมาถวายเงินสร้างวัดเป็นแสน ! แล้วมีพระพาช่างมาด้วย คือ **นายช่างโชติ กัลยาณมิตร** ก็ร่วมใจกันออกแบบวัด

พอกลับมาไม่ช้า ก็มีพระเถระรูปหนึ่งมาบอกว่า ใครต้องการจะสร้างวัด ในวังมีปูนซีเมนต์ 40 ตันเหลือ จะถวาย!"

ผู้เขียนได้กราบเรียนถามถึงสิ่งมหัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระคุณท่านเจ้าคุณธรรมปัญญาจารย์ เคยประสบมา ท่านบอกว่ามีหลายเรื่อง แล้วท่านก็เล่าให้ฟังถึงเรื่อง **คุณพาณี รัตนสมบัติ** ภรรยาของ **คุณสาย รัตนสมบัติ** ว่า

มีอยู่วันหนึ่ง คุณสายมากราบเรียนท่านว่า

"คุณพาณีตายตั้งแต่สามโมงเช้าจนถึงห้าโมงเย็น เขาสั่งผมว่า ถ้าเขามีอันเป็นไปให้นิมนต์ท่านไปบ้าน"

อาตมภาพก็บอกว่า

"เอาอย่างนี้ไหม ตอนนี้จะสร้างวัดทรงธรรมอยู่ด้วย คุณสร้างวัดชดเชยแลกกับชีวิตของคุณพาณี"

คุณสายก็บอกว่า

"วัดอะไรใหญ่โต สร้างไม่ไหวดอก"

อาตมภาพก็บอกอาตมภาพจะช่วย เขาก็ตกลง

อาตมภาพก็ไปบ้านคุณสาย สวดมนต์แล้วอธิษฐานในใจถึงเจ้ากรรมนายเวรของคุณพาณีโดยเฉพาะพระกาฬว่า ที่อาตมภาพรับเป็นคนกลางติดต่อระหว่างเจ้ากรรมนายเวรกับคุณพาณีนั้น บัดนี้วิญญาณของคุณพาณีออกจากร่างไปตั้งแต่สามโมงเช้า ขอให้อาตมภาพติดต่อเจ้ากรรมนายเวรหรือเทพยดาทุกเหล่า ขอจงประสาทพรให้ชีวิตคุณพาณีกลับคืนมา เพราะเขายังจะทำประโยชน์ให้แก่พระศาสนาอีกเยอะ

เสร็จแล้วอาตมภาพก็ขึ้นข้างบน คุณสายก็ตามขึ้นมาบอกว่า

"ท่านครับ! ผีในร่างผู้หญิงอยากจะพบท่านหน่อย"

อาตมภาพก็ว่า

"ขออะไรกันเยอะแยะ จะช่วยได้หรือ?"

แล้วอาตมภาพก็เดินลงไป

พอผู้หญิงคนนั้นเห็นก็ร้องบอกว่า ท่านเจ้าคุณมาแล้ว! ขอประทานโทษ มีโทษมากไม่ได้ไปกราบที่วัด อาตมภาพก็บอกไม่เป็นไร แล้วเขาขอดอกไม้ธูปเทียน คนอยู่กันเต็ม

ปรากฏว่า วิญญาณของเสด็จในกรมหลวงชุมพรฯ มาอาศัยอยู่ในร่างของคุณพาณี ตั้งแต่สามโมงเช้า จนถึงห้าโมงเย็น!

อาตมภาพก็บอกตรง ๆ ว่า

"เสด็จในกรมฯ อาตมภาพขอชีวิตคุณพาณีอยู่ต่อไป เพื่อจะสร้างประโยชน์บุญกุศล ทำความเจริญให้แก่มนุษย์ เพราะเขาเป็นคนมีบุญกุศล"

ยาก! ท่านบอกว่า ยาก!

อาตมภาพก็บอกว่า

"ไม่ยากดอก ถ้าท่านจะช่วยเหลือ"

เอ้า! ถ้าอย่างนั้นนิมนต์เจ้าคุณกลับวัดนะ อย่าให้ถึงทุ่มหนึ่งนะ ให้เข้าไปสวดมนต์ในโบสถ์ อาตมภาพก็ทำตาม

พอถึงสองทุ่ม มีคนมาบอกว่า

"ท่านขอรับ! เบื้องบนสั่งมาว่า วิญญาณจะเข้าร่างสามทุ่ม ขอให้ท่านอยู่ในโบสถ์อีกสักหน่อยเถิด"

อาตมภาพก็นึกว่าจะเล่นกลล่ะมั้ง? แต่ก็ทำตาม

พอเช้ามืดมีคนมาบอกว่า

"เมื่อคืนนี้สามทุ่ม วิญญาณเข้าร่างแล้ว เดี๋ยวนี้คุณพาณีฟื้นแล้ว! ขออาราธนาท่านไปกวาดบ้านให้หน่อยเย็นวันนี้"

เขาหมายความถึงให้ไปทำน้ำมนต์ประพรม อาตมภาพก็ไปทำน้ำมนต์ให้ หายวันหายคืน สบาย!

นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์เรื่องหนึ่งที่อาตมภาพพบเห็นมา คุณพาณีอยู่ได้อีกสองปีก็ไปตามกรรม"

ฯลฯ

เรื่องของ **ท่านเจ้าคุณธรรมปัญญาจารย์ (ทิม อุฑาฒิมเถร)** เจ้าอาวาสวัดราชประดิษฐ์ฯ ยังมีอีกมากนัก เพราะพระเดชพระคุณท่านมีเมตตาต่อผู้เขียนเป็นที่สุด ได้กรุณาเล่าให้ฟังหลายเรื่อง แต่วันนี้หน้ากระดาษจำกัด จึงขอยุติแต่เพียงแค่นี้ก่อน โอกาสหน้าผู้เขียนจะนำมาเสนอต่อไป.

คุยกับ
คุณสุรีพันธุ์ มณีวัต

หลังจากนิตยสาร *'โลกทิพย์'* ฉบับที่ 97 ออกวางตลาด ได้มีผู้อ่านหลายท่านสนใจในบทความเรื่อง *'ประสบการณ์เกี่ยวกับพระบรมสารีริกธาตุและอรหันตธาตุของคุณสุรีพันธุ์ มณีวัต'* เป็นอันมาก

ทั้งมีผู้อ่านอีกหลายท่านสนใจในตัวคุณสุรีพันธุ์ มณีวัต เป็นอย่างมากว่า ปฏิบัติธรรมเช่นไรจึงสามารถมีประสบการณ์เกี่ยวกับพระบรมสารีริกธาตุและพระอรหันตธาตุได้เช่นนี้?

จากความสนใจของท่านผู้อ่านทั้งหลาย เป็นแรงใจให้ผู้เขียนติดต่อไปยังคุณสุรีพันธุ์ที่บ้านลาดพร้าวอีกครั้งหนึ่ง โดยแจ้งความประสงค์ใคร่ขอสัมภาษณ์ชีวประวัติเกี่ยวแก่ธรรมะของท่าน

จะเป็นด้วยอภินิหารอะไรบางอย่าง (ซึ่งจะขอนำมาเล่าในตอนท้าย) ประกอบด้วยความกรุณาของคุณสุรีพันธุ์ ผู้เขียนจึงได้รับอนุญาตให้ไปสัมภาษณ์ท่านได้ตามความประสงค์

และหลังจากที่ผู้เขียนได้ใช้เวลาสัมภาษณ์เป็นเวลาเกือบสองชั่วโมง ผู้เขียนจึงได้ชีวประวัติในทางธรรมของคุณสุรีพันธุ์ มณีวัต มาเสนอแก่ท่านผู้สนใจทั้งหลายดังต่อไปนี้

ความสนใจในศาสนธรรม

ผู้เขียน ที่ลงเรื่องเกี่ยวแก่พระบรมสารีริกธาตุและพระอรหันตธาตุใน *'โลกทิพย์'* ซึ่งคุณสุรีพันธุ์เขียน มีท่านผู้อ่านสนใจตัวคุณสุรีพันธุ์มาก ผมก็เลยอยากจะมาสนทนาด้วยเกี่ยวกับการปฏิบัติ คือ เรื่องแรกผมอยากจะเรียนถามว่า ครั้งก่อน ๆ รู้สึกคุณสุรีพันธุ์ไม่สนใจในทางธรรม?

คุณสุรีพันธุ์ ในตอนนั้น สมัยเด็ก ๆ เราก็เรียนเรื่องศีลธรรมอยู่แล้ว ในเรื่องพระพุทธศาสนานี่ ขอพูดตรง ๆ ว่าไม่ค่อยแน่ใจ เราคิดแต่ว่าเราทำตัวเป็นคนดี เราไม่พูดปด มีความจริงใจต่อเพื่อน มีความปรารถนาดีต่อทุกคน ส่วนใหญ่

ตอนนั้นดิฉันเน้นไปในทางรักชาติบ้านเมือง รักความยุติธรรม เกลียดคนโกง เช่น ถ้าใครมาทำมิดีมิร้ายหรือว่าขี้โกงนี่ ทนไม่ได้ คือนอกจากไม่อยู่เฉย ๆ แล้วอยากจะฟันเสียด้วย คุณทองทิวคงเห็นว่าข้อเขียนตอนนั้นมันจะออกมาในรูปนั้นนะคะ ความรู้สึกในตอนนั้นเป็นอย่างนั้นตลอดมา

ในทางพระศาสนาจะเห็นว่าก็เหมือนคนที่เป็นเด็ก ๆ ใคร ๆ ก็เป็นกัน คือสมัยเราอายุ 12-13 ดิฉันอาจจะมีแบคกราวน์ เพราะว่าคุณพ่อท่านเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้ก่อการฯ ด้วย

เวลาประชุมสภาฯ มันจะมีระเบียบวาระการประชุม การอภิปรายอะไรนี่ เราเป็นเด็กก็อ่านทุกอย่างที่ขวางหน้าอยู่แล้ว คือเราอ่านพวกวรรณคดี อิเหนา ขุนช้างขุนแผน หรือสามก๊ก ฯลฯ อะไรทุกอย่าง เพราะที่บ้านมีหนังสือมาก พระราชพงศาวดารนี่เราอ่านหมดเลย

คราวนี้ระเบียบวาระสภาฯ นี่ก็อ่านด้วย ก็เลยสนุกไปด้วย เด็กเล็กนี่ก็วิจารณ์บ้านเมืองมากมาย

ฉะนั้น ข้อเขียนตอนนั้น คุณทองทิวคงนึกได้ว่า เขียนจนคนเขานึกว่าเป็นผู้ชายปลอมมา เขามาดูตัวกันเรื่อยว่าเป็นใคร เป็นผู้หญิงจริงหรือเปล่า? ยิ่งตอนอยู่จุฬาฯ เป็นอย่างนั้นตลอด

เรื่องพระศาสนานี่นะคะ พูดตรง ๆ เลยว่าไม่เชื่อ เราไม่เชื่อว่าจะมีชาติหน้าหรือเปล่า? แต่ที่จริงก็มีวางไว้เกี่ยวกับตกนรก ขึ้นสวรรค์ ยังหัวเราะเลยว่า เรื่องนี้ไม่จริง!

แล้วก็พูดมาคำว่า คนอย่างเรานี่ตกนรกก็แย่แล้ว เพราะเราไม่ทำสิ่งไม่ดีอะไรมาเลย แต่เราไม่เชื่อ ถึงกับพูดกับวิลาศ (หมายถึงคุณวิลาศ มณีวัต ผู้เป็นสามี) ว่า พระพุทธเจ้านี่ท่านเป็นอย่างไรนะ ท่านก็เป็นนักปรัชญานะ ทางศาสนามันต่างกันอย่างไร

ตอนนั้นได้ยินคำว่านิพพานก็รู้สึกว่า มันไกล ๆ ฝัน ๆ ก็ไม่รู้สึก ไม่ได้ศึกษาอะไรมากมาย

ตอนหลังเห็นว่าวัดวามันมากไป อาจจะเป็นส่วนเกินของสังคม สมัยนั้นก็มีการพูดกันแล้ว สมัยเราเป็นเด็กอายุสิบกว่า ๆ นี่เขาก็พูดกันเหมือนกันนะ เขาพูดกันว่า พระสงฆ์นี่ไม่เห็นทำอะไรอยู่เฉย ๆ แล้วเราก็ไปใส่บาตรเพื่อได้บุญ เอ! บุญนี่มีจริงหรือเปล่า

เราก็คิดอย่างนั้น จนกระทั่งอายุมาก ท่านคงสอนศีลธรรมให้แก่คนจำพวกหนึ่ง แต่เราไม่รู้ว่านอกจากศีลธรรมที่ทุกศาสนามีแล้ว ศาสนาพุทธท่านยังมีคำสอนให้ไปเพื่อความหลุดพ้นดับทุกข์ ท่านมีข้อปฏิบัติให้เห็นทุกข์ กล่าวคือ ยังมีอริยสัจ 4 คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เพิ่งมารู้ทีหลัง

อันที่จริง อาจจะเห็นว่าดิฉันเป็นคนหลงผิดอยู่นานก็ได้ แต่เราถือว่าเราไม่ได้ทำความเดือดร้อนให้ใคร เราช่วยเหลือคน คนยากคนจนมาเราช่วย ดิฉันไปในทางช่วยเหลือคนจนคนที่ลำบาก พวกคนเจ็บคนไข้มากกว่า จนกระทั่งมีเรื่องปาฏิหาริย์เกิดขึ้นนี่แหละค่ะ

เจ้าคุณนรฯ
หรือ ท่านธัมมวิตักโก ภิกขุ
พระอริยเจ้า แห่งวัดเทพศิรินทร์

อภินิหารเจ้าคุณนรฯ !

ตอนนั้นท่านเจ้าคุณนรฯ มรณภาพแล้ว ก็ยังไม่ค่อยรู้จักท่านทั้ง ๆ ที่ญาติพี่น้องก็รู้จักท่านกันอย่างดิบดี เพราะญาติผู้ใหญ่ของดิฉันท่านหนึ่งที่ดิฉันเรียกท่านว่า 'หลวงอา' ท่านบวชอยู่ที่วัดเทพศิรินทร์ฯ ท่านเป็นนักเรียนนอกมาเก่า เป็นนักเรียนอังกฤษ แล้วท่านก็มาบวช

หลวงอานั้นท่านมีความเคารพท่านเจ้าคุณนรฯ มาก ก็บอกให้หลาน ๆ ทุกคนไปกราบ พี่น้องเขาก็ไปกราบหมด มีดิฉันคนเดียวที่ไม่ยอมไปกราบท่าน เมื่อไหร่ไปกราบก็ได้ จนกระทั่งท่านมรณภาพไป คนเขาก็ตื่นเต้นฮือฮาท่าน ก็มีเหรียญ มีอะไรของท่านที่เขานับถือ

อยู่มาวันหนึ่ง ก็ไปอ่านประวัติท่าน ตอนนั้นอยู่สภานิติบัญญัติค่ะ เสร็จจากงาน หลังจากที่ทำงานมาอย่างหนักแล้ว ดิฉันเป็นกรรมาธิการพิจารณางบประมาณด้วย อยู่ดึก ๆ ดื่น ๆ กันตลอดแล้วก็ต้องอ่านงานมาก

เช้าวันนั้น จำได้ว่าเป็นวันอาทิตย์ ขอตื่นสายสักวันเถอะ แต่ตอนนั้นตื่นแล้ว ยังไม่อยากลุกขึ้นก็คว้าหนังสือจากหัวเตียงมา จะเป็นหนังสืออะไรก็ได้ขออ่านก่อน กลายเป็นหนังสือเจ้าคุณนรฯ ซึ่งไม่เคยได้อ่านเลย

วันนั้นก็อ่านไปพลิกอ่านอยู่ตอนหนึ่งว่า ท่านนั่งภาวนาตั้งแต่ 6 โมงเย็นถึง 6 โมงเช้าโดยไม่หลับ ดิฉันก็นึกว่า เอ๊ะ! นั่งได้อย่างไรคนเรา? เพราะตอนนั้นไม่รู้ว่ามีพระอย่างนี้ทำได้!

พระองค์นี้ท่านต้องมีศีลบริสุทธิ์ซี! ตอนนั้นเราไม่ค่อยศรัทธานะ เพราะเคยเห็นพระพูดเล่น บางทีล้อสีกา หรือบางครั้งเคยเห็นพระหัดเต้นรำ

ผู้เขียน - เคยเห็นพระหัดเต้นรำหรือครับ?

คุณสุรีพันธุ์ - ค่ะ พระหัดเต้นรำสเต็ปใหม่ ๆ ดิฉันก็เลยไม่รู้สึกศรัทธาท่าน แต่เมื่อมาอ่านประวัติเจ้าคุณนรฯ ก็นึกว่า พระท่านอย่างนี้มีนะ!... ท่านมีศีลบริสุทธิ์น่าเคารพนะแหม! ทำอย่างไรเราจะได้พระของท่านสักองค์ แต่นึกในใจว่าป่านนี้คงไม่ได้แล้ว คงหมดแล้ว ใคร ๆ คงแย่งกันตาย เพราะ

ตอนที่เราคิดนี่มันปี 17 แล้วนะคะ เสร็จแล้วก็นึกตัดใจว่าไม่เอาแล้ว เลิกกันก็ไปล้างหน้า พอล้างหน้าออกมา แต่งตัวหน้ากระจก มองเห็นโถแก้วที่ใส่สำลีสำหรับเช็ดเครื่องสำอางจะหยิบขึ้นมาเช็ด มองเห็น เอ๊ะ! ในนั้นมีอะไร? มีพระอยู่ตั้งหลายองค์ แต่ที่ประหลาดอยู่ที่องค์หนึ่ง ที่แปลกใจเพราะเป็นเหรียญ ก็หยิบขึ้นมาดู มองดูหน้าไปมา เอ๊ะ! นี่เหมือนกับที่เรานึกเมื่อกี้นี้นี่ ดูลักษณะหน้าตาเหมือนหมด! เขียนว่า **พ.ฆ.อ.** ดิฉันก็วิ่งไปถามลูกว่า ใครเอาอะไรมาไว้ที่นี่ ดิฉันหลุดมาคำว่าเอ! ทำไมเหมือนในหนังสือ นี่ เหมือนอย่างที่ท่านเจ้าคุณนรฯ ท่านเสก ที่เราอยากได้สักองค์ แต่นึกว่าคงไม่ได้

เอ๊ะ! นี่เหมือนที่แม่นึกอยากจะได้นี่ แต่ตัดไปแล้วเราไม่เอาแล้วพระอื่นก็มี มีพระสมเด็จ พระอะไร ๆ มาหลายองค์เลย

ผู้เขียน - มาพร้อมกัน?

คุณสุรีพันธุ์ - ค่ะ มาหลายองค์เลย ตอนนั้นไม่รู้ว่าเป็นของแปลก นึกว่าเรามีกันอยู่เสมอ ถ้าใครอยากได้ก็คงจะตกลงมาให้อย่างนั้น แต่ตอนนั้นยังสงสัยว่าปลอมหรือเปล่ายังสงสัย ก็วิ่งไปทาบรุ่นกับเขา จนต้องไปกราบหลวงอาให้ท่านดู ท่านก็บอกว่าใช่ แล้วหลวงอาบอกว่าที่ท่านเสกอย่างนี้มีพระกริ่งอีกนะ เราก็บ่นว่า แล้วทำไมเราไม่ได้พระกริ่งอีกล่ะ

แล้วพระกริ่งก็มาอีก!

ผ้าจีวรท่านเจ้าคุณนรฯ

ต่อมาที่โต๊ะหมู่บูชามีผ้าบาง ๆ ขยำ ๆ อยู่ ก็คลี่ออกมาดู รูปร่างเหมือนจีวรฉีกมาเป็นชิ้น ๆ แต่มีรอยขยำ ๆ ดิฉันก็กำมาถามใครต่อใครว่ามีใครหยิบเอามาวางไว้ ก็ไม่มีใครรู้ ตอนนั้นกำลังดูทีวี ดิฉันก็ยังกำผ้าอยู่ในมือ ปรากฏว่า เหมือนมีอะไรมาดูด ผ้านั้นเต้นได้! ดิฉันก็ตกใจว่าอะไรกันนี่? ผ้ามาดูดเรา ก็ให้วิลาศจับ ไม่เป็น พอเราจับ ก็เป็น ก็วิ่งไปซักหลวงอา หลวงอาว่าเรื่องนี้ประหลาด แต่ใจนั้นคิดว่าเป็นของท่านเจ้าคุณนรฯ หลวงอาก็แนะนำให้ไปถามคุณตรึก น้องชายท่านเจ้าคุณนรฯ ดิฉันก็ตามจนหาได้ว่าน้องชายเจ้าคุณนรฯ อยู่ที่ไหน ก็โทรศัพท์ขอนัดพบคุณตรึก

พอพบแล้วก็วางผ้าสามผืนให้ดู คุณตรึกก็บอกว่า อันนี้จีวรเจ้าคุณพี่! อันนี้สบงเจ้าคุณพี่! อันนี้อังสะเจ้าคุณพี่!

ดิฉันก็ถามว่า ทำไมมันฉีกเป็นชิ้น ๆ อย่างนี้ล่ะคะ?

ท่านก็บอกว่า ของพรรค์นี้ท่านเจ้าคุณนรฯ ฉีกบ่อย ท่านประหยัดมาก การที่จีวรกระดำกระด่างก็เพราะท่านจะใช้ของอย่างคุ้มค่าเลย แล้วท่านจะฉีกของเหล่านี้แทนเชือกห่อของกลับมาส่งที่บ้าน

แล้วคุณตรึกถามว่า ดิฉันได้มาอย่างไร ก็เล่าให้ท่านฟังว่าอยู่ดี ๆ ก็มาปรากฏบนพานที่โต๊ะหมู่บูชา ท่านก็ว่า เออ... แปลก ! แต่ท่านก็แบ่งให้ทุกอย่างจนครบ ทีนี้ความอัศจรรย์

ต่อไปคือผ้าของท่านทั้งสามผืนนี้ ดิฉันวัดไว้ว่ายาวเท่าไร ใคร ๆ ก็ขอดูกันใหญ่ เราก็เอามาให้ดู เพราะเราวัดไว้นี่

วันหนึ่งผ้าผืนที่สั้นยาวไปอีกราวสองเซนติเมตร ผ้ายาวออกไป คุณทองทิวก็รู้ว่านักบัญชีนี่ทำอะไรต้องจดสถิติ ดิฉันก็ว่า เฮ้อ! ยาวออกมาแค่นี้ ไปเล่าให้ใครฟังก็ไม่เชื่อ เก่งจริงยาวให้อีกคืบซี!

ท่านก็ยาวออกมาอีกคืบหนึ่ง!

ดิฉันถึงกับไหว้ท่าน ต่อจากนั้นก็มีอะไรต่ออะไรมาอีก

ผู้เขียน - มีแต่พระเครื่อง ?

คุณสุรีพันธุ์ - ค่ะ ตอนนั้นมีอยู่สัก 40-50 องค์ เขาว่าอะไรดี เรานึกว่านี่ถ้าจะดี ก็มา! บางทีมาของใครไม่รู้จัก ก็เอ๊ะ! นี่อะไรของใครอย่างนี้

ผู้เขียน - มีมาเอง?

คุณสุรีพันธุ์ - ค่ะ มาเอง จนกระทั่งวันหนึ่งไปถาม**คุณหมออวย (ศาสตราจารย์นายแพทย์อวย เกตุสิงห์)** ว่า พระลอยมานี่จะทำอย่างไรดี ควรนิมนต์พระมาทำบุญบ้านหรืออย่างไรดี? คุณหมออวยก็ถามว่า พระน่ะมาอย่างไร ลอยน้ำมาหรือ? ดิฉันก็บอกว่า ไม่ใช่ค่ะ ได้มาน่ะ คุณหมอก็ถามว่าอยากได้แล้วมีคนมาให้หรือ ดิฉันก็บอกว่า ไม่ใช่ค่ะ จู่ ๆ ก็มาอยู่บนโต๊ะบูชาบ้าง บนโต๊ะเครื่องแป้งบ้าง ในลิ้นชักที่ทำงานบ้าง พอเปิดก็มี เคยเอาไปให้ใคร ๆ ดู **ครูบาธรรมชัย** บอกว่า นี่เป็นของวิเศษ

คุณหมออวยก็ว่า เอ๊ะ! แปลกนี่ ก็เลยคุยถึงเรื่องจีวรเล่าให้ท่านฟัง วันหลังพอประชุมสภาฯ พบกันทีไร คุณหมออวยก็ถามว่า วันนี้มีอะไรมาอีก

วันหนึ่งก็บอกว่า มีเหรียญใครก็ไม่ทราบค่ะ ได้มาสองหน้า หน้าหนึ่งชื่อ **เสาร์** หน้าหนึ่งชื่อ **มั่น** คุณหมออวยก็ว่า โอ้! น่ากลัว เป็นอาจารย์ของอาจารย์ผม ได้มายังงั้นเหรอ ดิฉันก็ถามว่า อาจารย์ของคุณหมอเป็นใคร? ท่านบอกว่า **อาจารย์ของผมชื่อท่านอาจารย์ขาว (หลวงปู่ขาว อนาลโย)** เป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์มั่น ท่านอาจารย์มั่นเป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์เสาร์

ดิฉันก็บอกว่าคงไม่ใช่อย่างนั้นมั้ง ท่านก็บอกว่า คุณไม่รู้จักหรือ? เป็นองค์ที่มีชื่อมากนะ ทางอีสานรู้จักกันทั้งนั้น ดิฉันก็บอกว่า คงจะไม่ใช่องค์ที่มีชื่อเสียงของคุณหมอหรอก ตอนนั้นยังคิดว่าพระลอยมานี่ไม่ใช่ของวิเศษอะไรดีนัก ยังกลัวว่าปลอม ยังไม่รู้เรื่อง ยังกลัวว่ามีการปลอมอีก ก็บอกคุณหมอว่า คงไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ ดิฉันจำได้ชื่อมั่น ดูจะมีภูริทัต ๆ อยู่ด้วย คุณหมออวยก็ยิ่งตกใจใหญ่ บอกว่าคุณสุรีพันธุ์นี่ช่างไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้จักจริง ๆ ตอนนั้นก็วิ่งหาอ่านตำราท่าน

เริ่มปฏิบัติธรรม

ผู้เขียน - อยากทราบตอนปฏิบัติธรรม

คุณสุรีพันธุ์ - ตอนที่ถึงระยะการปฏิบัติธรรมนี่ คุณหมออวยบอกว่าคุณสุรีพันธุ์ควรจะทำสมาธิภาวนาได้แล้ว ก็

ถามท่านว่าทำอย่างไรกันคุณหมอ ?

ท่านก็บอก เขาก็นั่งสมาธิกันน่ะซี

ก็บอก อุ๊ย! ดิฉันไม่ทำหรอก ไม่ดี เขาบอกคนทำประเดี๋ยวเป็นบ้า คุณหมออวยแนะนำดังนี้แล้วก็แล้วกันไป

วันประชุมวันนั้นเป็นวันศุกร์ สมัยนั้นมีการประชุมสองวัน วันพฤหัสบดีกับวันศุกร์ ที่พบคุณหมออวยวันนั้น ท่านพูดมาอีกคำหนึ่งว่า อย่าไปกลัวอย่างนั้นซีครับ ให้อธิษฐานซิว่า ขอให้พบแต่สิ่งที่ดีงาม อ้ายที่น่ากลัวอย่าไปพบ แต่เราก็ยังไม่เชื่อ

คืนนั้นดิฉันก็ทดลองทำ พอวิลาศเขาลุกขึ้นไปเขียนหนังสือตอนตี 4 กว่า ๆ ดิฉันก็ลุกขึ้นมาลองนั่งปลายเตียง ก็ลองมานั่งดู ไม่รู้ว่านั่งอย่างไร เอ๊ะ ! มันก็สนุกดี มันเหมือนกับตัวหมุนไป บางทีตัวมันก็พองลอย ๆ แต่เมื่อนั่งนานมันก็ร้อน ก็นึกในใจ ขอลมหน่อย ขอลมหน่อย เสื้อก็ปลิวเหมือนมีอะไรมาพัดให้เราเย็นสบาย เอ๊ะ! นี่ก็สนุกดี

ผู้เขียน – ตอนนั้นคุณสุรีพันธุ์ใช้คำภาวนาอะไร?

คุณสุรีพันธุ์ – ตอนนั้นก็คิดเหมือนกันว่าจะใช้อะไรดี เขาพูดกันว่า ใช้ **พุท-โธ**

คำว่า พุท-โธ นี่ คนเขาร้องกันว่า พุทโถ! ดิฉันก็ยังไม่รู้จัก ดิฉันบอกไม่ได้ น่าเกลียด

แล้ว **"อะระหัง"** นี่เราก็ได้ยินมาว่าคนจะตายเขาบอกว่า อะระหัง เพราะฉะนั้นเราไม่เอา เอ๊ ! ได้ยินเขาว่ามี พระพุทธเจ้า 5 พระองค์ เขาเรียก **นะ โม พุท ธา ยะ** ดิฉันก็ท่อง **นะ โม พุท ธา ยะ** ซึ่งยาว ที่จริงก็ผิด แต่เราไม่รู้ ดิฉันก็ใช้

พอไปทำงาน ดิฉันก็นั่งมาในรถ คราวก่อนนั่งในรถนี่ดิฉันไม่ปล่อยให้เวลาเสียไป นั่งอ่านหนังสือ เซ็นหนังสือไป ประหยัดเวลาทุกอย่างด้วยการบ้างาน ทำแต่งาน ตอนนี้งานก็หยุด เราหัดนั่งภาวนาไปในรถ อยากจะดูอะไรในตอนนั้นมันง่ายหมดเลย อยากดูฉัพพรรณรังสีพระพุทธเจ้า ขอดูหน่อย อุ๊ย! ก็เห็นสวยงาม อยากอะไรก็ดู ทุกวันนี้ลองดูอะไรทุกอย่าง อยากดูแสง อยากดูอะไรก็มีอยู่เรื่อย จนถึงวันที่ไปประชุมสภาฯ ดิฉันเป็นกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุม เขาประชุมกันสองโมงเช้า เราก็ต้องไปให้ก่อนหน้า เราประชุมเสร็จแล้วจะได้ไปทำงาน ดิฉันให้ไปจอดรถที่ลานพระรูป ก่อนเข้าพระที่นั่งอนันต์ฯ ตอนนั้นสภาฯ อยู่ที่พระที่นั่งอนันต์ฯ ธรรมดาก่อนนี้ดิฉันจะต้องเซ็นหนังสือในรถ ดิฉันก็ไล่คนรถออกไปได้ คุณผู้หญิงมาเร็วจะเซ็นหนังสือ แต่ที่แท้วันนั้นไม่ได้เซ็นหนังสือ นั่งภาวนา ลองนั่งดู เอ๊ะ! ใครมาขย่มรถ จนรถนี้ยวบ ๆ ๆ ทีเดียว จนอดลืมตาไม่ได้ ไม่เห็นมีใครเลยในรถ คนรถไปยืนอยู่โน้น มีเราอยู่คนเดียว ในที่ใกล้ ๆ ไม่มีใคร มีเราอยู่คนเดียว ก็นึกว่า นี่มันอะไรกันนี่ มันหวั่นไหวจนรถเขย่าถึงขนาดนี้ พอวันรุ่งขึ้นประชุมสภาฯ ก็พบคุณหมออวย ดิฉันก็เล่าว่าที่คุณหมอแนะนำให้นั่งภาวนานั่นดิฉันลองดูแล้ว สนุกดี! ท่านก็ถามว่าอะไร? สนุกยังไง? ดิฉันก็เล่าให้ท่านฟังว่า บางครั้งตัวเราเหมือนมีเดือยหมุนไป บางครั้งก็ลอย บางครั้งร้อนก็มีลมพัดมาทำได้ทุกอย่าง อยากดูแสงก็ดูได้ คุณหมออวยก็ร้องว่า ตายจริง! ผมทำมาตั้งสิบปียังไม่ได้อย่างนี้ นี่คุณทำมายังไม่ถึงอาทิตย์เลย

ทำไมแปลกยังงี้ แล้วท่านก็ถามว่า คุณนั่งอย่างไร ก็นั่งให้ท่านดู ท่านก็ว่า เอ๊ะ! ถูกนี่ โดยคุณไม่ได้ไปหัดจากใคร ไปเรียนจากใคร ดิฉันก็บอกไม่รู้ซิคะ ท่านก็ว่า เออแปลก! แต่ที่จริงแปลกนะคุณทองทิว สิ่งที่ได้นี่เหมือนผู้ใหญ่เขาเอาขนมหวานมาล่อเด็กน่ะ คือเพื่อให้เราสนุกและสนใจ ตอนหลัง ๆ ก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้นเสมอไป มันชวนให้เราดื่มด่ำในการทำ ทีนี้เราก็แอบทำตอนวิลาศออกไปเขียนหนังสือ บางทีใจมันก็นิ่ง บางทีมันก็เห็นขาวสว่างโพลง เราก็รู้สึก เอ! มันสบายดีนี่

ผู้เขียน - นั่งแต่ละครั้งนานไหมครับในตอนนั้น?

คุณสุรีพันธุ์ - โอ! แล้วแต่นะคะ มันไม่แน่หรอก ปกติถ้ามีเวลาก็ชั่วโมงกว่า ๆ บางทีมันนิ่งไปสามชั่วโมงก็มี แต่เวลานี้มันไม่ดีอย่างนั้นนะคะ คือตอนหลังครูบาอาจารย์ท่านรู้เรื่องทีหลังพอเราไปกราบท่านกันเต็มที่นะคะ ท่านก็ซักไซร้กันหมดว่าทำยังไง? ภาวนายังไง? ใช้บทภาวนาอะไร? สวดมนต์บทอะไร? ก็ถูกสอบ มานั่งเรียงถามกันเป็นแถว ผลสุดท้ายท่านก็หัวเราะกันว่า สวดมนต์บทอะไร รู้ไหมตอนนั้นดิฉันสวดได้แต่ *นะโมตัสสะฯ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิฯ* ว่า 3 จบแล้ว *อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิฯ* ง่าย ๆ แค่นี้ อิติปิ โส ยังท่องไม่เป็น พอตอนหลังก็ไปขอประวัติครูบาอาจารย์อ่าน เพราะพูดกับใครเขาไม่รู้เรื่องแล้วนี่ ไปมหามกุฎฯ ไปค้นซื้อหนังสือ จนท่านคิดว่าเราจะไปเรียนนักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก มีอะไรขนมาอ่านใหญ่เลย พระไตรปิฎกย่อ อะไรต่อมิอะไร เพื่อให้รู้เรื่องน่ะ

หลวงพ่อปาน โสนันโท
วัดบางนมโค

เพราะเราไม่รู้จริง ๆ พระสาวกเป็นใคร เขาบอกว่ามีพระพุทธเจ้าหลายองค์ ยังไม่เชื่อเลย เอ๊ะ! มีไปได้อย่างไร ก็มีองค์เดียว อะไรอย่างนี้แหละค่ะ คือต้องไล่หาความรู้ภายในไม่กี่เดือน ต้องไล่ไปจนหมด ทีนี้ก็เลยเริ่มสนใจ แล้วมารู้จักครูบาอาจารย์สายพระอาจารย์มั่น ก็เข้าไปกราบ แล้วไปเห็นจริยวัตรของท่านเหล่านั้น สงบสำรวม น่าเลื่อมใส ทำให้จิตใจดีขึ้น และมีศรัทธาเพิ่มขึ้น ในกรณีที่เราอยากจะทำอะไรถวายท่าน รู้สึกเหมือนมีผู้รับรู้ คืออย่างครั้งแรกระหว่างที่ได้ของ **เจ้าคุณนรฯ** มีคนรู้เรื่องกันก็มาขอสัมภาษณ์กัน จำได้ว่ามีคนเยอะ จะมาขอสัมภาษณ์ลงหนังสือ

ดิฉันตกใจบอกว่า อย่ามายุ่งนะ ว่าอย่างนั้นนะคะ คืออย่างได้อ่านประวัติ **หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค** เราเห็นว่าท่านทำพระอะไร โอ้โฮ! นี่คงดีนะ แต่เราไม่มีทางได้ พอนึก

อย่างนั้น ทำงานไปพอเย็นกลับมา มีพระอะไรก็ไม่ทราบมาวางอยู่บนโต๊ะบูชาอีกแล้ว

เอ๊ะ! พระอะไรคะ รูปลิง ไม่ได้เรื่อง จะโยนทิ้งเสียแล้ว แต่พิจารณาไปมาแล้วไปดูที่หนังสือ เอ๊ะ! นี่มันตรงนะ ที่เขาว่าพวกหนุมาน แล้วดูข้างท้าย เขาว่าต้องมีรูเจาะใส่ผง อ้าว! นี่ก็มีอีก

วันหลังดิฉันก็ไปให้ **หลวงพ่อฤาษีลิงดำ**ท่านดูว่าใช่ไหม? พอเห็นปั๊บท่านยกมือไหว้ ท่านบอกนี่แหละใช่

คราวนี้ก็มีเรื่องประหลาดอยู่อีกเรื่องหนึ่ง เรื่อง**หลวงพ่อแช่ม วัดท่าฉลอง** ภูเก็ตน่ะค่ะ คืออยู่ดี ๆ วันหนึ่งเปิดลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง ก็เห็นมีพระกริ่งเล็ก ๆ องค์หนึ่ง วันนั้นมาสององค์ องค์หนึ่ง**ครูบาศรีวิชัย** อีกองค์หนึ่งของ**หลวงพ่อแช่ม** ท่านเขียนในองค์ เคยอ่านวรรณคดีของสมเด็จกรมพระยาดำรงฯ เราก็นึกว่าดี ท่านคงให้มาละ ทีนี้ตอนนั้นอยากรู้ อยากเห็นหน้า ว่าหน้าหลวงพ่อแช่มเป็นอย่างไร เผอิญระยะนั้น *'สกุลไทย'* เขาลงประวัติหลวงพ่อแช่ม พวกน้องเขารู้กัน เขาก็ตัดรูปหลวงพ่อแช่มให้ดิฉันดู ดิฉันดูเสร็จ เขาปิดทองเสียเลอะหมดเลย ดิฉันนั้นเกลียดของปิดทอง รู้สึกอี๋! น่าเกลียด เหมือนเป็นขี้เรื้อน ขอโทษนะคะ ออกจะรุนแรงไปหน่อย แต่ไม่รู้จะว่าอย่างไร เพราะในใจนั้นรังเกียจไม่เห็นหน้า อยากเห็นหน้า จะทำยังไง?

คืนวันนั้นก็เข้านอนสองยามกว่า พอตื่นมาตอนเช้าเห็นหนังสือเล่มหนึ่งวางอยู่บนหัวเตียง เอ๊ะ! หนังสืออะไร มองดู

ก็เป็นรูปพระครู บอกชื่อสมณศักดิ์ของท่าน ตอนแรกดิฉันก็แปลกใจ เอ๊ะ! ใครเอามาไว้ตรงนี้ คือเป็นหนังสือประวัติยาว ๆ พอพลิกขึ้นดู ตายจริง! รูปหลวงพ่อแช่ม!

เราอยากเห็นหน้าท่าน หนังสือมาปรากฏให้เรา

ทีนี้ดิฉันก็ไปคุยกับใครต่อใครว่า พระกริ่งนี่เป็นรุ่นแรกของท่าน

วันหนึ่งกำลังนั่งทำงาน ได้ยินเสียง แก๊ง ๆ ๆ เหมือนมีใครเคาะทองเหลือง วันนั้นเป็นเวลา 5 โมงเย็นกว่าแล้ว ใคร ๆ เขาก็กลับบ้าน ดิฉันยังนั่งทำงานอยู่ก็ได้ยินเสียงที่ว่า

เอ๊! มันดังมาจากตรงไหน มองไปมองมา ไม่รู้ว่ามันดังมาจากอะไร ดิฉันนึกว่าเครื่องแอร์ก็ไม่ใช่ มองไปมองมา ที่แท้ก็อยู่บนหัวเรานี่เอง ตอนนั้นมีบาตรน้ำมนต์เป็นทองเหลือง มีใครก็ไม่ทราบบอกว่ายากจนไม่มีอะไร ไปขอความช่วยเหลือ ดิฉันก็ให้เงินไปสามร้อย แกก็บอกว่านี่มีอย่างนี้ให้อันหนึ่ง บาตรน้ำมนต์ทองเหลืองที่มีฝาปิดแบบทางเหนือเขามีกัน ดิฉันก็วางไว้บนโต๊ะบูชาที่เด็ก ๆ เขาทำให้

ก็แน่ใจว่าเสียงแก๊ง ๆ ๆ มาจากสิ่งนี้ ก็หยิบลงมาดูเปิดว่ามีอะไร ปรากฏในนั้นมีพระหลวงพ่อแช่ม! เป็นพระกริ่งใหม่อีกองค์ ซึ่งเป็นคนละรุ่นกับของเรา แล้วก็มีพระอีกองค์หนึ่งเป็นพระผง เป็นรูปสี่เหลี่ยม มีรูปหลวงพ่อแช่มถือไม้เท้าซึ่งรูปนี้มันเหมือนกับในหนังสือเปี๊ยบเลย!

ตอนหลังดิฉันก็โทร. ไปคุยกับ **คุณอ้วน สุรกุล** ซึ่งเคยเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ท่านเป็นคนเขียนหนังสือเล่มนั้น ก็เลยซักท่านและเล่าความประหลาดอย่างนี้ แล้วไปพบท่านเอาพระออกมาให้ท่านดู ท่านบอกว่า องค์นี้ องค์ที่ได้ใหม่นี่เป็นรุ่นที่หนึ่ง ที่ดิฉันไปคุยว่าองค์แรกเป็นรุ่นที่หนึ่งนั้น ไม่ใช่ ท่านเลยส่งมาให้ใหม่

แล้วไปภูเก็ตทีไรนะคะ เราไม่รู้หรอกว่า เขาพาไปไหน จะมีอะไรมาเรียก จนเราต้องถามว่าวัดท่าฉลองอยู่ที่ไหนนี่? พอพูดปั๊บเขาบอกว่า นี่ไง! เราก็เลยต้องบอกให้เขาเลี้ยวรถไปกราบท่าน คล้าย ๆ กับจะมีอะไรมาบอก เพราะตอนนั้นเราจะผ่านวัดท่านอยู่แล้ว

ดอกไม้ผุดกับตา !

ผู้เขียน - เคยได้ยินเขาเล่าว่าคุณสุรีพันธุ์เห็นดอกไม้ผุดขึ้นมากับตา จึงอยากจะขอทราบเรื่องราวสักหน่อย

คุณสุรีพันธุ์ - เรื่องดอกไม้ผุดขึ้นนี้ สถานที่เกิดอยู่ที่หินหมากเป้ง ค่ะ ประมาณปี 2521 ปีที่เริ่มปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณหมออวยนั้นเป็นปี 2518 ปลายปี

คือในปี 2518 นี่ มีงานพระราชทานเพลิงศพ **สมเด็จพระมหาวีรวงศ์** มีคนเขามาบอกว่าพระกรรมฐานสายพระอาจารย์มั่นมากันมากในงานนี้ ก็เลยได้ไปนมัสการ**ท่านอาจารย์เทสก์ ท่านอาจารย์จวน ท่านอาจารย์สิงห์ทอง** สามองค์ในงานนั้น แล้วตอนหลังก็ได้ตามไปวัดท่าน แล้วก็เริ่มรู้จัก

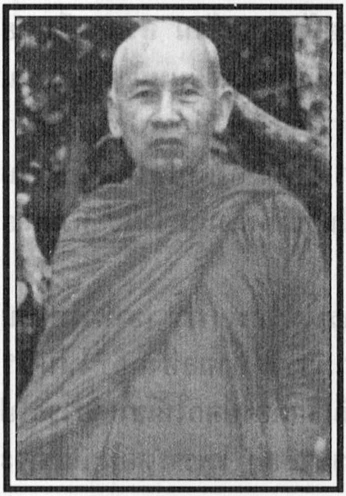

หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี

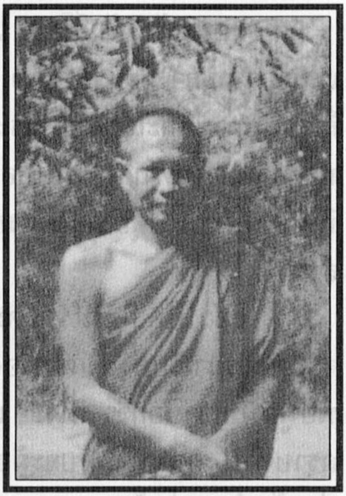

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร
วัดป่าแก้ว จ. สกลนคร

ตอนที่เห็นดอกไม้ผุดนั้น ตอนนั้นได้ข่าวว่าท่านอาจารย์เทสก์ท่านอาพาธ ไม่ค่อยสบาย ดิฉันก็คิดว่าเสาร์-อาทิตย์นี้ควรจะไปเยี่ยมท่านสักหน่อย แล้วยังไงไม่ทราบ ก็พูดกันที่บ้านนี้ว่าจะไปรับท่านอาจารย์สิงห์ทองไปเยี่ยมท่านอาจารย์เทสก์ อาจารย์สิงห์ทองท่านอยู่สกลนครนะคะ อยู่อีกจังหวัดหนึ่ง บ้านค้อใต้ ท่านอาจารย์เทสก์ท่านอยู่ศรีเชียงใหม่ หนองคาย มันห่างกัน ก็มีคนบอกว่า ป่านนี้ท่านอาจารย์สิงห์ทองไปเยี่ยมท่านอาจารย์เทสก์แล้ว ดิฉันก็บอกว่าไม่รู้นะ แต่น่าจะลองไป ก็ตกลงไปกราบท่าน นิมนต์ท่านให้ไปเยี่ยมท่านอาจารย์เทสก์ด้วย ท่านก็บอกว่าจะไปค้าง ก็ตกลงไปคุยกันอย่างดีเชียว ตอนเช้า

วันรุ่งขึ้น ท่านอาจารย์เทสก์ท่านไม่ค่อยสบาย ควรฉันแต่อาหารอ่อน ๆ นิด ๆ เช่น โอวัลตินหรืออะไรเหล่านี้ ก็จะถวายท่านวันนั้นหกโมงเช้า ดิฉันก็ไปกับน้องชายและน้องสะใภ้ จะไปกราบท่านที่กุฏิเดิมหลังเล็ก เรากำลังก้มจะกราบท่าน มือยังไม่แตะพื้นเลย มีเสียงคนที่เขามาก่อนบอกว่า “ไม่ได้! หมดเวลาแล้ว ท่านอาจารย์จะต้องออกไปบิณฑบาตแล้ว ให้ทุกคนกลับได้”

อ้าวเราก็นึก เอ๊ะ ! ทำไมเขาถึงห้ามอย่างนี้นะ เราเพียงจะมากราบ

คือเขาแสดงกิริยาและคำพูด อย่าให้เอ่ยละเอียดเลยนะคะ เอาแต่เพียงว่า เขากีดกันไม่ให้เราไปกราบท่าน จนท่านอาจารย์ถามว่ามีธุระอะไรหรือ?

ก็กราบเรียนท่านว่าหนูไม่มี จะมากราบท่านเท่านั้น ก็เลยถอยออกมา ลงมาจากกุฏิมายืนสลดใจว่า “ทำไมคนเราจึงมาหวงกีดกันท่านอาจารย์เหลือเกิน ที่จริงท่านอาจารย์นี่ก็เหมือนพระอาทิตย์กับพระจันทร์ ซึ่งทุกคนควรจะได้รับแสง ไม่เลือกผู้หญิงผู้ชาย คนที่หวงพระจันทร์ก็หนาวตาย คนที่หวงพระอาทิตย์ก็ร้อนตาย”

ในใจตอนนั้นมันสลดสังเวช ก็มายืนสลดใจอยู่หน้าต้นไม้

สักประเดี๋ยวมีพระองค์หนึ่งท่านเดินมา แปลก! พระองค์ที่เดินมาถือไม้มาด้วย ไม้ยาว ๆ พอมาถึงต้นไม้หน้าเรา ท่านก็สอยดอกไม้ ดิฉันก็เงยหน้าดูว่าต้นอะไร ไม่รู้จัก ท่านสอย

ลงมาแล้ว จึงเห็นเป็นดอกจำปี ดิฉันก็นึกว่า อ้อ! นี่เหรอต้นจำปี พระท่านองค์นั้นก็เดินเลยไปทางโบสถ์ ทีนี้เราก็นึกว่า เอ! ทำไมเราจะได้ดอกจำปีถวายท่านอาจารย์บ้างล่ะ ใจนึกคิดตาก็มองหาไม่มีดอกจำปีที่ใกล้มืออยู่เลย ที่มีดอกบานก็บานหมดแล้ว ก็ทอดมองไป พอดีมีกิ่งอยู่กิ่งหนึ่ง มันทอดยาวไปขนานกับพื้นดิน ใจของดิฉันมันนึกทอด ตาก็มองดู อาจจะจิตมันนิ่งหรืออย่างไรไม่ทราบ ก็เห็นดอกไม้ผุดแวบขึ้นมา...ดอกจำปีน่ะ ผุดขึ้นมาที่ก้านดอก เอ้อ! ดอกจำปีผุดขึ้นแล้วนั่นเอง พูดกับน้องแล้วเราก็เก็บ พูดกับน้องว่า หรือตาเราฝาด เมื่อตะกี้นี้อาจจะมีอยู่แล้วไม่เห็นนะ จริงหรือเปล่านี่? ตาก็ทอดมองต่อไปอีก ก็ผุดแวบขึ้นมาใหม่ ทีนี้ผุดขึ้นมาทีเดียวสองดอกเลย ทีแรกเราสงสัยมีคนเขาบอกว่า จำปีนี้ดอกหนึ่งจะขึ้นกับใบเลี้ยงใบเดียวเท่านั้นใช่ไหมคะ? คราวนี้หนึ่งใบเลี้ยงออกฉีกคู่เป็นสองดอก ดิฉันก็เด็ดอีก พอขึ้นทีก็ร้องว่า ขึ้นอีกแล้ว! ขึ้นอีกแล้ว! รวมเป็นสามครั้ง ขึ้นรวมเป็นเจ็ดดอก เห็นจำปีผุดออกมาเหมือนกับฉายทีวีอย่างนั้นแหละค่ะ

พอดีท่านอาจารย์สิงห์ทองออกจากกุฏิมานั่งที่ศาลาเป็นองค์แรก ท่านอาจารย์เทสก์ท่านยังอยู่ข้างในไม่ข้ามมาทางนี้ ดิฉันก็คลานไปกราบท่าน เอาดอกจำปีไปถวายท่านสามดอก แล้วกราบเรียนท่านว่า “ท่านอาจารย์เจ้าคะ ดอกไม้นี้ไม่ใช่ธรรมดานะเจ้าคะ หนูจะต้องกราบขอขมาพระพุทธเจ้า” ท่านถามว่า “จะไปขอขมาเรื่องอะไร” ก็เลยเล่าให้ท่านฟังว่า เขาผุด

ขึ้นมาอย่างนี้ก็เก็บมาถวายท่านเดี๋ยวนี้ ท่านก็ถามอีกว่า "แล้วขอขมาเรื่องอะไร" ก็เรียนท่านว่าต้องขอขมาซีเจ้าคะ เพราะสมัยเรียนหนังสืออยู่เตรียมอุดมฯ เรียนพระเวสสันดร ตอนที่เล่าเรื่องเทวดาเนรมิตผลไม้ดอกไม้ให้กัณหา ชาลี กับพระนางมัทรีน่ะ เราอ่านเสร็จก็ว่าออกมาว่าคนโบราณนี่โกหกจัง ดูถูกพวกเราว่าโง่เง่าหรืออย่างไรกัน พูดในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ของอะไรจะเนรมิตขึ้นมาได้ ของโบราณอย่างนี้ยังจะเอามาให้พวกเราเรียนอีก คราวนี้เราได้เห็นกับตาแล้วกับน้องอีกสองคน รวมเป็นสามคน เห็นกับตาเลย เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว เราต้องไม่สงสัยบารมีของพระพุทธเจ้า ขนาดอย่างเรายังได้เห็นกัณหา ชาลี กับพระนางมัทรีนี่ บารมีท่านแค่ไหน ทำไมจะไม่เห็น

ฉะนั้น เรื่องนั้นต้องเป็นเรื่องจริง ดิฉันต้องขอขมา ท่านก็หัวร่อ "อ้อ! เริ่มรู้เรื่องแล้วเหรอ เริ่มเข้าใจละเหรอ นึกว่าจะโง่ไปอีกนาน"

ประเดี๋ยวท่านอาจารย์เทสก์ก็ลงมาที่ศาลา ดิฉันก็จัดอาหารไปถวาย เอาดอกจำปีแซมลงในผักที่ถวาย เพราะเคยถวายท่านเมื่อท่านมากรุงเทพฯ บางทีเราจัดน้ำพริกหรือเครื่องจิ้มไป ก็เอาดอกไม้ถวายไปด้วย

ทีนี้มีเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่ง คือที่บ้านเรานี่มีดอกมะลิธรรมดานี่ ต่อมาเราไปเห็นดอกมะลิฉัตรในที่แห่งหนึ่งที่ต่างจังหวัด ที่มันถอดได้เป็นชั้น ๆ ดิฉันก็อยากได้ ก็ไปหาที่ตลาดนัดสนามหลวง แต่หาเท่าไหร่ก็หาไม่ได้ ก็มานั่งบ่นว่าทำมั้ย เราจะได้มะลิฉัตร

ก่อนที่ท่านอาจารย์มา เราจะมีกระถางมะลิวางเป็นแถว ปรากฏว่า **มะลิที่นี่เปลี่ยนหมดเป็นมะลิฉัตร**

ยังบอกว่า ท่านอาจารย์มาดูซิเจ้าคะ เต็มไปหมดเลย ตอนนั้น มะลิซ้อน มะลิอะไร เปลี่ยนเป็นมะลิฉัตรหมด เพิ่งตาย ตอนน้ำท่วมใหญ่ปี 26 นี่เอง เพราะเราลืมเก็บ เราก็เด็ดมะลิเหล่านี้ไปถวายอาหารท่านอาจารย์ ท่านอาจารย์เทสก์ยังหัวเราะ บอกนี่ คุณสุรีพันธุ์ อาตมาจะฉันดอกมะลิของคุณนะ แล้วท่านเอาดอกมะลิจิ้มน้ำพริกฉัน

มาคราวนี้เราก็เอาจำปีจัดถวายไปด้วย แต่ครั้งนี้ท่านบอก ไม่ฉันหรอกดอกจำปีน่ะ ท่านก็คืนมา บอกให้เก็บไว้

ดอกจำปีหลังจากถวายอาจารย์สิงห์ทองสามดอกแล้ว ก็ถวายท่านอาจารย์เทสก์ไปอีกสามดอกโดยจัดแซมในผักดังกล่าว ส่วนที่เหลืออีกดอกหนึ่ง ดิฉันก็จัดถวายท่านอาจารย์สิงห์ทอง โดยจัดแซมในผักเหมือนอย่างที่ทำถวายท่านอาจารย์เทสก์

เมื่อท่านอาจารย์เทสก์คืนดิฉันมาสามดอก ดิฉันก็เก็บใส่กล่องไว้

ทีนี้พอตอนจะลากลับ เราต้องพาท่านอาจารย์สิงห์ทอง ไปส่งที่สกลนคร แต่ก่อนจะไปท่านพาดิฉันทำวัตรเป็นการขอขมา คือ การกราบไหว้ที่ได้ล่วงเกิน ท่านบอกมานี่อาตมาจะสอนให้ ที่ว่ามหาเถเรมหาเถระฯ ซึ่งเป็นธรรมเนียมทางพระป่าที่ใช้กันอยู่ ท่านก็เป็นองค์ว่านำ เสร็จแล้วเราก็กลับ พอจะขึ้นรถก็เกิดนึก เสียดายดอกไม้ที่เราถวายท่านอาจารย์สิงห์ทองไป ไม่รู้ว่ามันจะ

หายหรือเขาเอาไปเทไว้ตรงไหน คือดิฉันไปถามท่านว่า ท่านอาจารย์คะ ดอกไม้ที่ถวายสามดอกแรกน่ะ ท่านเอาไปไว้ที่ไหน ท่านก็บอกว่า พอดีมีพระฝรั่งลูกศิษย์ท่านมา ท่านก็เลยให้ไป

แล้วอีกดอกล่ะเจ้าคะ? ในใจอยากเก็บดอกไม้เนรมิตมาให้เพื่อน ๆ ที่กรุงเทพฯ ดูกัน

ท่านบอกว่า ก็เมื่อกี้ที่ทำวัตรท่านอาจารย์เทสก์คารวะท่านน่ะ อาตมาเอาดอกจำปีที่คุณสุรีพันธุ์ให้ตอนหลังคารวะไปแล้ว ไม่รู้ว่าไปไหน ป่านนี้เขาก็ไปรวมกับของโยนทิ้งหมดแล้ว

ดิฉันก็วิ่งกลับไปที่ดอกไม้หน้าแท่นบูชา รื้อ ๆ ก็ไม่พบท่านอาจารย์สิงห์ทองก็เร่งให้คนกดแตรรถ จนท่านต้องลงมาตามบอกไป๊ เดี๋ยวสาย เพราะจะต้องไปส่งท่านที่บ้านค้อใต้ แล้วถึงวิ่งกลับกรุงเทพฯ จะยิ่งช้า เพราะเขามีเคอร์ฟิวในระยะนั้น ดิฉันก็ละล้าละลัง แต่ผลที่สุดก็ต้องไป เป็นอันทิ้งจำปีไว้ที่นั่นดอกหนึ่งใจก็ยังนึกเสียดาย น่าจะเอากลับมา นั่งนึกมาในรถตลอดทางจนกระทั่งมันมีอะไรไม่ทราบบอกว่า "มาแล้ว"

ดิฉันก็ร้องขึ้นมาดัง ๆ ว่า "โอ๊ย จำปีมาแล้ว!"

เมื่อเปิดกล่องดูก็พบว่ามาจริง ๆ แหมงามทีเดียว ดอกอื่น ๆ น่ะเป็นสีน้ำตาลคล้ำหมดแล้ว ดอกที่มาใหม่นี่กลีบยังแข็งดิฉันนึกอย่างไรไม่ทราบ น่าจะเก็บไว้อย่างดี กลับเรียกเอากระติกน้ำแข็งมา กระติกเปล่าที่ไม่มีน้ำแข็ง แล้วก็เอาดอกไม้ใส่ไว้ที่ก้นกระติกร้อน ๆ แล้วเอาผ้าเช็ดหน้าปิดไว้ ไม่รู้ตัวว่าทำไมไม่เข้าใจเหมือนกัน พอไปถึงวัดท่านอาจารย์สิงห์ทองก็เปิดผ้าดู

ยังงามมีทั้งใบอะไรเสร็จ ไปถึงขอนแก่นก็ยังดี จนกลับมาถึงบ้านก็ยังดีอยู่อย่างนั้น

เอ้อ...ตอนนี้ควรจะเล่าสักนิดหนึ่ง พระอาจารย์ที่เราเห็นเดินไปสอยดอกจำปี ซึ่งผิดเพราะพระเด็ดดอกไม้ไม่ได้เป็นอาบัติ พอเรากำลังเล่าถวายกันนี่ ปรากฏว่า เวลานั้นพระออกบิณฑบาตกันหมด ไม่มีพระสักองค์! และทุกองค์ก็ไม่มีไม้ไม่มีอะไรนะคะ พระองค์นั้นน่ะ ไม่มีตัวจริง! แล้วพระวัดหินหมากเป้งนั้น ไม่มีทางที่ท่านจะปฏิบัติผิดพระวินัย เพราะท่านเป็นพระป่าที่รักษาพระวินัย พระองค์ที่ดิฉันเห็นเดินไปที่โบสถ์นั้น โบสถ์ก็ปิด พระที่เห็นอยู่ในวัยกลางคน ดำ ๆ ผอม ๆ เรื่องเห็นพระนี่ ดิฉันเห็นบ่อย ๆ จนพระอาจารย์ท่านชอบเรียกกันว่า ***'คนพิสดาร'***

พิสูจน์พระธาตุลอยน้ำ

ผู้เขียน - ขอให้เล่าถึงพระธาตุลอยน้ำ ที่วันนั้นโทรศัพท์คุยกันว่ามีของท่านผู้ใดก็ไม่ทราบว่าพระธาตุของท่านไม่ลอยน้ำแล้วมาหาคุณสุรีพันธุ์ที่บ้าน

คุณสุรีพันธุ์ - ค่ะ คือหลังจากที่ *'โลกทิพย์'* ออกเรื่อง *'ประสบการณ์เกี่ยวกับพระบรมสารีริกธาตุและพระอรหันตธาตุ'* แล้วนะคะ ก็มีคนมากันมาก มีทั้งพระบ้าง (พระเวียดนามก็มา) ฆราวาสบ้าง มีท่านผู้หนึ่งมาบอกว่าท่านมีพระธาตุบูชาอยู่ที่บ้าน หลังจากได้อ่านเรื่องใน *'โลกทิพย์'* แล้วท่านก็เกิดความสงสัย

ว่าจริงหรือไม่จริง ไม่น่าจะเชื่อ ก็อยากจะมาขอชมที่นี่ เรื่องหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่งก็คือพระธาตุของท่านนี่ เมื่ออ่านหนังสือแล้วทราบว่า **พระธาตุลอยน้ำ** ท่านก็จับพระธาตุของท่านลอยน้ำ ปรากฏว่า **จมหมด!** ก็เสียอกเสียใจว่าหลงบูชาพระธาตุอยู่ตั้งนาน นี่จะทำไง เป็นของปลอมไปแล้ว ดิฉันได้ยินก็ตกใจว่าเราจะไปทำให้คนเขาไม่มีความสุข จริงหรือไม่จริงนี่ มีท่านผู้อ่านหลายคนจะมาหา นี่ก็มีคุณหลวงอีกท่านหนึ่งจะให้ดิฉันไปดูพระธาตุท่าน ดิฉันก็บอกว่า ดิฉันไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญอะไรนะคะ เพียงแต่เล่าเรื่องประสบการณ์ที่ผ่านมาเท่านั้น ของจริงของแท้เราก็ไม่รู้ เพียงแต่เรานึกดู ก็บอกว่าตายจริง ดิฉันไปทำให้ท่านเสียใจเช่นนี้ ก็แย่กันนะ ท่านก็เลยจะให้ดิฉันลองดูว่าของท่านนั้นแท้ไหม? และท่านอยากดูว่า พระธาตุของดิฉันนั้นลอยน้ำได้ไหม ยังไง? ดิฉันก็บอกว่า เมื่อระยะหนึ่งไม่กี่ปีมานี่เอง ดิฉันก็ลอยเล่นอยู่เรื่อย พอสงสัยใครเอามาหรือเมื่อพระธาตุปาฏิหาริย์มานี่ไม่เชื่อจับลอยน้ำดูเสียอีกว่าจริงไม่จริงนี่ อะไรนี่ ลองดู ก็ทุกที ท่านก็ลอยให้ดู

การลอยน้ำนี่นะคะ หลังจากนำพระธาตุใส่ในน้ำแล้ว องค์พระธาตุท่านจะจมในน้ำบุ๋มลงไปเลย แล้วระดับน้ำจะสูงขึ้นไป ไม่เหมือนเราเอาขอนไม้หรือน้ำแข็งใส่ไปในน้ำ จะเห็นได้ว่า จะมีส่วนหนึ่งที่ลอยเหนือน้ำ อีกส่วนอยู่ใต้น้ำ องค์พระธาตุจะไม่ใช่อย่างนั้น ตัวองค์พระธาตุจะอยู่ใต้ผืนน้ำหน่อยหนึ่ง แต่อยู่บนผืนน้ำบุ๋มลงไปเลย ถ้าเราจะดู ถ้าอยู่หลายที่ท่านจะวิ่งจู๊ด

รวมกันเป็นแพเหมือนมีแม่เหล็ก นี่คือลักษณะที่เห็น ๆ อยู่ คือเป็นอย่างนี้

หลังจากที่ดิฉันอ่านตำราของคุณบุญช่วย สมพงษ์ เราก็เห็นลักษณะตรงกับที่ท่านเขียน เมื่อเราเอามาลองกัน บางครั้งก็เห็นเป็นประกายออกมาจากพระธาตุ แต่ดิฉันไม่ได้ทำตั้งนานแล้วนะ เพราะถูกท่านอาจารย์ดุกันว่าทำอย่างนี้เป็นการดูถูกดูหมิ่นคุณของพระบรมสารีริกธาตุ คุณของพระพุทธเจ้า ก็ขอขมากันไปแล้ว นี่จะทำอีก ดิฉันเลิกทำไปหลายปีแล้ว ก็บอกท่านผู้นั้นดังนี้ เขาก็อ้อนวอนว่า เขาอยากเห็น ก็เลยบอกว่า เอ้า! ถ้าอย่างนั้นก็จะลองทำดู เพราะเป็นเหตุให้ท่านไม่สบายใจ แต่ว่าดูลักษณะแล้วก็เห็นว่าน่าจะเป็นพระธาตุ เขาก็บอกว่า ไม่ดีนี่ ผมลองทีไรก็จมหมดทุกที เราก็เลยเอาของเรามาลอง บอกว่าดิฉันไม่ได้ทำมาหลายปีแล้วนะ หยิบจากที่ไหนก็ได้ แล้วตักพระธาตุมา ตักน้ำใส่แก้วมา เชิญท่านลง ท่านก็อยู่ในน้ำ ท่านลอยสักประเดี๋ยว ท่านก็วิ่งจู๊ด เขาก็บอกว่าอย่างนี้ซิ พระธาตุแท้ ดิฉันก็บอกว่า ของท่านดูน่าจะใช่ แล้วใจเราก็นึกถึงแวบหนึ่ง ถ้าท่านเป็นพระธาตุจริงก็ขอแสดงให้เขาเห็น เขาจะได้มีความสุข เขาจะได้เคารพบูชาท่าน ดิฉันก็เชิญพระธาตุของท่านผู้นั้นลงไปในน้ำอีก ท่านก็ลอย ลอยไปให้ดูจริง ๆ แล้วก็วิ่งจู๊ดรวมกันเป็นแพเหมือนอย่างที่ว่า เขาก็บ่นว่า เอ! ทำไมผมลอยแล้วไม่ลอย ไม่เป็นอย่างนี้ แล้วอีกท่านหนึ่งบอกว่าจะต้องไปทำให้อีกท่านหนึ่งซึ่งไม่สบายมาไม่ได้ ไม่รู้ว่ากลับไป

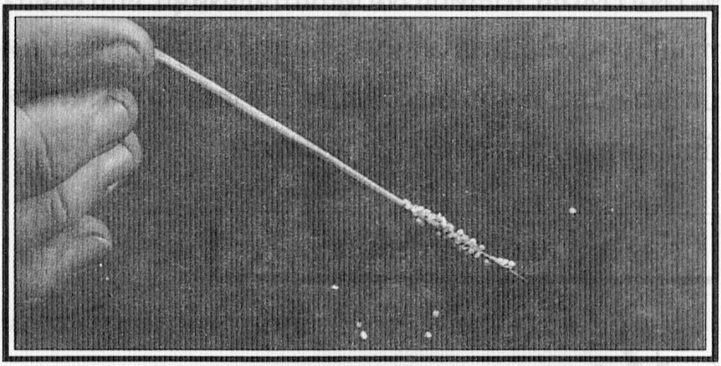

พระธาตุที่เกาะติดกับปลายไม้หมอ ซึ่งใช่ว่าจะแตะติดทุกคน

ผมแสดงให้ดูไม่รู้จะลอยหรือไม่ลอย แต่ไม่เห็นโทรศัพท์มาเข้าใจว่าคงลอย

(ในเรื่องนี้ได้มีช่างภาพของ ***"โลกทิพย์"*** สองคนลองเอาไม้หมอ ไปแตะพระธาตุที่ห่อพระธาตุ ครั้งที่ผู้เขียนพามาถ่ายภาพครั้งแรก ปรากฏว่า ช่างภาพคนหนึ่งนำไม้หมอไปแตะพระธาตุแล้ว ไม่มีติดมาเลย ช่างภาพอีกผู้หนึ่งใช้ ไม้หมอ* แตะมีพระธาตุติดมาองค์เดียว แต่ครั้นคุณสุรีพันธุ์แตะให้ดูบ้างปรากฏว่ามีพระธาตุติดไม้หมอขึ้นมาเป็นพวง !)

แต่ที่จริงตอนนั้นเราไม่รู้เรื่องค่ะ คือเราเอาไม้นี่แตะพระธาตุท่านก็ติดขึ้นมา แหม! น่ากลัว ต่องแต่ง ต่องแต่ง

---

* ไม้หมอ คือไม้ที่พระป่าใช้แปรงฟัน มีด้านหนึ่งเป็นปลายแหลมอีกด้านหนึ่งใช้สีฟัน

เวลาที่คุณสุรีพันธุ์ใช้ไม้หมอแตะจะใช้ตรงด้านปลายแหลม

จะร่วงมิร่วงแหล่ อ้ายเด็กก็วิ่งมาดูกันเป็นของสนุก สักประเดี๋ยวท่านก็วิ่งจู๊ดเหนือปลายไม้ขึ้นมา ตอนหลังเราก็เลยลองให้ติดปลายไม้ขึ้นมาเลยดูกันใหญ่ แต่มีพระหลายองค์มาลองก็ไม่ติด อันนี้ก็ไม่ทราบว่าเพราะอะไร เราก็ไม่ทราบ

ต้องไม่ทำบาปทั้งที่ลับและที่แจ้ง

ผู้เขียน - สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้ศรัทธาในธรรมมากยิ่งขึ้น?

คุณสุรีพันธุ์ - ค่ะ! คือพอเกิดสิ่งอัศจรรย์เหล่านี้ให้เราเห็น ก็มานึกว่า "เอ! นี่เราเป็นคนดีพอหรือเปล่า? เราเลวไปหรือเปล่า?" ต้องคอยระวังตัว ถ้าเราขืนเลวไป ไม่ดีไปนี่ เราก็ไม่สมควรพบเห็นสิ่งเหล่านี้ มันยิ่งทำให้เราสำรวจตัวเองมากขึ้น อย่างที่ท่านใช้คำว่า พิจารณา คล้าย ๆ เราจะต้องฟอกใจเราไปเรื่อย ๆ นะคะ เราต้องแผ่เมตตา ปรารถนาให้ผู้อื่นมีความสุข คือถ้าเรามีใจเป็นอกุศลก็คงถูกลงโทษ หรือไม่ได้พบเห็นสิ่งที่น่าชื่นใจอย่างนี้

อีกอย่างหนึ่ง เราอาจจะไม่ใช่คนดีอะไร คือเมื่อก่อนจะพบเห็นนี่ มีท่านคุณหมออวยว่า ดิฉันเป็นมิจฉาทิฐิ เราได้ยินท่านว่าก็ตกใจเลย ทำไมมาว่าเราเป็นคนมิจฉาทิฐิ แต่มิจฉาทิฐิในที่นี้ไม่ได้หมายความถึงคนโกง คนอะไรอย่างนั้นนะ คือหมายความว่ามีความเชื่อในทางที่ไม่ถูก คือไม่เชื่อโลกหน้ามีจริง ไม่เชื่อว่ามีสวรรค์ ไม่เชื่อว่ามีนรก มีเทวดา นั่นคือสิ่งที่เรา

ไม่เคยเชื่อ แต่เมื่อเรามาพบอย่างนี้ เราก็รู้ว่ายังมีอะไรที่เหนือกว่าที่เราพบด้วยตาอีกมากมาย และการที่ท่านสอนว่า จะต้องไม่ทำบาปทั้งที่ลับและที่แจ้ง อันนี้ดิฉันว่าสำคัญ เมื่อก่อนนี้ ดิฉันใช้อยู่ประโยคเดียวคือ "เอาใจเขามาใส่ใจเราให้มีหิริโอตตัปปะ" ให้มีความละอายต่อบาป แล้วก็เคยสวดมนต์แต่ *นะโม ตัสสะฯ* แล้วต้องท่องว่าให้เรานึกแต่ความดี ความชั่วนี่ให้เกลียดเรา อย่ามากล้ำกรายเข้ามาใกล้ เราขออธิษฐานกันไว้ว่า ชั่วอย่ามาหาเรา ใจเราอย่าไปนึกหาถึงความชั่ว เราจะได้มีแต่ความดี อันนี้เราคิดของเราอยู่แค่นี้ เราก็รู้จักแค่หิริโอตตัปปะ พอท่านมาพูดถึงตอนว่า ท่านต้องรู้สึกว่าไม่ให้ไปทำบาปทั้งที่ลับและที่แจ้ง คือคนเรานี่จะอายในที่แจ้ง ที่ลับนั้นท่านสอนให้เราอายตัวเอง แต่ที่จริงที่ลับนี้มีใครไม่ทราบ เขาคอยดูอยู่เต็ม สังเกตว่าเราพอจะทำอะไรนะคะ เขาจะมาอนุโมทนา ครั้งแรกที่เริ่มรู้ว่ามีผู้รับรู้ที่เราตั้งใจจะทำดีนี่ คือตอนที่ดิฉันเริ่มได้ของเจ้าคุณนรฯ ก็มีท่านผู้หนึ่งซึ่งไหว้เจ้าคุณนรฯ อยู่เรื่อย ๆ เขามีดอกไม้บูชา เขาก็ถามว่า คุณจัดดอกไม้บูชาเจ้าคุณนรฯ หรือเปล่า? ก่อนหน้านี้ไม่มีดอกไม้มาบูชาอะไร ก็ตอบว่าไม่มีหรอก เขาก็ร้องว่าอะไรกัน คุณไม่จัดดอกไม้บูชาหรอกรึ ก็ตอบเขาว่า ไม่มีหรอก ต้องจัดดอกไม้บูชาด้วยหรือ? เขาก็บอกว่า อุ๊ย! ตายจริง ถ้าเป็นดิฉันนะ ดิฉันต้องวิ่งไปซื้ออะไรต่ออะไรมา ท่านเจ้าคุณนรฯ ท่านชอบมะลินะ ต๊าย! ถ้าเป็นเราได้อย่างคุณสุรีพันธุ์ เราทำกันตายแล้ว เมื่อรู้ดังนี้ ก็มานั่งนึกว่าจะหาดอกไม้อะไรดีมาบูชาท่านเจ้าคุณนรฯ นะ เขาว่าท่านชอบมะลิ ดิฉันก็นึกว่าเห็นจะต้อง

ไปหาซื้อพวงมาลัย ทีนี้พอรถเราจอดตรงสี่แยกก็มีเด็กมาขายพวงมาลัย ใจของดิฉันก็รังเกียจที่เห็นเด็กเอาพวงมาลัยคล้องแขนแล้วก็ดูช้ำหมดเลย

ดิฉันก็ว่านี่ดอกไม้นี้ช้ำหมดแล้ว แต่ใจหนึ่งก็สงสารเด็กเพราะเด็กจะได้มีรายได้ถ้าเราซื้อเขาก็เลยยอมซื้อของแกสอง-สามพวง พอมาถึงตอนเย็นก็เอาขึ้นไปจะบูชาท่าน พอค่ำแล้วมันก็เหี่ยว ใจก็นึกว่าเรานี่แย่มากนะ เรานี่ไม่ได้ความจริง ๆ เรานี่ไม่รู้จักบูชาพระด้วยดอกไม้ พอวันนี้เราคิดจะบูชา ก็ไปซื้อดอกไม้เหี่ยวมา แต่ความจริงที่เราซื้อเพราะสงสารเด็ก และอยากให้เด็กมีรายได้ ทั้ง ๆ ที่รู้เหมือนกันว่ามันไม่หอม แล้วตอนนั้นดิฉันก็อยู่ในห้องน้ำ เอ๊ะ! หอมดอกมะลิตลบไปทั้งห้อง ดิฉันก็นึกว่า ตายจริง เราไปดูถูกว่าพวงมาลัยเด็กไม่หอม นี่ต้องหอมมากเชียวนะ ถึงได้ตลบเข้ามาถึงห้องน้ำซึ่งปิดสนิท ไม่มีทางที่กลิ่นจะเข้าไปได้ เลยรีบวิ่งขึ้นไปหน้าห้องบูชาใหม่

ไม่ได้กลิ่นเลย

อ๋อ ! นี่ท่านรับรู้ เราก็นึกตำหนิตัวเราเองว่า เราเสียใจการบูชานี่เป็นของสำคัญ

อีกครั้งหนึ่ง ตอนนั้นตามพวกท่านอาจารย์ไป ท่านก็ฉันหมากกัน เราก็นึกขึ้นได้ว่าตอนเด็ก ๆ เห็นคุณป้าท่านทานหมากกัน ท่านจะต้องใส่พิมเสน แล้วก็หั่นใบเนียมเป็นฝอยใส่ไปห๊อมหอม ก็นึกอยากได้ ไปถามคุณแม่ ท่านก็บอกว่าเดี๋ยวนี้เขาไม่ปลูกกันแล้ว ดิฉันก็วิ่งไปแถวเทเวศร์ ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยง

ทานข้าวกลางวันแล้วก็เอารถวิ่งไป ทุกร้านที่เข้าไปถามหาใบเนียม เขาก็หัวเราะกันหมด เดินไปตากแดดไป ร้อน ใจนึกว่า ถ้าไม่มาหาให้ท่านอาจารย์กันนะ เราไม่มีวันยอมมาเดินตากแดดอย่างนี้หรอก เราก็เป็นคนขี้ร้อน นี่เราอดทนเท่าไหร่นี่ ที่มาเดินตากแดดอยู่นี่ ท่านอาจารย์จะรู้ไหมว่าเราร้อนแทบตาย เดินไปก็นึกบ่นเหมือนสำออยน่ะ แหม! ทำไมเราลำบากอย่างนี้นะ พอเดินไปจนสุดริมแม่น้ำ ใจก็ขอให้เราได้ทีน่ะ กลุ้มใจเต็มทีแล้ว ก็ไปพบเอาร้านสุดท้าย ใบมันก็กร็อกกร๋อยเต็มที ไม่ค่อยดี มีกี่ต้นดิฉันก็เหมามาเรียบเลย กลับมาทำงาน ดิฉันก็เดินไปห้องนั้นห้องนี้ เด็ก ๆ ก็ร้องทักกันว่า "พี่เปี๊ยก ๆ ทำไมเวลาพี่เปี๊ยกเดินมานี่น่ะ ห๊อม หอม! หอมไปหมด" ดิฉันก็ถามว่า "หอมอะไร?" เด็กก็บอกหอมอะไรไม่ทราบ กลิ่นคล้าย ๆ บุหงา เขาพูดกันหลายห้อง เดี๋ยวคนโน้นก็ได้กลิ่น คนนี้ก็ได้กลิ่น ดิฉันนึกอย่างไรไม่ทราบ ให้ไปเรียกรถมา ให้ไปเปิดท้ายรถ แล้วไปเด็ดใบเนียมมา แล้วถามว่า "กลิ่นนี้ใช่ไหม?" เขาก็บอกกันว่า "ใช่! กลิ่นนี้แหละ" นี่ก็แสดงว่าท่านรับรู้ที่เราเหนื่อยยากไปหามาให้!

กลิ่นทิพย์ดอกไม้สวรรค์

ตอนหลังนี่กลิ่นหอมมีบ๊อยบ่อย พอดิฉันนึกว่าจะทำบุญด้วยดอกไม้อะไร กลิ่นนั้นก็จะขึ้นมา

พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ
อดีตเจ้าอาวาส วัดภูทอก
จ. หนองคาย

ทีนี้วันนั้นไปอยู่ตรงพุทธวิหารที่ภูทอก ไปนั่งภาวนาเป็นเขาอีกลูกหนึ่ง **ท่านอาจารย์จวน** บอกว่า หลวงปู่ขาวท่านบอกที่ตรงนั้นเป็นที่พระปัจเจกพระพุทธเจ้านิพพาน วันดีคืนดีบางทีเราก็จะเห็นเป็นแสงวงกลมลอย ท่านว่าคงมีพระธาตุอยู่ที่นั่นด้วย ท่านอาจารย์สอนว่า เวลาพวกเราไปที่นั่นต้องถอดรองเท้า ไปกราบก่อน ทีนี้วันนั้น เราไปนั่งอยู่กลางสะพานที่ท่านทำทอดไปยังเขาเล็ก ๆ อีกลูกหนึ่ง วาระแรก ที่ไปภูทอกในปี 19 ตอนหลังนี่มันหอมตลบไปหมด ไม่รู้ว่าดอกอะไรกลิ่นมันหอมจนทนไม่ได้ ต้องลืมตาขึ้นมา แหม! ดูฟ้าสว่างเหมือนเดือนขึ้น 15 ค่ำ แหม! กลิ่นนั้นมันหอมจริง ๆ แต่ที่ตอนยังไม่ลืมตา เอ๊! นี่กลิ่นอะไร หอมดอกอะไร ไม่ใช่กลิ่นมะลิหรอก เพราะตอนนั้นดิฉันเอามะลิซ้อนไปถวายเยอะเชียวใจดิฉันก็นึกว่าให้กลิ่นมาผิด ไม่ใช่มะลิสักหน่อย เพราะเรา

ถวายมะลิ กลิ่นที่หอมมาต้องมะลิซี เรานึกว่าท่าน เสียงตอบว่า ก็ไม่ใช่มะลิน่ะซี แล้วถามว่าแล้วดอกอะไรล่ะ ได้รับคำตอบว่า "ดอกไม้นี้ไม่มีในโลกนี้!" ก็เลยลืมตา

สะพานนั้นแคบนิดเดียว คุณทองทิว ข้าง ๆ เป็นเหว ดิฉันให้ลูกสองคนนอนอยู่กลางสะพาน อยากให้ลูกได้กลิ่น ก็ปลุกลูก ลูกก็งัวเงียตื่นขึ้นมา ก็ถามลูกว่าได้กลิ่นไหม ลูก ลูก บอกว่า ไม่มี ไม่มีนี่ ไม่มีกลิ่นอะไร

แหม! ดูซีลูก สว่างเรืองไปหมด ไม่มีพระจันทร์ แต่ สว่างเรืองไปหมด แกทั้งสองคนก็บอกว่าไม่มีแม่ ไม่มี

ถ้าไม่เชื่อ...ก็หาดู

พอดูนาฬิกาบอกเวลาตีสอง ที่เรามานั่งสามทุ่มกว่า รวมเป็นเวลาสี่ชั่วโมง แต่ใจเราว่าเดี๋ยวเดียว นั่งประเดี๋ยวเดียว สี่ชั่วโมง!

สุดท้ายก็พาลูกกลับมาที่พุทธวิหาร ตอนเช้าก็ไปเล่า ถวายท่านอาจารย์ฟัง ท่านหัวเราะใหญ่ จึงถาม "อาจารย์คะ แถวนั้นมีดอกอะไร?" เรายังไม่เชื่อนะ ยังสงสัย เพราะที่เรา นั่งนั้นเป็นชั้นที่ห้า "มันเป็นไปได้ไหมคะท่านอาจารย์ ที่ข้างล่าง มีดอกไม้แล้วกลิ่นมันหอมตลบขึ้นไปข้างบน?"

ท่านหัวเราะแล้วบอกว่า "ยังไม่เชื่อหรือ ก็ไปเดินหาดู ซีว่ามีดอกอะไร"

ก็เรียนท่านว่าหนูไม่เห็นมี ท่านก็ว่าตามใจ

รุ่งขึ้นก็พาลูกไปนั่งที่เดิม มันตรงกันข้าม มันมืดตื้อเลย! แล้วก็หนาว ไม่มีลมโชย แล้วหอมอะไรก็ไม่มีหอม เราก็ถามว่า "วันนี้เป็นอะไร ทำไมไม่เหมือนเมื่อคืน"

ก็เราไม่เชื่อนี่ วันนี้ลองกลับให้ดูยังไงล่ะ!

ดิฉันก็เลยบอกลูกว่า "วันนี้ไม่มีหรอกลูก ท่านไม่ให้ดู" ตกลงเลยเลิกไป

ตอนเช้าก็ไปเล่าถวายท่านอาจารย์ คือโดยมากในตอนเช้า ถ้าเราภาวนาอะไร เราก็ไปเล่าถวายท่าน ท่านก็พิจารณาตาม อย่างบางวันพอจะไปเล่าให้ท่านฟัง ท่านบอกไม่ต้องบอกหรอก ท่านจะบอกให้ท่านฟัง!

วันหลังก็ไปนั่งอีก วันนั้นน้องสาวไปด้วย คือได้ยินเรื่องแปลก ๆ อย่างนี้ ก็เลยขอไปนั่งด้วย พอนั่ง มันปวดขาอย่างบอกไม่ถูกเลย สุดท้ายใจบอกว่ามันต้องเหยียดขาจึงจะหายปวด พอจะเหยียดขาไปทางภูทอกใหญ่ ก็นึกว่าถ้าเราเหยียดขาไปทางนั้น จะเป็นการแสดงไม่คารวะต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อยู่ดี ๆ ก็ลืมตาพรวดขึ้นมาเฉย ๆ มองเห็นก็ตกใจ มีพระองค์หนึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามบนเขาอีกลูกหนึ่ง ซึ่งมีจะงอยเหมือนพญานาคแผ่พังพาน แต่มีแสงสว่างส่องมาที่ท่านงามมาก ตอนนั้นดิฉันไม่คิดอะไร นึกว่ามีการตามแสง คล้าย ๆ อนุสาวรีย์ที่มีสปอร์ตไลท์ส่องสว่าง พระจะไปนั่งภาวนายังมีการส่องแสงอวดเราอีก ดิฉันเป็นลูกทุ่งนะคุณทองทิว ตอนแรก ๆ ไม่ค่อยเชื่ออะไร ตอนนั้นดิฉันยัง

ไม่ทราบเลยว่าที่ภูทอกใหญ่เคยมีพระอรหันต์ ฤาษี นักสิทธิ์วิทยาท่านนั่งภาวนากันอยู่มากมาย แล้วลืมคิดไปอย่างหนึ่งว่าพระที่นั่งองค์นั้น องค์ท่านใหญ่ผิดปกติ เพราะถ้าเป็นมนุษย์เท่าเราไปนั่งอยู่อย่างนั้น เราไม่เห็นหรอก

เอ! หลับตาก็เห็น ลืมตาก็เห็น สว่างจ้า! สุดท้ายก็เลยคลานไปเขย่าน้อง แต่ไม่ได้พูดหรอกนะ ชี้ให้น้องดู พอยายใหม่น้องสาวเขาเห็น เขาก็กราบเลยทีเดียว กราบท่าถวายบังคม ดิฉันถาม "กราบทำไม ?" เขาบอกว่า "ชัดอย่างนี้แล้วพี่ยังไม่กราบอีกหรือ?" เออกราบก็กราบ ก็เลยกราบบ้าง ภาพที่เห็นนี้เห็นเกือบใกล้สว่าง จึงค่อยจางไป แต่พอซักกันน้องเขาบอกไม่เห็นองค์พระ เขาเห็นแต่แสง ดิฉันกลับมาก็มาเล่าถวายให้ท่านอาจารย์จวนฟัง ท่านอาจารย์จวนบอกว่า "อ๋อ! พวกบังบดเขาทำให้ดู!" ดิฉันก็ถามว่า "บังบดคืออะไร?" ท่านก็บอกว่า บังบดคือพวกถือศีล 5 เขาเป็นเทวดาอย่างหนึ่งแล้วท่านถามว่า "แล้วเราคิดอะไรหรือเปล่า?"

"อ๋อ! หนูคิดอยากเห็นพระปัจเจกฯ เขาก็ทำรูปพระปัจเจกฯ ให้ดู!"

อาหารผุด

ผู้เขียน - อยากทราบเรื่องอาหารผุด เพราะเคยได้ยินมาว่า คุณสุรีพันธุ์ประสบมา

คุณสุรีพันธุ์ - อาหารผุด คือวันนั้นที่บ้านนี้ ตอนนั้นหลวงปู่หลุยมาอยู่นะคะ แล้วก็มีพระอยู่หลายองค์มาอยู่ ปกติเวลาทำอาหารถวายพระ ก็เตรียมไว้เป็นถาด ๆ วันนั้นก็จำได้ว่าผัดนี่เราได้ผักมาจากเชียงใหม่ มีพริกหวาน ผักกาด ถั่วลันเตาผัดกับไก่ ผัดเสร็จก็ใส่หม้อไปถวาย พอจบแล้วท่านก็ตักฉันวันนั้นมีพระอยู่ 9 องค์ พอท่านตักเสร็จ เราก็เอากับข้าวที่เหลือมารวมกัน ใครยังไม่ได้ไปทำงานก็แบ่งกันรับประทาน คล้าย ๆ บุฟเฟ่ต์อย่างนั้น วันนั้นคนไม่มาก เพราะเป็นวันทำงาน คนรีบไปทำงานก็กลับกันไปหมด ก็เหลืออยู่ไม่กี่คน พอดิฉันตักอาหารที่พวกเราทำกันเอง เพื่อนรุ่นน้องเขาก็บอกว่า "พี่ไม่เห็นตักผัดนี่เลย หนูก็ยืนดูพี่ผัดอยู่ที่บ้านโน้นนะ ท่าทางน่ากินน่ากินทำไมพี่ไม่ทานเอง"

ก็บอกเออน่ะ เขาก็มานั่งเคี่ยวเข็ญ เรานึกยังไงก็ไม่ทราบเราก็เลยตัก พอตักขึ้นมาก็แปลก **เห็นหน่อไม้ชิ้นใหญ่ ๆ บาง ๆ กลม ๆ ที่แปลกก็คือสลักด้วย** ตอนแรกดิฉันก็ไม่คิดอะไร ตักมาก็เห็นเป็นรูปดอกไม้ เพราะหลวงปู่หลุยนี่เวลาท่านรับประเคนนี่นะคะ บางทีท่านก็เอาอันโน้นมาปนกับอันนี้ ตอนแรกดิฉันก็คิดว่าเป็นใครนี่ถวายอาหารที่ใส่หน่อไม้อย่างนี้มาหลวงปู่คงตักออกมาแล้วตกอยู่ในหม้อของเรา แต่มันมีเยอะหลายชิ้นเหลือเกิน เผอิญวันนั้นมีคนมาถวายอาหารไม่มากสักสิบคนเท่านั้น ดิฉันก็เหลียวไปดูของข้างหลังว่าอ้ายหน่อไม้สลักนี่มาจากใครทำ ก็ทุกหม้อมันอยู่กับเรา ปรากฏว่า **ไม่มี!**

ไม่มีใครทำมาเลย

“เอ๊ะ! แล้วหน่อไม้นี่มาได้อย่างไร แล้วสลักเป็นชิ้นโต ๆ ด้วยค่ะ ก็เลยตักไปถวายพระ”

อ้ายใจก็นึกว่าหลวงปู่ท่านคงไม่เกิดอีกแล้ว แล้วอีกองค์ถัดมาก็ว่าไม่เกิดแล้ว ดิฉันก็ไม่ถวายสององค์ต้น ไปถวายองค์ที่สาม เพราะคิดว่าของทิพย์นี่ คงจะทำให้ท่านมีสุขภาพดี ถวายท่านแล้วถวายตั้งแต่องค์ที่สามจนครบทุกองค์ ท่านก็ดีใจ องค์ที่เริ่มฉันแล้วบอกว่า “คุณสุรีพันธุ์ อาตมาเกิดมาไม่เคยฉันอาหารทิพย์ นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ฉันพอลงไปนี่มันซ่าไปหมดทั้งตัว”

ท่านบอกว่า “คุณเก็บไว้บ้างซี คุณเอาไว้ชิ้นหนึ่ง คุณควรจะทานเองบ้างนะ”

องค์สุดท้ายท่านก็แบ่งครึ่งกัน แต่ว่าพอครบทุกองค์เมื่อตักเอามาก็คิดว่า โอ๊! เราจะทานเองคนเดียวได้ยังไง เราต้องแบ่งกัน ดิฉันก็จัดแบ่งเป็นชิ้นเล็ก ๆ แจกทุกคนหมดเลย

นี่ของนี่เกิดขึ้นเอง ดิฉันใช้คำว่า ‘เกิด’ ขึ้น ไม่ใช้คำว่า ‘ผุด’ ขึ้น

เสร็จแล้วพอทานเข้าไปก็รู้สึกจริง ๆ มีคนที่รู้สึกอย่างนี้สองสามคนเท่านั้น คนอื่นเขาทานเข้าไปเฉย ๆ เขาไม่รู้สึก เวลาเรากลืนเข้าไปถึงไหน ๆ เรารู้ แล้วมันซ่าไปหมดทั้งตัว คราวนี้ก็กลับมานั่งนึก “เอ๊! เรานี่ไม่ถูกนะ ทำไมเราถึงไปคิดว่าหลวงปู่ท่านจะไม่เกิดแล้วเราจึงไม่ถวายท่าน ท่านก็อายุมาก

แล้วนะ เรานี่เลวจริง ๆ! ถ้าเผื่อเราถวายท่าน หลวงปู่อาจจะมีสุขภาพดีขึ้น มีพลานามัยแข็งแรง เรานี่เลวจริง ๆ!” ก็นึกสลดใจ นึกว่าตัวเอง ใจก็นึก ตาก็ทอดมองอ้ายหม้อนั้น ประเดี๋ยวผุดแวบขึ้นมาใหม่ คราวนี้ใช้คำว่า ‘ผุด’ แล้วผุดขึ้นมาหนึ่งชิ้นเลย! ก็ร้องว่า “เอ๊ะ! หลวงปู่เจ้าคะ หน่อไม้ผุดขึ้นมาอีกแล้วเจ้าค่ะ!” ก็คลานยกหม้อไปถวาย หลวงปู่ก็ถามว่า “เมื่อกี้ทำไมไม่ถวาย” ก็กราบเรียนท่านตามตรงว่า “ก็เมื่อกี้หนูคิดว่าหลวงปู่ไม่เกิดอีกแล้วนี่ ของทิพย์นี่ต้องการให้แก่ผู้ที่ปฏิบัติ ก็ให้ไปหนูเลยไม่ถวายเจ้าค่ะ แล้วนี่มันผุดขึ้นมา เพราะหนูไปว่าตัวเองหนูเสียใจ” ท่านก็หัวเราะ แล้วท่านก็รับ ดิฉันก็กลับมานั่งคิดอีกเรานี่ทำไม่ถูกนะ เขาบอกกันว่าพ่อ-แม่เราเปรียบเสมือนพระอรหันต์องค์แรก ที่จริงเราทำไม่ถูกนะที่ไม่แบ่งไปให้ท่าน คุณแม่เราก็ไม่ค่อยสบาย เจ็บออด ๆ แอด ๆ ตอนนั้นคุณแม่ยังอยู่เราก็เกิดความไม่สบายใจ **อ้าว! เดี๋ยวแวบขึ้นมาอีกอันขึ้นมาใหม่ให้อีกอัน !**

ของทิพย์ที่ภูทอก

อีกเรื่องหนึ่ง สมัยที่ท่านอาจารย์จวน ยังมีชีวิตอยู่ ก็ทำข้าวเหนียวกันที่ภูทอกน่ะค่ะ คือก่อนนั้นเราเคยไปวัดที่เป็นวัดใหญ่เราก็เอาลูกตาลเชื่อมไปถวาย ดิฉันเคยเอาไปถวายเยอะ ๆ พระท่านมีมากหลายสิบองค์ ถ้าจะทำข้าวเหนียวก็ทำข้าวเหนียวลูกตาล เราก็บอกให้แม่ชีทำ เขาก็ทำให้เรียบร้อย

ครั้งนั้นดิฉันก็ไปภูทอก เอาลูกตาลเชื่อมไปเยอะ ก็นึกว่า "เอ๊ะ! คราวนี้พระเยอะไปหลายคันรถ เราเอาข้าวเหนียวลูกตาลไปถวายท่านดีไหม? ท่านเป็นพระป่าไม่เคยฉัน ก็จะได้ฉันกัน" เราก็ไปหาแม่ชีบอกว่าพรุ่งนี้พี่อยากจะทำข้าวเหนียวลูกตาล หนูมูนข้าวเหนียวเป็นไหม? เขาก็บอกว่าเป็นค่ะ ก็เลยบอกว่าพรุ่งนี้ช่วยมูนข้าวเหนียวให้พี่ด้วยนะ แล้วเตรียมมะพร้าวขูดให้พี่ด้วย สั่งเสร็จก็ขึ้นไปพักบนภูเขา พอลงมาวันรุ่งขึ้น ก็ถามแม่ชีว่า เป็นยังไงมูนข้าวเหนียวให้พี่เรียบร้อยไหม? เขาก็บอกเรียบร้อยแล้วค่ะ "เอ ! อยู่ที่ไหน?" ก็ชี้ไปที่เตาอยู่บนหวด คือเขาหมายถึงนึ่ง เขาไม่รู้จักคำว่า '*มูน*' ดิฉันก็บอก ตายจริง! ฉันไปดูเอง ดิฉันก็ไปเปิดดู ดิฉันก็ร้องว่าตาย! ข้าวเหนียวอย่างนี้หรือจะเอามามูน รู้ไหมข้าวเหนียวที่จะเอามามูนนั้น เขาต้องเอาข้าวเหนียวเม็ดสวย ๆ ยาว ๆ เรียว ๆ เพราะข้าวเหนียวในหวดนั่นมันหัก ๆ ข้อสำคัญมีขี้แมลงสาบดำ ๆ ทั้งเหม็นด้วย คงจะเป็นข้าวเหนียวเก่า ดิฉันก็ว่าแย่เลย เขาก็บอกว่ามีอย่างนี้ก็ทำอย่างนี้ก็แล้วกัน ดิฉันก็ถามว่า ไหนล่ะมะพร้าว? แล้วกะทิมีไหม ?

ไม่มี! มะพร้าวก็มีอยู่ลูกเดียว ลูกเล็ก ๆ

ตายแล้ว! หมด! มะพร้าวแค่นี้มันจะมันอะไรกัน ดิฉันก็ให้เขาขูดมะพร้าว

เอ! เราก็ไม่ทราบว่าจะได้แค่ไหน ก็บอกให้เขาแบ่งหัวกะทิกับหางกะทิ ทั้ง ๆ ที่น้ำกะทิก็ใสจ๋องแจ๋งเลย ที่จริงดิฉัน

ก็บ้าสั่งไปได้อย่างไร เห็นมะพร้าวก็ลูกนิดเดียว! ความจริงนะ เรื่องมูนข้าวเหนียวนี่ดิฉันเคยมูนที่อังกฤษเป็นเวลา 20 ปีแล้วมั้ง ถึงจะมามูนที่ภูทอกนี่

ผลสุดท้ายก็ได้กะทิหน่อยเดียว ก็เอามา ตั้งใจจะแบ่งข้าวเหนียวสักนิดหนึ่ง พอใส่น้ำกะทินั่น ที่ไหนได้ แม่ชีเทพรวดมาทั้งหวดอันเบ้อเร่อเลย!

ดิฉันก็ว่า อย่างนี้มันจะมันยังไงล่ะนี่? เขาก็บอกไม่รู้ละพี่ มันก็เป็นอย่างนี้

เราก็หันรีหันขวางเอาใส่กะละมังไว้ เอาผัดซี เอาครกทับไว้ไม่ให้มันเอ่อ ดิฉันก็บอกว่าให้ไปเตรียมที่ไว้ จะเอาไปถวาย

ที่ไหนได้ เดี๋ยวเดียวแม่ชีมาบอกถึงเวลาที่จะจัดของถวายแล้ว เขาเอามาชามกะละมัง โอ้โฮ! ชามเล็ก ๆ นี่เต็มไปหมด ชามเล็ก ๆ ของเขาเท่ากับหนึ่งชามกะละมังเล็ก ๆ แต่ละองค์ดิฉันก็นั่งบ่นไม่เห็นมันเลยแล้วก็เดินมา ถึงเวลาที่จะต้องตักถวาย

มันน่าแปลกใจ ถาดที่เขารองไว้มันมีน้ำกะทิไหลเยิ้มออกมามันย่อง!

พอเปิดถาดที่ปิดข้าวเหนียวออกก็ตกใจต้องร้องออกมาอ้ายที่หัก ๆ ดำ ๆ เพราะขี้แมลงสาบมันหายไปหมด เม็ดข้าวยาวเรียว แล้วหอมหอม โอ้โฮ! มันย่องเชียว!

เราก็จัดไปถวายท่าน ดิฉันก็คลานไปหาท่าน บอกว่า "ท่านอาจารย์เจ้าคะ ข้าวเหนียววันนี้ไม่ใช่ข้าวเหนียวธรรมดานะเจ้าคะ"

ท่านก็ตอบว่า "เป็นไง ?"

ดิฉันก็เล่าถวายท่าน ท่านก็หัวเราะบอกว่า **"คนมีบุญนี่เทวดาเขามาทำให้"**

แล้วทานเข้าไปนะ คุณทองทิว มันหวาน มันหอมหมดเลย! เสร็จแล้วหลังจากที่ถวายพระแล้ว สิบยี่สิบองค์นี่ยังเหลืออีกตั้งครึ่ง! ดิฉันยังกลับเอามาฝากวิลาศอีกหนึ่งซุปเปอร์แวร์ ยังเหลือไว้พรุ่งนี้อีก ตอนแรกที่ท่านฉันแล้วยังเหลืออีกครึ่งอ่างใหญ่ มะพร้าวแค่นี้ลูกเล็ก ๆ ลูกเดียวแท้ ๆ

รุ่งขึ้นพระรู้กันทั้งวัด ข้าวเหนียวที่เหลือนั้น ฉันกันหมดเลย ท่านพูดกันว่า **"ไม่เคยได้ฉันของทิพย์"** เลยฉันกันหมด!

น้ำมนต์ผุด

ผู้เขียน - อยากฟังเรื่องเกี่ยวแก่ น้ำมนต์ผุด ที่คุณสุรีพันธุ์เคยพบมา

คุณสุรีพันธุ์ - อ๋อ! จะให้เราย้อนถึงปาฏิหาริย์เกี่ยวแก่พระธาตุ ซึ่งมีอีกเรื่องหนึ่งออกจะแปลก คือตอนนั้นรู้สึกจะเป็นวันสงกรานต์ ปี' 26 หรือไงนี่แหละค่ะ สมเด็จพระบรมราชินีนาถ เสด็จไปทรงพระสุหร่ายฐานรูปเหมือน **ท่านอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ** ที่ภูทอก เมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2526

ในระหว่างที่เสด็จ เราก็ได้จัดพระบรมสารีริกธาตุและพระธาตุของครูบาอาจารย์ทั้งหลายให้ทอดพระเนตรด้วย และ

หลวงปู่หลุย จันทสาโร

ท่านพระอาจารย์หลุย ก็เลยบอกว่าให้เอากลับมาจัดให้พวกชาวพระนครได้ดูบ้างที่กรุงเทพฯ พอดีสงกรานต์ในปีนั้น เรานิมนต์พระมาฉันที่เรือนไทยนี่นะคะ ก็เลยให้ตั้งที่เพื่อสรงน้ำพระบรมสารีริกธาตุและพระธาตุของครูบาอาจารย์ที่เรือนไทย

ปีนั้นเราซ่อมเรือนไทยใหม่ ฝาผนังยังไม่เสร็จจึงโล่งไปหมด ดิฉันก็ยังไม่ทราบว่าการสรงน้ำพระธาตุเขาทำกันอย่างไร เราก็เลยใช้วิธีเอาท่านขึ้นมาตั้ง แล้วก็...คุณทองทิวก็คงเห็นว่าเรามีครอบกระจกที่เราทำไว้ เราคิดว่าวิธีนี้องค์พระธาตุอยู่ภายในครอบกระจก เราก็ให้มาเคารพ แล้วจัดน้ำหอม พวกน้ำอบไทย แล้วก็เอาดอกไม้สวย ๆ จัดเป็นช่อให้ทุกคนที่มาพรมพระธาตุทุกองค์ คนก็ดีอกดีใจ วันนั้นมีคนมาหลายร้อยคน คือวันนั้นถวายจังหัน มีท่านอาจารย์มากันสักยี่สิบกว่าองค์เห็นจะได้เต็มไปหมดเลย สรงน้ำพระธาตุแล้วก็มาสรงน้ำท่านครูบาอาจารย์มี หลวงปู่หลุย จันทสาโร เป็นประธาน

คราวนี้พอเสร็จแล้ว เขาก็กลับไปกันหมด พอตอนบ่าย ๆ เราก็จะเก็บที่พระธาตุ เพราะว่าครอบแก้วที่ครอบพระธาตุเปียกน้ำโชกไปหมด ก็น้ำอบทั้งนั้นนะคะ เราก็คิดว่าจะค่อย ๆ เช็ดเก็บ ก็เหลือคนสักสิบกว่าคน ก็มาช่วยกันเช็ด เพื่อจะให้แห้ง ขณะที่เช็ดเสร็จแล้วเอาตั้งวางไว้นั้น ครอบแก้วทั้งหมดก็แห้งหมดแล้ว เตรียมที่จะเอาเข้าไปเก็บในหอพระธาตุ กำลังดู ๆ ก็แปลกใจ อ้าว!...มีอะไรผุดขึ้นมา อันนี้เรียกว่า **'ผุด'** เลย เพราะมองเห็นมากับตา ครอบแก้วของเรามีสิบกว่าที่นะคะ และทุกที่จะมีน้ำค่อย ๆ ผุดขึ้นมาบนครอบแก้วนั่นเลย! น้ำที่อยู่บนนั้นลักษณะไม่เหมือนกับที่เราเอาน้ำหยดลงบนกระจก น้ำเป็นเม็ดกลม ๆ เหมือนน้ำอยู่บนใบบัวซึ่งกลมแล้วก็กลิ้งสวยมาก เหมือนเพชรน้ำนี้อยู่บนครอบแก้วเป็นจุด ๆ อยู่บนครอบแก้วพระบรมสารีริกธาตุก็มี ของหลวงปู่มั่นก็มี พระโมคคัลลานก็มี ทุกที่แหละค่ะ แล้วแต่จะขึ้นมาเป็นจุด ๆ เป็นเม็ด ๆ เยอะแยะ เราไม่รู้จะทำยังไง ก็ร้อง "เอ๊ะ! อะไรกันนี่? อะไรกัน?" ยิ่งมองประเดี๋ยวก็ผุดขึ้นมา! ผุดขึ้นมา! ก็เลยบอกว่า "น่ากลัวท่านจะให้น้ำมนต์พวกเรา"

ขณะนั้นมีคนเหลืออยู่สิบกว่าคน เท่าที่จำได้ก็มี **อาจารย์ชูพงษ์** กับภรรยา **คุณณรงค์** กับภรรยาและหลาน ดูเหมือนจะมี **คุณเกศินี** กับอีกหลายคน รวมทั้งลูกดิฉันด้วย ดิฉันก็เอานิ้วไปไล้น้ำนี่ เขาบอกว่าให้พี่เปี๊ยกช่วยเจิมให้ทีซิ ก็เลยช่วยเจิมหน้าผากกัน เอาน้ำมนต์ขึ้นมาแตะเจิมหน้าผากกันไปทุกคน

ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ใส่ผมกัน แห้งก็ผุดขึ้นมาอีก ที่แปลกคือ ที่ขึ้นมากที่สุดบนครอบแก้วที่ขึ้นห้าจุดหรือสิบจุดนี่ได้แก่ครอบแก้วของพระธาตุท่านอาจารย์จวน! เมื่อเจิมหน้าผากกันแล้ว เช็ดไปบนผมแล้ว คนละสองรอบ สามรอบ สี่รอบ ก็ยังไม่หมด ดิฉันก็เลยเอาถ้วยมา ถ้วยนี่คล้าย ๆ ถ้วยไวน์นะคะ ใช้ช้อนเล็กตักน้ำที่ผุดขึ้นมาบนครอบแก้ว ใส่ถ้วยไว้ ก็ได้สักครึ่งถ้วย ก็กะว่าพรุ่งนี้จะเอาไปเจิมหน้าผากพวกน้อง ๆ ในที่ทำงานบ้าง แต่รุ่งขึ้นเช้าพอมาดู น้ำในถ้วยแห้งหมดไม่เหลือเลย!

ผู้เขียน - แล้วเอาถ้วยแก้วไว้ที่ไหนครับ ในคืนนั้น?

คุณสุรีพันธุ์ - เอาไปตั้งไว้บนที่พระ ที่นี่แหละค่ะ

ผู้เขียน - ในหอพระธาตุนี่หรือครับ?

คุณสุรีพันธุ์ - ค่ะ!

ผู้เขียน - รุ่งเช้ามาดูแห้งหมด?

คุณสุรีพันธุ์ - แห้งหมด! ก่อนจะเล่าต่อไปนี่ ก็อยากจะขอพูดเพื่อกันความสับสน หรือเข้าใจผิดสักเล็กน้อยก่อนนะคะ คือ หลังจากที่ **หนังสือชีวประวัติของท่านอาจารย์จวน** หรือ **หนังสือของหลวงปู่ขาว** หรือ **เรื่องของหลวงปู่ชอบ** หรือที่คุณทองทิวนำ มาตาบูชา ไปลงที่ *'โลกทิพย์'* นี่ ออกไปแล้ว คนก็ยิ่งฮือมาถาม หรือมีคนมาซักไซ้อะไรนี่นะคะ ก็มีมากเกรงจะเข้าใจกันว่า เป็นเรื่องอิทธิฤทธิ์ เรื่องมีฤทธิ์มีเดชอะไรไป แล้วก็บางคนก็อยากจะมาหัด เพื่อจะให้มีฤทธิ์อย่างนี้ หรือบางท่านก็มาบอกขอให้ช่วยอธิษฐานให้ร่ำรวย หรือให้หายโรค

หายภัยอะไรอย่างนี้น่ะนะคะ ดิฉันอยากจะเรียนว่า **สิ่งที่เกิดขึ้นนี่ไม่ใช่เพราะอิทธิฤทธิ์หรืออะไรหรอก นอกจากสิ่งที่ท่านจะมาสอนเรา** เพราะดิฉันเป็นคนเชื่อยาก แล้วก็ไม่เคยสนใจในเรื่องพระพุทธศาสนา บางทีได้ทราบว่า พระท่านมีศีล 227 ข้อ เอ๊ะ! ทำไมถึงมากมายอย่างนี้ เราก็ไม่สนใจไปฟัง แล้วก็เผอิญอย่างที่เล่ามาแต่ต้น ซึ่งดิฉันเผอิญไปพบพระสงฆ์บางรูปที่ท่านประพฤติไม่สมกับที่เราอยากจะเคารพ เราก็เลยเอือม ๆ หนี ๆ ไป แล้วเราก็ไม่ได้ศึกษาพระพุทธศาสนาโดยละเอียด จนกระทั่งถูกหาว่าเป็นมิจฉาทิฐิ คือเราถือว่าเราทำดีให้แก่โลก เราก็น่าจะพอแล้ว ทีนี้พอมาพบสิ่งเหล่านี้เข้า ทำให้เราสะดุ้ง เรารู้สึกว่า เอ๊ะ! **เรื่องโลกหน้านี่น่าจะมีจริง และใครที่ตายไปแล้วคงไม่สูญหายไปไหน เขาอาจจะมาเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือเป็นวิญญาณซึ่งเราจะพบพานได้** หรือบางคนไม่พบนี่นะคะ ทำให้สะดุ้งกลัวต่อสิ่งเหล่านี้ เราก็ควรจะทำอะไรเพื่อเผื่อไปถึงข้างหน้าด้วย

ตอนหลังดิฉันมาศึกษา ท่านว่าประโยชน์มี 3 อย่าง คือ

ประโยชน์ปัจจุบัน ซึ่งข้อนี้ส่วนใหญ่คนที่พยายามทำความดีในเมืองไทยเราเวลานี้ก็ทำอยู่

แล้วท่านว่า **ประโยชน์ภายภาคหน้า** เมื่อตายไปแล้ว และ **ประโยชน์อย่างยิ่ง คือ พระนิพพาน**

ประโยชน์เมื่อตายไปแล้วนี่เราไม่ได้สนใจกัน เราไม่รู้จัก นี่พูดตามจริง หรือว่าประโยชน์อย่างยิ่ง เพื่อพระนิพพานนั้นเกินเลยกันไปใหญ่ เราก็ดูแต่ประโยชน์ปัจจุบัน

เราต้องทำประโยชน์ให้กับโลกที่เราอยู่ด้วย เรียกกันว่า **โลกัตถประโยชน์**

ทำประโยชน์ให้กับญาติพี่น้อง ที่ท่านเรียกกันว่า **ญาตถประโยชน์** และ **อรรถประโยชน์** คือ ประโยชน์แก่ตัวเรา คือ ตัวเราต้องทำตัวให้เป็นคนดี ทำอะไรให้แก่โลก อย่างที่เราทำกันอยู่ เช่น สังคมสงเคราะห์ ช่วยเหลือคนทุกข์ยาก คนที่มีความลำบากกว่าเรา ทำอะไรที่เป็นประโยชน์แก่โลก ไปข้างหน้าเราก็รีบทำ หรือเราจะสงเคราะห์ญาติพี่น้องมิตรสหายผู้ที่อยู่ล้อมรอบเรา ถ้าเขายากจนเราก็สงเคราะห์เขา ให้เขามีความสุขเหมือน กับเรา ตัวเองก็ทำตัวให้เป็นคนดี เลี้ยงชีพชอบ นี่แค่นี้ส่วนใหญ่เราใช้ในประโยชน์ปัจจุบัน ซึ่งพอเราไปอ่าน ไปฟังเทศน์พระท่านอธิบายถึงรู้ว่า อ๋อ! มีถึงหลายระดับ และบางครั้งที่ท่านสอนเราไปนี่ บางองค์บางท่าน จะสอนเน้นในประโยชน์ปัจจุบันให้ทำตัวให้ดี เป็นประโยชน์ต่อโลกเช่น สร้างวัดสร้างวา สร้างโรงเรียน สร้างโรงพยาบาล ช่วยทำสะพาน หรือที่เราเรี่ยไรกันอยู่นี้นี่คือประโยชน์ปัจจุบันกันทั้งนั้น

ถ้าบริสุทธิ์...เทวดาก็สาธุการ

เวลานี้ที่เราเน้นกันอยู่แต่ประโยชน์ภายภาคหน้า หมายความว่าเมื่อเราตายไปนี่ มันหายไปจริงหรือเปล่า หรือเราต้องกลับมาเกิดอีก มันจะเกิดอย่างไร เรื่องนี้พระพุทธเจ้าท่านก็แสดงไว้บอกว่า 'เป็นกรรม' ไม่ใช่ว่าคนเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว

ต้องเกิดมาเป็นมนุษย์ คนเกิดมาเป็นคนรวยแล้วต้องเกิดมาเป็นคนรวยตลอด คนจนจะต้องจนดักแด้ดักดาน หรือพวกสัตว์ตายไปแล้วจะต้องกลับมาเกิดเป็นสัตว์อีก ไม่ใช่! มันจะวนกลับไป แล้วแต่กรรมที่เราทำในชาตินี้ ที่ทำให้สะดุ้งกลัวว่าถ้าเราทำไม่ดีอาจจะเกิดเป็นสัตว์ หรืออาจจะตกนรกไป ซึ่งเมื่อก่อนนี้เราอาจหัวเราะเยาะท่าน แต่เมื่อเรามาพบสิ่งเหล่านี้บางทีเห็นด้วยตาเปล่า หรือว่าครูบาอาจารย์ที่ท่านสอน แล้วเราไปพบปาฏิหาริย์ เนื่องด้วยองค์ท่าน ก็ทำให้ดิฉันคิดว่า เอ๊ะ! ท่านต้องมีศีลบริสุทธิ์กัน สิ่งที่ท่านสอนเรา เราก็เชื่อท่าน นั่นข้อหนึ่ง ไม่อย่างนั้นเราจะเป็นนักสงสัย พวกนักศึกษานี่ขี้สงสัยตลอดหมด เมื่อเราเชื่อเรื่องหนึ่งแล้ว เราก็เชื่อต่อไป หรือบางทีเราคิดอย่างที่ของปาฏิหาริย์ที่ได้พบมา เช่น ดอกไม้ผุดขึ้นให้ได้นำไปบูชานะคะ อย่างเล่าเรื่องท่านอาจารย์เทสก์กับท่านอาจารย์สิงห์ทองที่วัดหินหมากเป้ง หรือเรื่องอาหารผุดขึ้นที่บ้านลาดพร้าวนี่สำหรับหลวงปู่หลุยกับคณะของท่าน หรือเรื่องข้าวเหนียวลูกตาลที่เปลี่ยนแปลงไปที่ภูทอก ก็แสดงว่า ท่านเหล่านี้ อย่าว่าแต่**มนุษย์จะอยากบูชาเลย ผู้ที่เราไม่รู้จัก หรือที่เราเรียกว่า เทวดา ซึ่งเราคิดว่าไม่มีจริงน่ะ คงมี เขาจัดบันดาลขึ้น เขายังอยากมาบูชากับเราเลย เขาอยากจะมาถวายของเหล่านั้นกับเรา**

ท่านเหล่านี้ก็เป็นผู้ที่สมควรเคารพกราบไหว้บูชา สิ่งที่ท่านสอนเรา เราก็ควรจะเชื่อได้ เพราะเราได้พิสูจน์แล้ว ก็ทำให้เราเชื่อท่านทำให้ได้มาศึกษาเร็วขึ้น บางครั้งบางคราวก็ยังมีสิ่งอะไรเกิดขึ้นให้เราชื่นอกชื่นใจว่าผู้ที่เรากราบไหว้นี่สมควรแล้ว

ธรรมะที่ท่านสอนเราควรจะเชื่อได้ พอน้อมใจนึกเข้า แล้วมาพบอย่างนี้ อุ๊ย! ตายจริง เริ่มนึกความจริง ในพระไตรปิฎกนั้นคงจริง ก่อนนี้เขาบอกว่าคนมาแต่งขึ้น ก็เรายังพบนี่ เรื่องเห็นของผุดขึ้น อาหารก็ยังมีมากกว่านั้น อย่างที่เล่ามานั่นยังอีกเยอะที่ผุดขึ้นมาให้เห็นกับตา หรือบางทีนั่งอยู่คนเดียว เป็นดอกไม้ก็เคยมีนะคะ อย่างที่วัดอีกแห่งหนึ่งน่ะ **วัดดอยธรรมเจดีย์ของ ท่านอาจารย์แบน ธนากโร สิ่งเหล่านี้มันไม่ใช่อิทธิฤทธิ์หรือเราเก่ง เราไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่ว่า ท่านอาจจะมาสอนให้ดิฉันเลิกเป็นผู้ดื้อดึง และเชื่อในสิ่งที่ควรเชื่อ เชื่อในเรื่องโลกหน้ามีจริง เรื่องกรรม ให้มากขึ้น**

หรืออีกข้อหนึ่ง ในฐานะที่เราเคยเป็นนักเขียน ท่านก็ให้เรามาพบสิ่งเหล่านี้ เพื่อที่จะให้เราเล่าคุยให้เพื่อนฝูงฟัง ซึ่งที่จริงดิฉันก็ไม่ได้เขียนมากนัก แต่ว่าถ้าใครมาซักมาเล่า หรือโดยมากบางทีเรื่องมันเกิดขึ้นดังนี้นะคะ ขณะที่เกิดนั้น มักจะไม่เกิดขณะที่เราอยู่คนเดียว ต้องมีใครอยู่บ้าง อะไรอย่างนี้และเมื่อเกิดแล้วเราจะเล่าถวายท่านอาจารย์องค์ใดองค์หนึ่งฟังหรือบางทีท่านอยู่กันหลายองค์ฟัง แล้วท่านก็จะพิจารณาตามไปแล้วท่านก็รับรองว่า จริง! มันเกิดขึ้นจริง แล้วท่านก็ชี้แนะไปอีก คนที่อยู่ในที่นั้นซึ่งได้ฟังด้วย ก็ไปเล่าลือต่อกันไป ก็ไปคุยต่อปากต่อคำกันไปปากต่อปาก ไปเล่าให้เพื่อน

เพื่อนที่ฟังเป็นลำดับที่สามที่สี่ ก็ไม่ค่อยจะเชื่อกัน ก็มักจะโทรศัพท์ไปหา หรือไปหาดิฉันที่บ้าน ก็มาซักไซ้ให้เล่าไปและเมื่อพอฟังเสร็จก็บอกศรัทธา บางคนก็ขนลุกขนพอง แล้ว

เชื่อถือเชื่อบาปเชื่อกรรมกันขึ้น

นี่แหละค่ะ ดิฉันจึงนึกว่า สิ่งที่เกิดอาจจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านบันดาลให้เกิด เพราะเราไม่รู้ว่าจะเกิดเมื่อไหร่ ไม่ใช่ว่าอยู่ดี ๆ เอามาอวดกัน ก่อนนี้ ท่านอาจารย์จวน ก็เคยเตือนท่านบอกว่า *"อ้ายสิ่งที่พบเห็นน่ะ อย่าไปนึกนะว่า เรานี่เก่ง เรานี่ยอด เรานี่วิเศษกว่าใคร อย่าไปคิดนะ ที่พบนี่เป็นบุญของเรา ที่เราจะมีความเลื่อมใสศรัทธาเพิ่มขึ้น และก็จะให้เพื่อนฝูงศรัทธาขึ้น"*

ดิฉันก็เรียนว่าไม่เคยคิดเลยเจ้าค่ะว่าเราจะเก่งวิเศษ ยิ่งเกิด ยิ่งพบ ยิ่งตกใจ ยิ่งระมัดระวังตัวเข้า ว่าเรานี่มีคุณงามความดีพอที่จะพบเห็นสิ่งเหล่านี้ไหม? เราเลวหรือเปล่า เราต้องระวังตัวตลอดเวลา คือทำให้มีสติ พิจารณาตัวเรานี่ย้อนไปเรื่อย ๆ แล้วก็ไม่ใช่เรามีความเก่งกล้าอะไร หรือมีอิทธิฤทธิ์เก่งกว่าเพื่อนฝูง

ไม่ใช่! มันแล้วแต่ความกรุณาของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่าน ซึ่งดิฉันไม่เชื่อในตอนแรก ๆ ว่ามีเทวดา แต่ตอนนี้ดิฉันว่ามีอะไรที่น่าจะเป็นเทวดาหรือเปล่าที่ท่านบันดาลให้เกิดขึ้น แผล็บ ๆ ๆ ขึ้นมานี่ แต่เป็นที่สังเกตว่า ของที่จะเกิดนี่ ข้อหนึ่ง มักจะเกิดทำให้มีความเลื่อมใสศรัทธาขึ้น ให้เรามีปีติในการทำความดีไม่ย่อท้อ แล้วก็อีกข้อหนึ่ง ก็รู้สึกว่าเพื่อให้เพื่อนฝูงที่อยู่ได้เห็นเหตุการณ์กับเรานี่นะคะ มีศรัทธาเพิ่มขึ้นและให้ทำความดีขึ้นเท่านี้ ดิฉันว่ายังงั้น แต่ไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องอะไรของเราเก่งกาจไม่ยังงั้นรับโทรศัพท์กันไม่ไหว

ปาฏิหาริย์ที่วัดดอยธรรมเจดีย์

ผู้เขียน - เมื่อกี้นี้ที่พูดเกี่ยวกับดอกไม้อะไรนะครับ ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ของท่านอาจารย์แบน?

คุณสุรีพันธุ์ - คืออันนี้เราได้เห็นดอกไม้ทิพย์อีกนะคะ ไม่ใช่ดอกไม้จริง คือวันนั้นไปกราบท่านอาจารย์แบน ท่านอาจารย์แบน ธนากโร น่ะค่ะ ที่เป็นศิษย์ท่านอาจารย์กงมา ท่านอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์

หลังจากกราบท่านเสร็จ ตอนจะกลับ เราก็ขึ้นไปบนยอดเขา วันนั้นท่านทำพระพุทธรูปนอนอยู่ องค์ใหญ่มากบนเขาอีกทางหนึ่ง ดิฉันขึ้นไปกับเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่ง ขณะที่ไปเรารู้สึกซาบซึ้งว่า โอ! พระพุทธรูปนี่มีอยู่แล้วนี่ แต่ทำไมท่านรักษาความสะอาดได้ดีเหลือเกิน ไม่มีอะไรเลยที่ข้างหน้านี่ตรงแท่นที่หน้าพระมันเกลี้ยงไปหมด ไม่มีอะไร ดิฉันก็เอากระเป๋าสตางค์ไปวางไว้ ที่จริงในกระเป๋านั้นมีพระธาตุอยู่ด้วยแล้วก็ความที่ชื่นใจ กราบพระแล้วก็ถอยออกมามองดูไปรอบ ๆ ว่า แหม! ทำไมสะอาดจริง ๆ ไม่มีอะไร มันเลี่ยนโล่งไปหมดเลยนะคะ **พอเหลียวกลับแวบมาตรงข้างกระเป๋าดิฉันมีดอกลั่นทมอยู่สามดอก! วางอยู่ข้างกับกระเป๋าเป็นรูปไขว้กันเวียนกัน เหมือนมีใครมาจัดไว้!** ดอกนั้นใหญ่มาก ดอกหนึ่งราว ๆ แค่นี้ (ขนาดชามย่อย ๆ) แต่มีความรู้สึกอยู่อย่างหนึ่งว่าเป็นไปไม่ได้ที่ใครจะเข้ามาเอาดอกไม้มาวาง ชั่วเวลาที่เรามองไปข้างหน้าแล้วเหลียวกลับมา

ผู้เขียน - ในบริเวณนั้นมีคนไหม ?

คุณสุรีพันธุ์ - ไม่มี! ไม่มีใครเลย มีเราอยู่ แล้วก็มีเพื่อนรุ่นน้องอยู่คนหนึ่ง อยู่ไกลค่ะ เธอจะวิ่งมาวางแล้วเธอจะวิ่งกลับไปนั้นเป็นไปไม่ได้! แล้วอีกอย่างหนึ่งดอกไม้นั่นก็หอมอย่างลั่นทมนี่แหละค่ะ เป็นสีเหลือง แต่ดอกใหญ่เหลือเกินดิฉันลงทุนไปพิสูจน์ ไปหาต้นลั่นทมที่วัดนั่น ซึ่งก็พอมีอยู่บ้างที่เชิงเขาข้างล่าง แต่ว่าดอกเล็ก! นี่ใหญ่กว่ากันสักสามเท่า! ก็เลยคิดว่าหนึ่งท่านคงทำให้เราเห็นว่าพระพุทธรูปองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์ที่ควรจะเคารพ อีกข้อหนึ่ง จะเป็นได้ไหมว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เขาเนรมิตดอกไม้ขึ้นมา เพื่อจะบูชาพระธาตุที่อยู่ในกระเป๋าสตางค์เราด้วย

ทำไมดิฉันถึงเอากระเป๋าสตางค์วางบนแท่นนั้น? เพราะเนื่องจากดิฉันมีพระธาตุอยู่ในกระเป๋า ดิฉันจึงต้องยกวางไว้ในที่สูง

พระธาตุเสด็จ !

คุณสุรีพันธุ์ - แล้วก็มีอีกเรื่องหนึ่งที่พระธาตุปาฏิหาริย์ลงมาที่ดอยธรรมเจดีย์ อันนี้เล่าแล้วหรือเปล่าคะ?

ผู้เขียน - ยังครับ

คุณสุรีพันธุ์ - เราไปทอดผ้าป่าที่นั่น พอดีวันนั้นเป็นวันเกิดดิฉัน วันที่ 23 ตุลาคม คุณปัญจมาเธอก็จัดพระธาตุให้ บอกว่าให้พี่สุรีพันธุ์ไปถวายวัดละเก้าองค์ พอมาถึง

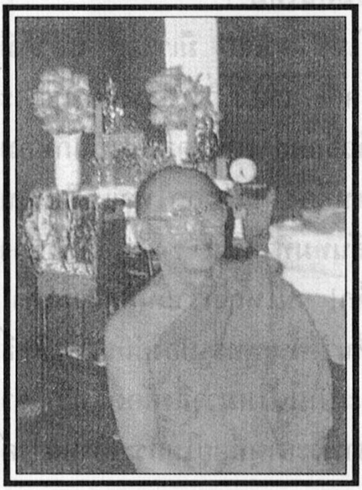

พระอาจารย์แบน ธนากโร

ที่นี่ พอถวายผ้าป่าเสร็จแล้ว ก็บอกให้เอาพระธาตุถวายท่านอาจารย์แบน

ขณะที่ท่านรับอยู่ในมือท่านนั้น เมื่อท่านรับจากประเคนแล้ว ดิฉันเห็นเป็นแสงขาวพลิ้วลงมา คล้าย ๆ แพรขาวพลิ้วลงมาจากข้างบน แล้วก็วาบลงมาในมือท่าน!

ทำไมก็ไม่ทราบ ทำให้ดิฉันร้องลั่นขึ้นบอกว่า "พระธาตุเสด็จ!"

แล้วก็เห็นพระธาตุองค์หนึ่งสีขาวยาวลงมาอยู่ในมือท่าน เราก็ร้องขึ้น ซึ่งไม่ทราบเหมือนกันว่า ทำไมถึงร้องเดี๋ยวนั้นว่า "พระธาตุเสด็จแล้ว!"

คนก็ฮือเข้ามาห้า-หกร้อยคนเต็ม.....แย่งกันเข้ามาดู เราก็นิมนต์ให้ท่านลองเปิดดู ท่านเอามือกำอยู่ท่านก็บอกว่า

"อาตมายังไม่ได้เปิดผอบที่ถวายนะ องค์นี้ลงมาเอง ท่านก็ได้เห็นกับตาหนนี้ เคยได้ยินข่าว แต่เพิ่งจะได้พบกับตาก็หนนี้"

และเพื่อความแน่ใจก็นิมนต์ขอให้ท่านเปิดมาดูอีก ซึ่งมีสก๊อตเทปปิดอย่างเรียบร้อย ต้องเปิดสก๊อตเทปออกมาดู คือไม่รู้ว่าจะเป็นปาฏิหาริย์มาใหม่อีกองค์หนึ่งหรือออกมาจากในผอบมาแสดงให้เราดูข้างนอก พอเปิดออกมา ในนั้นก็มีเก้าองค์อย่างที่**คุณปัญจมา ผดุงชีวิต** ที่เธอเป็นเจ้าของบอกไว้

องค์นี้เป็นอีกองค์ ใหญ่และยาวกว่า เป็นองค์สีขาวที่มาใหม่เป็นองค์ที่สิบ !

ผู้เขียน - ขอความกรุณาคุณสุรีพันธุ์เล่าถึงเรื่องอัศจรรย์ที่ศรีลังกา ซึ่งได้พบเห็นมาสักหน่อยเถิดครับ

คุณสุรีพันธุ์ - อ๋อ ! เรื่องนี้เรื่องยาว คือ ตอนนั้นสักสองปีกว่านี่นะคะ ก็นิมนต์**หลวงปู่หลุย จันทสาโร หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** แล้วก็มีพระอื่นอีกเยอะ อาทิ **พระอาจารย์เหรียญ วรลาโภ หลวงปู่บัวพา ท่านอาจารย์ท่อน ท่านอาจารย์สีทน** แล้วก็มีอีกสิบกว่าองค์ ไปลังกา ก็คิดว่าจะไปนมัสการพระธาตุพระเขี้ยวแก้วที่นั่น

ทีนี้เมื่อจะไปก็คิดเตรียมว่าจะไปหลายแห่ง ดิฉันก็มาช่วยดู... อ้อ! คนนิมนต์ใหญ่นี่คือ **คุณหมอปัญญา** แห่งโรงพยาบาลแพทย์ปัญญา แต่ว่าพอจะไปกันเข้าจริง ๆ เจ้าของทัวร์ที่เขาจัดนี่บอกว่า เขาทำไม่ได้ เพราะเขาไม่เชื่อว่าเราจะไปไป ๆ มา ๆ **คุณธรรมา อารีราษฎร์** แกบอกให้พี่สุรีพันธุ์ไปนะไปช่วยดูแลให้จัดทัวร์ให้ที ทำไปทำมาดิฉันก็เป็นผู้นำทัวร์ไป

ก็ไม่มีความรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องลังกานี่ เลยเอาหนังสือมาอ่าน เอามาค้นว่าเราจะไปเมืองไหน ๆ แล้วเขาก็จัดการให้ไปตามนี้ คุณธรรมาก็บอกว่า มีคนลังกาอยู่ที่นั่นคนหนึ่ง เขาจะจัดการให้ แต่ว่าเราก็ชี้ว่าจะไปที่โน่นบ้าง ดูเมืองอนุราชปุระ ซึ่งเป็นเมืองคล้าย ๆ สุโขทัยของเรา เป็นราชธานีครั้งแรกของเขา แล้วก็มีต่อมาเรื่อย ๆ ดิฉันจำได้ว่า ไม่มีเวลาตรวจดูเท่าไหร่ เพียงแต่รู้ว่าที่นั่น ๆ รายละเอียดในลังกานี่ไปอ่านในเครื่องบิน พอถึงเวลาเช้าก็นำท่านไปได้ เมืองลังกานี่เป็นเมืองที่เล็ก ถนนเขาแย่มาก อย่างจะเดินทางไปไหนเป็นระยะทางร้อยกว่ากิโลเมตรนี่ต้องใช้เวลาเดินทาง 6-7 ชั่วโมง พวกเราก็ว่า เอ๊ะ! มันเสียเวลาก็เลยขอเขาว่าให้มีไมโครโฟนในรถได้ไหม? ขอสักสองตัว คือเราก็ใช้ความรู้ที่เราอ่านในเวลากลางคืนนี่ เล่าไปจนท่านอาจารย์หลายองค์ถามว่า "คุณสุรีพันธุ์มาลังกากี่หนแล้ว?" ก็บอกว่า "มาครั้งนี้เป็นครั้งแรกพร้อมกับท่านนี่" ท่านบอกว่า "อ้าว! ทำไมถึงเล่าอะไร ๆ ได้เยอะแยะล่ะ" ก็บอกว่า "อ่านหนังสือเอาด้วยเจ้าค่ะ" บางทีเช็คกับไกด์แล้วเราก็เล่าถวาย ในการเดินทางครั้งนี้ ก็มีการถามปัญหาธรรม ซึ่งดูเหมือนท่านอาจารย์เหรียญจะเป็นผู้ชี้แจง เวลา 6-7 ชั่วโมงนี่ที่พวกเรานั่งรถไปไม่มีใครเบื่อเลย เพราะได้ยินธรรมะ และดิฉันก็เป็นผู้ป้อนคำถาม เล่าถวาย เล่าเกร็ดบ้างเกี่ยวกับธรรมะทั้งหลายในพระไตรปิฎกบ้าง แล้วก็มีท่านอาจารย์ท่อน ท่านอาจารย์เหรียญเฉลย ทุกคนบอกว่าถึงที่แล้ว ไม่รู้ตัวว่าเวลามันหมดไปได้อย่างไร 6-7 ชั่วโมงนี่

โพธิ์ตรัสรู้ที่อนุราชปุระ

ทีนี้เขาพูดกันว่า เมืองอนุราชปุระนี่เป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ เพราะมีต้นโพธิ์อยู่ต้นหนึ่งซึ่ง **นางสังฆมิตตา** ที่เป็นธิดาพระเจ้าอโศกมหาราชเอาไปปลูกที่นั่น คุณทองทิวคงนึกออกนะคะว่า พระเจ้าอโศกนี่ท่านมีทายาทอยู่สององค์ แล้วก็เป็นอรหันต์ทั้งคู่ ในเวลาต่อมา ผู้ชายก็คือ **ท่านพระมหินทร์ฯ** ผู้หญิงก็บวชด้วย คือ **นางสังฆมิตตา** แล้วท่านก็ส่งออกมาเผยแพร่พระพุทธศาสนาที่ลังกา นางสังฆมิตตาท่านก็เอาต้นโพธิ์มาจากที่เขายืนยันว่าเป็นต้นแท้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ คือต้นที่อยู่พุทธคยา ขณะนี้ตายไปแล้ว ต้นที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้น่ะตายไปแล้ว เอาลูกที่เกิดขึ้นใหม่นี่มาปลูก คือตอนที่ยังไม่ถูกมเหสีกษัตริย์อินเดียแกล้งให้ตาย นางสังฆมิตตาไปขอเอากิ่งมาปลูกไว้ก่อน เพราะฉะนั้นจึงถือว่าต้นโพธิ์ต้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของต้นที่แท้ที่อยู่ที่ลังกา เราก็ได้ไปถึงที่นั่น เขาก็ให้ไปดู ซึ่งตอนนั้นท่านทูตที่ลังกาท่านช่วยติดต่อให้เรียบร้อย หลวงปู่ทั้งสององค์ก็ให้พวกเรานั่งภาวนาเป็นพุทธบูชา เขาจัดที่ไว้สูง แหม! ลังกาเขารักษามากค่ะ ตัวต้นโพธิ์แท้ ๆ นี่อยู่บนยอดนั่นหน่อยหนึ่ง พอเราไปดูคราวแรกดิฉันไม่ศรัทธา ดิฉันไม่เชื่อว่าจะเป็นต้นโพธิ์ที่แท้จริงที่อ้างว่า 2,000 กว่าปีมาจากสมัยพุทธกาลจริง เพราะว่าท่าทางนี่นะคะ เป็นต้นไม้โตเลย กิ่งนี่แตกออกไป คือตามที่เราเห็นจะต้องสูงชะลูด แล้วเป็นพุ่มใหญ่ อันนี้ไม่ใช่ มันขึ้นมาจากพื้นดิน

นิดหนึ่ง แล้วก็แผ่ออกไป และข้อสำคัญก็ตายแล้วด้วย! แต่เขารักษากันอย่างระวังมาก แล้วก็ไม่โต ต้นโพธิ์ใกล้ ๆ ยังโตกว่า แต่เขาก็ยังมีคนดูแล ทีนี้พอเราไปนั่ง ใจก็นึกว่า เอ! ถ้าต้นโพธิ์นี่อ้างว่าเป็นต้นแท้ ๆ ต้นจริง ต้นเก่า ส่วนหนึ่งของต้นเก่านี่เป็นกิ่งของต้นเก่าต้นที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้น่ะ ใต้ต้นโพธิ์ต้นนี้ก็น่าจะมีอะไรให้เราเห็นว่าศักดิ์สิทธิ์บ้างซีนะ เราไม่ศรัทธา เราไม่เชื่อ ดูกิ่งของโพธิ์นั้นกะโรกะเร จะตายมิตายแหล่แล้วละ ไหนลองขอใบซิ ให้ตกมาที่เรา พอต่างคนต่างนั่งเข้าที่สมาธิกัน ใบโพธิ์ก็ตกมาที่ตัก! ดิฉันก็ลืมตาขึ้นดู ก็ยังไม่เชื่ออีกแหละ เพราะแถวนั้นก็มีใบโพธิ์หลายใบ ต้นอื่นอยู่ใกล้ ๆ น่ะนะคะ อาจจะปลิวลงมาจากต้นไหนก็ได้ ซึ่งเราไม่ค่อยจะเชื่อ เพราะเราหลับตา เราไม่เห็น ดิฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจ คนอื่นเขาไม่ได้บนตักเราได้ อาจจะปลิวมาจากที่อื่น ดิฉันก็เลยลงไปเดินดูรอบ ๆ ตรงแท่นที่เขาเอาต้นโพธิ์ไว้นี่ เขาเอาไปไว้บนที่สูง และรอบ ๆ เป็นสี่เหลี่ยม และข้างล่างรอบ ๆ บริเวณเขาปูทรายเกลี่ยไว้หมด เดินลงไปเห็นกิ่งโพธิ์ต้นนี้ยื่นออกไป ดิฉันก็นึกว่า เออ! เห็นกิ่งนี้ยื่นออกมา ใบโพธิ์อาจจะปลิวมาจากที่ไหน...ก็มีใบโพธิ์ตกลงมาอีก!

ดิฉันก็เงยหน้ามองขึ้นไป เห็นกิ่งนั้นทอดมาจากต้นโพธิ์ต้นนั้นซึ่งยังมีเปลือกอยู่ ดิฉันก็เลยนึก “ให้เปลือกโพธิ์ตกลงมาดีกว่า เราจะเอาเปลือก!” ก็เงยหน้ามอง ประเดี๋ยวพอเราก้มปั๊บ เปลือกโพธิ์ก็ตกลงมา พระลังกาท่านมายืนจังก้าอยู่ ดิฉันก็เลย

บอกขอท่าน เห็นชัดค่ะ เพราะเขาเกลี่ยทรายสีเหลืองหมด พอตอนตกลงมาทั้งอัน ท่านก็พยักหน้าให้เก็บได้

ขออีกอันซิ!

ก็ตกลงมาอีกเป็นสองอันแล้วก็เก็บไว้ แล้วนึกว่า “เอ! มันยังไม่ชัด!” คราวนี้ขอเขาขึ้นไปอยู่ข้างบนใหม่ ซึ่งที่จริงเขาไม่ให้ใครขึ้นนะคะ ต้องขอขอบพระคุณท่านทูตที่ท่านจัดการติดต่อให้ ขอไปยืนจ้องอยู่! คราวนี้เราไปเอาที่ตรงเราไม่เชื่อ เพราะต้นโพธิ์นี้ขึ้นพ้นจากพื้นดินนิดเดียว แล้วแตกกิ่งก้านออกไป แล้วตรงนี้มีรอยเหมือนจะตาย เขายังรักษาอยู่เลย เขาเอาคล้าย ๆ น้ำปูนมาทาตรงโคนต้น ดิฉันก็ไปมองจ้องอยู่ตรงนั้น เอาให้เห็นกับตาให้ได้ เราจะเอาเปลือกตรงนั้นแหละ! ให้เปลือกตรงนี้ตกมาให้เราถึงจะเชื่อ! ยืนจ้องอยู่สักครู่หนึ่ง เปลือกก็ร่วงออกมา! หลุดออกมาจากต้น คราวนี้เห็นกับตาเลย! แหม! แต่เปลือกนี้สวยมาก เปลือกนี้รูปร่างเหมือนบูมเมอแรงของออสเตรเลีย มีเจาะรูมาด้วยกลมดิกเชียว! ดิฉันชื่นใจมาก เพราะชิ้นนี้ได้เห็นกับตา หลุดออกมาจากต้นโพธิ์จริง ๆ ! แหม! มีความชื่นใจนะแหม! ตายจริง ๆ เรานึกว่าต้นโพธิ์ต้นนี้ เราว่าไม่จริงนะ เราต้องขอขมาแล้ว คงต้องจริง เพราะแสดงปาฏิหาริย์ให้เราเห็น เราจะเอาเปลือกชิ้นนี้ ท่านก็ตกมาให้เราจะเอาเปลือกอย่างนั้นท่านก็ให้ นี่ได้มาแล้ว ก็กลับมาถึงที่พัก

พระท่านก็อยู่หลายองค์ ใจก็นึกว่านี่เป็นปาฏิหาริย์นะท่านยิ่งว่าเรานี่ชอบติดปาฏิหาริย์ เพื่อแสดงความไม่ติด พอกลับ

ไปถึงที่พัก ตกลงได้เปลือกมาสามชิ้นน่ะนะคะ ดิฉันก็เลยเรียนถามท่านอาจารย์ว่า องค์ไหนจะทำพระผงบ้างไหมเจ้าคะ? อยากจะถวายเปลือกโพธิ์ ซึ่งเชื่อแล้วว่าเป็นต้นโพธิ์แท้ ๆ ที่นำมาจากต้นที่ตรัสรู้ ท่านอาจารย์ท่อน ก็รับไปเป็นชิ้นแรก อีกชิ้นก็ถวายท่านอาจารย์บัวพา ชิ้นสุดท้ายยังเก็บไว้ก่อน ยังไม่ยอมให้แก่ใคร ท่านก็ซักถามกัน ดิฉันก็เล่าถวาย บอกว่าทีแรกเราไม่เชื่อ แล้วเราได้เห็นร่วงมาแล้ว สุดท้ายนึกว่าเราจะเก็บไว้กับตัวเราทำไม มันไม่ถูกนะ ถวายไปให้หมดดีกว่า ให้หมดเกลี้ยงไม่เก็บไว้กับตัว ชิ้นสุดท้ายที่ยังหวงแหนอยู่นี่ ผลสุดท้ายก็ถวายท่านอาจารย์เหรียญ วรลาโภไป ก็บอกแก่ตัวเองว่า เราไม่เอาละถวายหมด เพราะเราได้พิสูจน์แล้วว่าต้นโพธิ์นี้เป็นต้นจริง เชื่อว่าคงจะเป็นจริง

เราไปเที่ยวดูเมืองอะไรต่าง ๆ ก็มากันหลายคน มาทั้งแคนดี้นี่ด้วย วันจะกลับแล้วมาถึงโคลัมโบ หลังจากเที่ยววันสุดท้าย จวนจะขึ้นเครื่องบินกลับแล้ว คือพูดง่าย ๆ ว่า เหมือนเราไปเที่ยวสุโขทัย กำแพงเพชร อยุธยา พอวันจะกลับขึ้นเครื่องบินก็ต้องมากรุงเทพฯ...เราก็ถึง โคลัมโบ รุ่งขึ้นจะกลับแล้ววันนั้นดิฉันก็พักอยู่ที่โรงแรม นั่งหวีผมอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งใจมันก็หวนไปนึกถึงต้นโพธิ์นี่ คือซึ้งว่าเป็นต้นจริง แต่คิดเสียดายจิตมันเกิดเสียดายขึ้นมา โดยเฉพาะอันสุดท้ายที่ถวายท่านอาจารย์เหรียญไป มีรูเจาะกลม อย่างที่คุณทองทิวว่า ที่จริงท่านให้มีรูกลมเจาะ เพียงแต่ว่าเราเอาเชือกร้อย หรืออัดพลาสติก

ห้อยคอน่ะ ท่านน่าจะให้เรามา เพื่อเราจะได้ห้อยคอ แต่เราก็ถวายไปแล้ว ฮึ! บ้า! ถวายไปแล้วยังมานั่งเสียดาย อ้ายจิตอีกข้างก็นึก แหมนี่ท่านให้เราจริง ๆ เรายังไม่เอาเลย ยังไปถวาย อ้ายจิตหนึ่งก็เอ็ดว่า ไปเสียดายอะไรกันนะ จบไปแล้ว ถวายแล้วก็แล้วกันซี! กำลังนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งก็มีกิ่งเปลือกโพธิ์เกิดตกผลัวะลงมาอีกอันหนึ่ง!

ผู้เขียน - หน้าโต๊ะเครื่องแป้งที่ไหน? ที่โคลัมโบรึ?

คุณสุรีพันธุ์ - ที่โคลัมโบ! เปลือกโพธิ์ตกลงมาอีกชิ้นหนึ่ง

ก็เอ๊ะ! อะไรตกมานี่? ดูไปดูมานี่มันเปลือกไม้ นี่มันเหมือนเปลือกต้นโพธิ์นี่! ดิฉันก็วิ่งกลับไปที่สถานทูต เพราะท่านอาจารย์ทุกองค์พักอยู่ที่สถานทูต ก็ไปกราบเรียนท่าน ขอดูเปลือกโพธิ์ที่ถวายทุกองค์ ท่านก็หยิบจากย่ามมาให้ดู ก็เอามาเทียบกับเปลือกไม้ใหม่ที่ได้ เหมือนกัน! เนื้อเดียวกันหมด! ไม่มีแตกต่างกัน ก็เรียนถามว่า "จะเชื่ออะไรไหมนี่" ท่านก็ถาม "คุณสุรีพันธุ์คิดยังไง?" ก็เลยเล่าถวาย เล่าถวายเรื่องไม่เชื่อแต่ต้นมา ท่านอาจารย์เหรียญก็เลยเอ็ดออกมาว่า "อ้าว! คุณสุรีพันธุ์ทำไมถึงไม่เชื่อล่ะว่าต้นโพธิ์ต้นนี้เป็นของนางสังฆมิตตาเอามาจริงตั้งแต่สมัยพุทธกาล สองพันกว่าปีแล้ว"

"ก็หนูเห็นต้นมันจะตาย กิ่งแนบไปกับดินอย่างนี้ เราเคยเห็นแต่ต้นโพธิ์สูง ๆ"

ท่านก็บอกว่า "อ้าว! ก็คุณจำไม่ได้หรือว่าต้นโพธิ์นี้นางสังฆมิตตาไปอธิษฐานขอกิ่งมา เอากิ่งไปปลูก มันก็เป็นอย่างนี้ละ มันไม่ใช่ปลูกจากเมล็ด มันขึ้นมาก็เป็นกิ่งอย่างนี้

มันก็เหมือนตอนมะม่วง ถ้าเราเอามาทาบกิ่งนี่ ต้นมะม่วงจะขึ้นอย่างนี้ละ

"อ๋อ! จริง!" ก็เลยบ่นว่า "ตายจริง! นี่เราไม่รู้นะว่ากิ่งนี่ปลูกได้"

ท่านถามว่า "เป็นอย่างไร"

ก็กราบเรียนว่า "เคยมีประสบการณ์หนหนึ่ง ตอนนั้นเมื่อปี' 01 (พ.ศ. 2501) ไปอินเดียกับหลวงปู่หลุยกับท่านอาจารย์จวน ก็ไปนั่งที่โคนต้นโพธิ์ ตอนนั้นเขาก็ให้เก็บใบโพธิ์กันมา

ดิฉันไปสองหน หนที่หนึ่งไปมีท่านอาจารย์วัน ท่านอาจารย์จวน แล้วหนนี้ไปกับหลวงปู่หลุยกับท่านอาจารย์จวน

ก็ไปนั่งเพ่งอยู่กิ่งหนึ่ง เอากิ่งนี้ให้ตกลงมากับตา เราจะได้เชื่อ ก็เลยหักลงมากิ่งเบ้อเร่อเลย !

...แหม ! ตอนนั้นหนูก็ไม่รู้ เพียงแต่ดีใจ...ท่านอาจารย์คะตกมาแล้ว! ทั้งกิ่งเบ้อเร่อเลย! ...ที่จริงเขาหวงนะคะ อุ๊ย! ต้นโพธิ์นี่เขาหวงมาก คนแขกนี่เขาหวงเหลือเกิน แต่นี่ตกลงมาให้เรา เราก็เอามา กิ่งสด ๆ เขียว ๆ นี่แหละมีลูกด้วย ที่พุทธคยาน่ะค่ะ แหม! ถ้ารู้ว่าปลูกได้นะ ก็จะเอามาปลูกเสียแล้ว นี่ก็เพียงแต่เก็บให้มันเหี่ยวแห้งไป แล้วก็ถวายท่านอาจารย์จวน

ท่านยังว่า อือ! มันเก่งแฮะ! ภาวนาจนตกลงมาจนได้! ก็เลยเสียดาย

เรื่องเหล่านี้ ทำให้ดิฉันเชื่อว่าเรื่องของโบราณที่เรานึกไปดูถูก ไปลองดีท่าน จริงไม่จริง แสดงให้เราเห็นสักหน่อยซิ อะไรทำนองนี้ ก็เลยถามท่านอาจารย์เหรียญ ท่านอาจารย์ท่อนว่า นี่เราจะเชื่อได้หรือยังว่าต้นโพธิ์ต้นนี้เป็นของต้นเดิมจริง...

ท่านน่ะเชื่อกันแล้ว ท่านถึงเอ็ดเรา อ้ายเราน่ะตัวไม่เชื่อถึงได้เห็นอะไร ๆ

ผู้เขียน - ทำไมมันถึงเกิดเรื่องขึ้นมาอย่างนี้ เวลาคนอื่นเขานึกอะไรมา ไม่ต้องคนอื่น เอาอย่างผมนี่ทำไมไม่เห็นอะไร

ผมว่ามันเกี่ยวกับวาสนาจากชาติก่อน ภพก่อน จะเป็นไปได้ไหมครับ? ท่านอาจารย์เคยพูดบ้างไหมครับ? อันนี้ผมเรียนถามจริง ๆ เลย

คุณสุรีพันธุ์ - เอ้อ!... พูดกันจริง ๆ นะคะ ดิฉันเชื่อว่าท่านที่พบอย่างเราก็คงจะมีบ้าง แต่เราไม่ได้ไปพบในวงของท่านน่ะค่ะ เฉพาะบางเรื่องที่ท่านพบมา ท่านก็อาจจะไม่ได้พูด ไม่ได้คุยด้วย ไม่ได้มาเล่ากัน คือดิฉันเป็นคนที่พบอะไรแปลกแล้วบางทีอดจะเล่าให้เพื่อนฝูงฟังไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างลูก อยากให้แกมีความเชื่อถือ ให้ระมัดระวังการปฏิบัติตัว **เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่า มันไม่มีชาตินี้ชาติเดียวแล้ว!**

ผู้เขียน - อย่างท่านอาจารย์จวนที่ท่านมรณภาพไปแล้วนี่เคยมีอะไรมาปรากฏบ้างไหมครับ?

คุณสุริพันธุ์ – ก็เคยมีเหมือนกันค่ะ เอ้อ!... มีหลายหน แล้ว ตั้งแต่ท่านสิ้นใหม่ ๆ ก็มี ตอนที่ตั้งศพของท่านอยู่ที่วัดพระศรีมหาธาตุ เรายังนึก เอ! ท่านอาจารย์วัน ท่านอาจารย์จวน สององค์นี้ อย่างน้อยท่านก็มีอิทธิฤทธิ์อะไรนี่มาก ทำไมนะ ตอนจะลงมรณภาพแล้วนี่ ทำไมท่านไม่แสดงฤทธิ์ อย่างน้อยให้ท่านทำกายเบาอย่างสำลี เพราะเรารู้ว่าท่านเคยทำได้ เคยเห็นแล้วทำไมตอนนั้นท่านจะลอยลงมา อย่าให้ร่างบุบสลายไม่ได้หรือ? ทั้งนี้ เพราะท่านอาจารย์วันยังมีแผลขาขาด ท่านอาจารย์จวนก็มีตรงศีรษะ อะไรนี่น่ะนะคะ ท่านอาจารย์สิงห์ทองก็มี ทำไม?... ทำไมไม่แสดงฤทธิ์ล่ะ? คืนวันนั้นไปเดินจงกรมหลังที่ตั้งศพท่าน ดิฉันนึกอย่างไรไม่รู้วันนั้น เพราะตลอดงานเราไปอยู่ที่วัดพระศรีฯ ไม่ได้นอนบ้าน ไปภาวนาถวายเป็นกุศลบ้าง จัดงานบางทีตีหนึ่งตีสองจึงจะเสร็จ แล้วก็ไปอยู่ข้างหลัง

ตอนนั้นตั้งศพทั้ง 5 องค์ แล้วก็มีพระอีก 2 องค์ รวมเป็น 7 ศพ ด้วยกันที่อยู่ในพระบรมราชานุเคราะห์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ข้างหลังที่ตั้งศพมีซอกเดินกว้างประมาณศอกเศษ ดิฉันนึกในตอนนั้น จะลองเดินจงกรมอยู่สักสองชั่วโมง พอเดินไปได้หน่อยก็นึกว่า “ทำไมหนอ ท่านอาจารย์ไม่แสดงฤทธิ์เป็นหนสุดท้าย” ทันใดนั้นดิฉันก็เห็นนิมิตเป็นภาพ เป็นของใหญ่ตกจากอากาศแตกกระจาย แล้วมีเสียงของท่านอาจารย์จวนดังลั่นเชียว

"นั่งคนนี้ มันติดปาฏิหาริย์ ติดอิทธิฤทธิ์ ทำไมไม่นึกถึงหลักธรรมของพระพุทธเจ้า

เรื่องอิทธิฤทธิ์ในโลกนี้มีจริง แต่พระพุทธเจ้าไม่ทรงสรรเสริญ ของจริงนั้นคือการที่ของที่มันเป็นอนิจจัง มันไม่เที่ยง มันแตกสลายไปตามสภาพ ดังนั้นร่างของมนุษย์เราก็ต้องแตกสลายไปตามสภาพของธาตุทั้ง 4

นี่ซี คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน เรานี่ไปติดเรื่องอื่น" อุ๊ย! เสียงของท่านลั่นและกังวาน เราก็นึก อ๋อ! นี่ท่านอาจารย์มาสอนเรา

น้ำทิพย์เพิ่มพลัง

ทีนี้ก็อยู่ทุกวัน จัดงานเหนื่อยสารพัด อาหารก็ไม่ทาน เพราะมันทานไม่ลง คือมันไม่หิว มันอยู่เฉย ๆ เช้าไปทำงาน พอสายอาจจะมีโทรศัพท์ให้ไปจัดอะไร ๆ เราก็ทำถวายโดยเสด็จพระราชกุศลและครูบาอาจารย์ด้วย ทั้งสั่งงานและเตรียมอาหารของเพื่อนฝูง มันมีอีกเยอะ แล้วยังมีข่าวอีกว่า ชาวบ้านจากสกลนครก็มี จากหนองคายก็มี ได้ยินข่าวว่าทางกรุงเทพฯ จะไปยึดศพท่านไว้ เขาก็เอะอะ ๆ จัดขบวนรถกันมา ต้องไปชี้แจงอะไรต่ออะไรอย่างนี้ เกือบเจ็ดวันที่ไม่ได้ทานอะไร ทานแต่น้ำ โอวัลตินก็ทานไม่ลง ก็ได้แต่น้ำแข็งใส่น้ำหวาน น้ำนี่ทานจริงเชียว

...คืนวันนั้นจำได้ว่าเป็นวันอาทิตย์ เราก็เลยนึกว่า คืนนี้เราจะอยู่ทั้งคืน ไม่นอนเลยทั้งคืนนะคะ นั่งภาวนากันน่ะ ทีนี้พอจะสว่างแล้ว เขาก็เริ่มลุกขึ้นไปไหน ๆ กันแล้ว แต่บางคนก็ยังนอนอยู่ มีคนเยอะที่ไปนั่งภาวนาถวายเป็นกุศลกันนี่ พระท่านก็อยู่ทางซีกพระ ส่วนชีกับผู้หญิงก็อยู่กันอีกทาง ดิฉันเห็นเขาลุกกัน ดิฉันก็เลยกลับมานั่งอีกครั้ง

ขณะกำลังนั่งนี่รู้สึกอยู่ดี ๆ ก็มีใครเอาน้ำใส่ถ้วยพลาสติกจับหน้าดิฉันหงายแล้วกรอกลงไปในคอ!

ดิฉันก็ตกใจ "อะไรนี่?... เอามากรอกใส่เราทำไม?"

เสียงท่านอาจารย์พูดว่า..."กลัวจะไม่มีแรง!"

น้ำนั้นคล้าย ๆ น้ำทิพย์ พอล่วงพ้นลำคอ มันชื่นใจหมดเลย!

พอดีตอนนั้นดิฉันเตรียมจะทำประวัติท่านอยู่ ดิฉันจำได้อยู่ว่า มีอยู่ตอนหนึ่งท่านอาพาธเป็นไข้ ทำอย่างไร ๆ ก็ไม่หาย สุดท้ายท่านก็ได้นิมิตเห็นโยมพ่อของท่านซึ่งเป็นหมอเอายามาให้ท่านฉัน ท่านบอกว่า "ชื่นใจ" ก็มานึกถึงเรื่องนี้ว่าจะเป็นไปได้รึ ที่ท่านอาจารย์จะเอาน้ำทิพย์มาให้เราเพื่อจะช่วย ท่านบอกว่า "ก็ไม่กินอะไรเลยนี่ เดี๋ยวจะไม่มีแรง"

นี่ก็คือความเมตตาของท่าน

ทีนี้ดิฉันก็มีกำลังที่จะทำอะไร ๆ ต่อไป อ้ายพวกที่เขากินข้าว เขานอนกันนี่ เขาลุกขึ้นโผเผ อ้ายเราก็ลุกขึ้นสั่งงาน

ผับ ๆ แล้วยังทำงานด้วย แล้ววิ่งมาวัดด้วย กลางคืนก็ไม่นอนตลอดเวลา...แล้วตอนหลังเผื่อมีอะไรที่เราสงสัย ท่านก็มาสอนเป็นบางครั้ง

กลิ่นศพพระอาจารย์

มีอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งดิฉันยังแปลกใจไม่หาย คือในขณะที่ดิฉันเดินจงกรมอยู่ด้านหลังที่ตั้งศพ แล้วได้นิมิตมีของตกลงมาแตกกระจาย แล้วท่านสอนเสร็จแล้ว ดิฉันก็เดินจงกรมต่อไป

ขณะที่เดินไป เนื่องจากระยะนั้นมีคนว่ากันมาก ไหนใครว่าเป็นพระอรหันต์ไง ทำไมตายอย่างนี้ มีคนพูดกันมากมาย บางคนก็บอกว่าศพเหม็น อะไรต่ออะไร เราก็เดินไปข้างหลังหีบศพ นึกในใจไหนเขาบอกว่าเหม็น เรานี่มาเดินจนติดหีบศพเลยเชียวนะ แล้วศพตั้งห้าองค์อยู่อย่างนี้ ดิฉันก็เลยลองสูดดมดูแหม! ไม่มีกลิ่นเหม็นเลย มีแต่ห๊อม...หอม คล้ายกลิ่นดอกไม้อะไรก็บอกไม่ถูกนะคะ เหมือนอย่างที่เคยเล่า ๆ มาว่าหอมกลิ่นดอกไม้ทิพย์ที่ภูทอกใหญ่ นี่ซิ แล้วจะว่าเหม็นได้อย่างไร?

เราก็เดินต่อไป...เอ! แต่เขาว่าท่านไม่ใช่อรหันต์นะ แต่ใจเราว่าเราเชื่อนะว่าท่านเป็น เพราะเราดูจริยวัตรของท่านน่ะท่านไม่ติด ท่านไม่อะไรต่ออะไร เท่าที่เราพบมา เอ! แต่ท่านทำไมมาตายให้คนดูถูกดูหมิ่นอย่างนี้นะ

บุรุษลึกลับ

เดิน ๆ ไปพอจวนจะสุดทาง ก็มีความรู้สึกว่า "เอ๊ะ! มีใครมาอยู่ข้างหน้านี่" ดิฉันก็ถอยหลัง หน้าเขาเกือบจะชิดกับเรา ดิฉันก็ผงะ... มีผู้ชายคนหนึ่งแต่งตัวธรรมดา มายืนอยู่ข้าง ๆ ดิฉันก็ร้องว่า "อุ๊ย! ตกใจแน่ะ" ก็อยู่ดี ๆ มีใครมายืนใกล้ ๆ กับเราอย่างนี้ เขาก็ยิ้มบอกว่า "ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องสงสัยหรอก ท่านอาจารย์ไปดีแล้ว อย่างที่คิดน่ะ" ดิฉันยังนึกว่าเอ๊! ผู้ชายคนนี้มาสอนเราเรื่องอะไร? ก็นึกว่าอวดดีมาสอนเรา ดิฉันก็ถามว่า "ขอโทษคุณมาจากไหนคะ?" เขาก็บอกว่า "อยู่-ที่นี่-เอง-ครับ !" พูดนี่เสียงเหมือนคนอ่านหนังสือ ดิฉันก็บอก "เหรอฮะ" ยังนึกว่าเขาอวดดี หมั่นไส้ ดิฉันก็เดินเลยไปสองก้าว ก็นึกว่า เอ๊ะ! ผู้ชายเมื่อตะกี้นี้ เวลาเราเดินจงกรมตาเรามองไม่เกินสองก้าว ทำไมเราไม่เห็นเท้าเขาล่ะ เราต้องเห็นเท้าเขาก่อนซี อยู่ดี ๆ แวบมายืนชิดเลย! ดิฉันก็เหลียวขวับมาดู ไม่มีแล้ว เขาจะไปไหนไม่ได้ เพราะเป็นทางโล่ง ที่มันก็แคบ ชั่วเดินเพียงสองก้าวหันไปนั้นถึงเขาจะวิ่งจู๊ดไปเลยเราก็ยังต้องเห็น แต่นี่ไม่มีเลย!

พอรุ่งขึ้นเช้าก็เลยไปเรียน ท่านอาจารย์เจี๊ยะ จุนโท ท่านบอกเป็นเทพอยู่ที่วัดพระศรีมหาธาตุนี่เอง!

เหรียญที่ห้อยคอ

ผู้เขียน - เรื่องนี้เป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้ว่าท่านอาจารย์วัน ท่านอาจารย์จวน ปฏิบัติได้ถึงขั้นไหนแล้ว เพราะตอนที่ท่านมรณภาพใหม่ ๆ นั้น มีผู้สงสัยกันมาก และมีผู้พูดถึงท่านในทางอกุศลกันไม่น้อย

คุณสุรีพันธุ์ - ค่ะ แต่เดี๋ยวนี้ก็เห็นจะไม่สงสัยกันแล้ว เพราะอัฐิท่านเป็นพระธาตุไปหมดแล้ว

เมื่อท่านมรณภาพใหม่ ๆ นั้น ผู้ที่มีเหรียญท่านจะปลดออกจากคอหมด เขามาบอกดิฉัน ดิฉันก็บอกว่า เอาเหรอ ถ้าเผื่อยังไงดิฉันจะรับเช่าหมดเลย เหรียญละ 20 นี่เอามา เพราะรู้ว่าผลสุดท้ายคนเขาจะต้องหาหมดล่ะ เขาบอกว่า “อ้าว! พี่ว่ายังงั้นหรือ?” เลยเก็บกันไว้ใหม่ เวลานี้บอก “ต๊าย! ถอดออกก็เสียดายตาย”

คำสั่งครั้งสุดท้าย

เมื่อพูดถึงเรื่องเหรียญก็อยากจะคุยนิดนะคะ วันพบท่านครั้งสุดท้ายก่อนมรณภาพน่ะ ไปกราบท่านครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 8 เมษายนที่ภูทอกแล้วเราก็กลับ พอวันที่ 27 ท่านก็สิ้น

ท่านสั่งเลยนะว่าให้พวกเรานี่ถอดเหรียญ

คุณทองทิวจะสังเกตว่าดิฉันไม่มีเหรียญ ไม่มีอะไรติดตัวอยู่เลย ท่านบอกว่าไม่จำเป็นแล้วที่จะต้องมีสิ่งเหล่านี้อยู่ ถ้าเรามีใจยึดมั่นอยู่ในคุณพระรัตนตรัยแล้วนี่ท่านบอกไม่จำเป็น แต่จะพูดไปแล้ว ท่านบอกว่าเหรียญน่ะยังมีความจำเป็นอยู่บ้างสำหรับผู้ที่ยังไม่แน่ใจ หรืออาจเผลอสติ ถ้าเวลาเผลอสติเหรียญของครูบาอาจารย์จะช่วยป้องกันอะไรได้บ้าง แต่ถ้าเผื่อเรายึดมั่นในคุณพระรัตนตรัยจริง ๆ แล้ว เราอาจจะทิ้งเลยไม่จำเป็นต้องมีอะไรทั้งหมด ดิฉันก็เลยปลดออกแต่นั้นมาไม่เคยได้ใช้ แต่เพื่อนฝูงก็ยังคงมีการให้อยู่เรื่อย

ผู้เขียน – ผมอยากเรียนถามว่า ทุกวันนี้ยังมีอะไรเกิดขึ้นบ้างหรือเปล่า?

คุณสุรีพันธุ์ – อันนี้น่าคิดนะคะ พอเราไม่สนใจ ไม่ติดใจตอนนั้นแรก ๆ เราไม่รู้เรื่องอะไร อ่านเรื่องพระเรื่องเหรียญนี่ตอนนั้นเหรียญกับพระนั้นมามาก มาบ่อย หรือบางทีเรากำลังนับอยู่ตรงหน้าเรานี่ 5 องค์ ประเดี๋ยวกลายมาเป็น 6 เดี๋ยวบางทีเป็น 10 อะไรเหล่านี้ ให้ปวดหัวเล่นอย่างนี้ พอตอนหลังเราเริ่มมีความสนใจเรื่องพระธาตุ พอเราไปสนเรื่องพระธาตุปั๊บพระธาตุก็มา ๆ ๆ ๆ อยู่...แต่พอเราไม่สนใจอะไรในตอนนี้ ก็ไม่มีอะไรให้มาเห็นกับตา เคยมีคนมาถามว่า มาแล้วหายไหม? ไม่หายค่ะ...ของเหล่านี้มาแล้วไม่หาย

ผู้เขียน - ขอขอบพระคุณคุณสุรีพันธุ์มากเหลือเกิน ที่กรุณาให้มาพูดมาคุย ผู้ที่มีจิตศรัทธาในพระศาสนาได้อ่านเรื่อง “คุยกับคุณสุรีพันธุ์ มณีวัต” แล้วก็คงจะมีกำลังใจดีจะปฏิบัติให้ถูกต้องทำนองคลองธรรมต่อไป ขอขอบพระคุณมากครับ

มะม่วงเปลี่ยนพันธุ์

เมื่อผู้เขียนกล่าวขอบพระคุณคุณสุรีพันธุ์ แล้วจึงเตรียมตัวจะอำลากลับ ขณะที่คุณสุรีพันธุ์พาเดินออกมาตามระเบียงบนบ้านเรือนไทยอยู่นั้น ได้ชี้ให้ผู้เขียนดูต้นมะม่วงต้นหนึ่งที่อยู่ใกล้ ๆ เรือนไทย พลางบอกว่า “มะม่วงต้นนี้เดิมเป็นมะม่วงสามฤดูนะคะ คราวนี้ดิฉันเกิดนึกอยากได้มะม่วงพิมเสนมันมาปลูกกับเขาบ้าง มะม่วงสามฤดูที่ว่านี่ก็เปลี่ยนเป็นพิมเสนมันให้ได้ทานกัน”

“มะม่วงต้นเดียวกันนี่หรือครับ เปลี่ยนได้?” ผู้เขียนยังสงสัย

“ค่ะ! เปลี่ยนได้ ก็ยืนต้นอยู่นี่ไงคะ! คราวก่อนเป็นมะม่วงสามฤดู เดี๋ยวนี้กลายเป็นพิมเสนมันไปแล้ว” คุณสุรีพันธุ์ยืนยัน

แล้วนี่จะว่ายังไงมิทราบ?

กลิ่นบุหงาทางโทรศัพท์

เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้เขียนจึงขอย้อนเล่าถึงสิ่งอัศจรรย์ที่ผู้เขียนได้ประสบมากับตนเองในขณะที่พูดโทรศัพท์อยู่กับคุณสุรีพันธุ์ เพื่อขออนุญาตมาสนทนากัน ดังที่เกริ่นไว้แต่ข้างต้นมาแล้ว

กล่าวคือ ในเช้าวันนั้นผู้เขียนได้ไปทานกาแฟที่ร้าน **'ราชาเบเกอรี่'** ของ **คุณดิลก แซ่ด่าน** ท่าพระจันทร์ เมื่อนึกขึ้นได้ว่า จะต้องติดต่อกับคุณสุรีพันธุ์ก่อนจะไปหาที่บ้านลาดพร้าว จึงลุกขึ้น ขอคุณดิลกโทรศัพท์ไปหาคุณสุรีพันธุ์ทันที และเราได้พูดกันอยู่นานแต่มีสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้ผู้เขียนแปลกใจก็คือ **อยู่ดี ๆ ก็มีกลิ่นคล้าย ๆ บุหงาหอมลอยเข้าจมูกผู้เขียน** และเป็นเช่นนี้อยู่เกือบตลอดเวลาที่ผู้เขียนกำลังพูดอยู่กับคุณสุรีพันธุ์จนจบ!

ครั้นผู้เขียนวางหูโทรศัพท์แล้ว เพื่อความแน่ใจ ผู้เขียนจึงถามคุณดิลกว่า เอาอะไรมาทาโทรศัพท์ไว้บ้างหรือเปล่า? คุณดิลกบอกว่า เมื่อสองสามวันมานี้ได้เอาแอลกอฮอล์เช็ดอันเป็นกิจวัตรประจำของคุณดิลก กล่าวคือสอง-สามวันจะใช้แอลกอฮอล์เช็ดโทรศัพท์เสียครั้งหนึ่ง

คุณดิลกบอกแล้วก็หันไปหยิบขวดแอลกอฮอล์มาให้ผู้เขียนดู ผู้เขียนเปิดดมแล้วก็รู้สึกเหมือนกลิ่นแอลกอฮอล์ธรรมดา ไม่ใช่กลิ่นที่ผู้เขียนได้กลิ่นเมื่อครู่นี้

เมื่อนำมาเล่าให้คุณสุรีพันธุ์ฟังท่านบอกว่า "เทพคงจะอนุโมทนาคุณทองทิว!"

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม
กับประสบการณ์อัศจรรย์

เมื่อไม่นานมานี้ **คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต** เจ้าของนามปากกา **นิตยา นาฏยะสุนทร** นักเขียนสตรีที่ลือชื่อ ผู้หันไปปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ได้โทรศัพท์มาหาบอกว่าจะส่งหนังสือชีวประวัติพระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม มาให้อ่าน ผู้เขียนตอบกลับไปว่า เคยได้รับจากเธอแล้ว ขอบพระคุณ แต่ได้รับคำบอกเล่าว่า หนังสือที่จะส่งไปให้ใหม่นี้ เป็นฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2535 จะส่งไปให้ภายใน 2-3 วัน และอีกไม่กี่วันต่อมา **หนังสือชีวประวัติพระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ฉบับปรับปรุง** ที่เขียนโดย **คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต** ก็ถึงมือผู้เขียน ซึ่งพอพลิกอ่านไปได้ชั่วครู่ก็วางไม่ลงตลอดทั้งวัน!

และก็ด้วยเหตุนี้จึงจะขอนำบทความเป็นบางตอนที่เรายังไม่รู้ไม่เห็นกันอีกมากมาเผยแพร่ให้อ่านเป็นตัวอย่างสักเรื่องสองเรื่อง ดังต่อไปนี้

เทพ-พรหมมีหรือ

ในปีแรก ๆ งานฉลองอายุของ **พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ** และ **พระคุณเจ้าหลวงปู่หลุย** นั้น หลวงปู่หลุยสั่งให้จัดงานสองวัน วันแรกนิมนต์ให้พระทั้งหมดไปสวดมนต์และฉันเช้าที่ **บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว** ตอนค่ำมีสวดมนต์เย็นและแสดงธรรมที่ **สำนักสงฆ์ กม. 27** วันที่สอง ณ สำนักสงฆ์ กม. 27 เช่นเดียวกัน มีตักบาตร ถวายจังหันพระ แล้วถวายสักการะ สรงน้ำหลวงปู่ทั้งสององค์ เป็นอันเสร็จงาน

เรื่อง *'ไม่ธรรมดา'* นี้คงจะไม่เป็นที่ทราบกัน ถ้าหากว่าหลังจากงานนั้นผ่านไปเป็นเวลาร่วมเดือนแล้ว คุณหญิงสุรีพันธุ์จะไม่เผอิญไปพบเพื่อนรุ่นน้องกลุ่มหนึ่งเข้า เธอเหล่านั้นเข้ามาทักทายคุยด้วยอย่างสนิทสนม เล่าว่าวันนั้นเป็นบุญเหลือเกินที่ได้ไปร่วมงานที่บ้านเรือนไทยด้วย ได้กราบหลวงปู่ทั้งสององค์ ได้กราบพระอีกมากมายจนลานตา

เธอคนหนึ่งคุยขึ้นว่า เธออยู่ลาดพร้าวมานานไม่เคยเห็นพระมากเท่านี้ พระก็มาก แม่ชีก็มาก ฟังเธอคุยคุณหญิงสุรีพันธุ์ก็ยังไม่ทันคิดอะไร เธอก็เล่าต่อไปเรื่อย ๆ

"พระเป็นสีเหลืองไปหมด แม่ชีก็เป็นสีขาวบริสุทธิ์ สวยจริง ๆ ปลื้มจนน้ำตาคลอ รู้สึกว่าเขาจะถวายเงินพระกันมากนะคะ หนูน่ะอยากถวายแม่ชี สงสารไม่ค่อยมีใครทำบุญกับแม่ชี อยากจะถวายองค์ละร้อย แต่ก็ไม่มีเงินพอเสียดายจริง ๆ"

พอเธอพูดมาถึงตอนนี้ คุณหญิงสุรีพันธุ์ชักเฉลียวใจมองหน้าผู้พูด...จริงอยู่ แม้ว่าระหว่างเวลาสวดมนต์และถวายอาหารคุณหญิงมัวดูแลความเรียบร้อยเรื่องการจัดอาหารลำเลียงอาหารขึ้นถวายทางกลุ่มเรือนไทย 4 หลังนั้นมากกว่าเพราะคนมาก พระมาก แต่ก็คอยปลีกตัวมาดูเรื่องการฉันเช้าของหลวงปู่ชอบที่เรือนไทยหลังนั้นอยู่เสมอว่าจะมีอะไรขาดตกบกพร่อง จำได้ว่า ตรงระเบียงเรือนไทยที่หลวงปู่ชอบกำลังฉันอยู่ก็ดี หรือตรงนอกชานกว้างที่ทำเชื่อมต่อเนื่องกับกลุ่มเรือนหมู่กลางก็ดี แม้จะมีพวกศิษย์นั่งกันอยู่เนืองแน่น แต่ก็มีแม่ชีเพียง 2-3 องค์ แม่ชีองค์หนึ่งได้แก่ คุณแม่นารี แห่งวัดป่าสุทธาวาส อีกองค์หนึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ คุณแม่นารี คงจะคอยช่วยปรนนิบัติดูแลท่าน ด้วยคุณแม่นารีมีอายุเก้าสิบแล้ว หากจะมีแม่ชีมากขึ้น หลงหูหลงตาก็ไม่น่าจะมากกว่าองค์-สององค์

หากจะถวายองค์ละร้อย แม่ชี 2-3 องค์เงินก็เพียง 2-3 ร้อยบาทเท่านั้น เธอคนนั้นพูดได้อย่างไรว่าแม่ชีมาก ไม่มีเงินพอ

คุณหญิงสุรีพันธุ์จึงถามไปว่า แม่ชีนั่งตรงไหนกัน พี่ไม่เห็น เห็นแค่สอง-สามองค์ตรงชานกว้าง

เธอผู้นั้นบอกว่านั่งตรงบนระเบียงด้านหน้าที่หลวงปู่ชอบท่านฉัน

คุณหญิงฟังแล้วสงสัย ระเบียงตอนนั้นพอสายแดดส่องจนคนหลบแดดเป็นแถว ลงมานั่งที่ชานกว้างอันอยู่ระดับถัดลงมา ระเบียงตอนนั้นดูจะว่างกว่าตอนอื่นเป็นพิเศษด้วยซ้ำ ยังไม่ทันที่คุณหญิงจะแสดงความสงสัยอย่างใดออกไป เธอก็เล่าต่อว่า

"แม่ชีนั่งกันเต็มระเบียงเห็นสีขาวจนลานตา หนูอยู่ข้างล่างชะเง้อขึ้นไปดูคงจะกระทบแดดด้วย ดูผ้าพวกแม่ชีเป็นประกายระยิบระยับเชียวค่ะ ไม่รู้ว่าท่านมากันจากวัดไหนงามเหลือเกิน"

ครั้น คุณหญิงสุรีพันธุ์อุทานออกมาว่า "ฮ้า!..." แล้วถามว่า เห็นจริง ๆ หรือ? เธอก็ยืนยันพลางหันไปพยักพเยิดกับเพื่อน ๆ ว่า

"ใช่ไหม ที่เรายังชี้ให้กันดู"

เพื่อนคนอื่น ๆ ก็รับเป็นเสียงเดียวกัน

"ใช่ค่ะ ! เห็นแม่ชีมากันมากจริง ๆ ยังบ่นเสียดายที่เราไม่ร่ำรวยอย่างคนอื่นเขา ถ้าจะถวายเงินจริง ๆ ก็ต้องหลายพันทีเดียว"

รวมความแล้ว เธอและเพื่อนสี่-ห้าคนต่าง 'เห็น' เหมือนกัน! และเชื่อกันว่าเป็นพวกแม่ชีจริง ๆ อยากจะตามไปกราบที่วัดด้วย!

ในภายหลังเมื่อคุณหญิงสุรีพันธุ์มีโอกาสกราบหลวงปู่ชอบ คุณหญิงก็เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ถวายท่าน ท่านถามว่า 'เห็น' กันหรือ? คุณหญิงกราบเรียนว่าเธอไม่ได้ 'เห็น' แต่เพื่อนรุ่นน้อง 'เห็น' ต่างเล่ายืนยันแน่นแฟ้นกันทุกคน ข้อความตรงกัน

แล้วคุณหญิงสุรีพันธุ์ก็กราบเรียนถามท่านเป็นประโยคสุดท้ายว่า

"พวกนั้นใครกันเจ้าคะหลวงปู่ ที่มางานฉลองอายุหลวงปู่มากราบหลวงปู่วันนั้น?"

ท่านตอบสั้น ๆ เสียงเบา แต่ก็ฟังได้ชัดเจน

"...พวกพรหม!"

คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต ยังเล่าเท้าความไปถึง **ท่านอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ** ว่ามีศิษย์สองคนของท่านอาจารย์จวน ต่างคนต่างเล่าว่ากลางดึกคืนหนึ่งขึ้นมาราวตี 2 เห็นบริเวณหน้าพระประธานที่ภูทอก มีคนแต่งขาวมาสวดมนต์กันเต็มแน่นขนัดไปหมด

คราวแรกคิดว่าเป็นแม่ชี ด้วยเห็นสีเครื่องแต่งกายเป็นสีขาว แต่สงสัยว่าแม่ชีทำไมขึ้นเขามาสวดมนต์จนดึกดื่นเช่นนี้ ปกติแม่ชีมีที่อยู่ ณ เชิงเขาเบื้องล่าง จะขึ้นมาบนศาลาเขาชั้นที่ 5 เพื่อทำวัตรสวดมนต์เย็นพร้อมกับพระก็เฉพาะตอนหัวค่ำเท่านั้น เสร็จเรื่องสวดมนต์ฟังธรรมแล้วก็จะกลับลงจากเขาไป นี่ทำไมยังคงอยู่จนดึก และความจริงแม่ชีที่ภูทอกก็มีเพียง 6-7 องค์เท่านั้น ที่เห็นมากมายแน่นศาลานั้นมาจากไหน ?

หรือว่ามีคณะแม่ชีจากวัดอื่นเดินทางขึ้นมาบนเขาตอนกลางดึก?

เธอว่า ลืมตาก็ *'เห็น'*

หลับตาก็ *'เห็น'*

รุ่งเช้ากราบเรียนถามท่านอาจารย์จวน ท่านบอกว่า **"พวกพรหม เขาลงมา"**

ประโยคสุดท้ายที่ท่านอาจารย์จวนพูดกับคุณหญิงสุรีพันธุ์เบา ๆ ในเช้าวันนั้นก็คือ

"พวกพรหม เขาแต่งขาวเสมอ!"

ผู้เขียน ขอเรียนท่านผู้อ่านทั้งหลายว่า **หนังสือชีวประวัติพระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ฉบับปรับปรุงใหม่นี้**, คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต เขียนอย่างละเอียดถี่ถ้วนและน่าอ่านมาก ทั้งหนังสือเหล่านี้มีค่าควรแก่ห้องสมุดเป็นอย่างยิ่ง สิ่งใดที่เรายังไม่รู้ไม่เห็นแลไม่เชื่อว่ามีในโลกนั้น...ยังมีอยู่! เพราะฉะนั้นควรจะประกอบกรรมทำดี ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ทุกกาลเวลา!

อจินไตย !

มีผู้อ่านจะขอตามใจอีกครั้ง บทความตอนนี้ชื่อว่า 'พระธาตุมาปรากฏกับรูปหลวงปู่' มีใจความดังต่อไปนี้

"เพียงเมื่อไม่กี่วันนี้ (มกราคม 2535) กำลังรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อเขียนประวัติให้สมบูรณ์อยู่นั้น มีศิษย์คนหนึ่งของหลวงปู่ป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล เธอเป็นศิษย์ผู้หนึ่งซึ่งเคารพรัก

ศรัทธาหลวงปู่อย่างสูงสุด ระหว่างเจ็บนอนใส่เฝือกอยู่ในห้องพัก ผู้ป่วยก็มีรูปหลวงปู่ไว้กราบบูชาโดยตลอด มีทั้งรูปหล่อเหมือนในท่ายืน...รูปหล่อเหมือนในท่านั่ง...และรูปภาพถ่าย

วันนั้น เธอได้ยกรูปหล่อเหมือนท่ายืนขึ้นมาทำความสะอาด มีห่อกระดาษเก่า ๆ วางอยู่ใต้ฐานรูป เธอจึงแกะออกมาดูเห็นพระธาตุจำนวนหลายสิบองค์ เธอก็โทรศัพท์ละล่ำละลักมาเล่าให้ผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) ฟัง เธอยืนยันอย่างแน่นแฟ้นว่าไม่มีทางที่จะมีใครนำห่อพระธาตุนั้นไปซุกไว้ใต้ฐานรูปหล่อเหมือน เพราะฐานนั้นโปร่ง กลวง และเมื่อวันที่อัญเชิญมา เธอก็จะทำความสะอาดแล้วด้วยความเคารพทะนุถนอมอย่างที่สุด พลิกดูให้สะอาดเอี่ยมทุกแง่มุม แทบไม่มีฝุ่นละอองชิ้นใดจะผ่านสายตาไปได้ ห่อกระดาษบรรจุพระธาตุนั้นไม่มีแน่ที่ใต้ฐานรูปหล่อเหมือนนั้น **แล้ววันนี้มีพระธาตุวางอยู่ใต้ฐานรูปหล่อเหมือนของหลวงปู่ได้อย่างไร?**

ขอให้พี่ช่วยไปดูด้วย เธอว่า

ผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) ยังไม่ทันมีเวลาว่างผ่านไปดู ต่อมาอีก 2-3 วันเธอก็โทรศัพท์มาใหม่.....ก็จากห้องผู้ป่วยนั่นแหละ เล่าอย่างตื่นเต้นว่า

พระธาตุเหล่านั้น เธอได้เก็บใส่ผอบบูชาไว้ อย่างที่พี่แนะ แต่ระหว่างนี้ก็อดไม่ได้ที่จะนำมาให้เพื่อนที่มาเยี่ยม 2 คน ซึ่งรู้จักหลวงปู่และเคารพท่านได้ดูกันเป็นขวัญตา วันนั้นดูกันแล้วก็เก็บกลับใส่ในผอบเรียบร้อย แล้วหยิบรูปภาพหลวงปู่มาดูอย่างชื่นชมอีกวาระหนึ่ง

ประหลาดที่รูปภาพโปสการ์ดหลวงปู่แผ่นนั้น ซึ่งพอวางลงกลับมองเห็นแสงแปลับออกมาตรงดวงตาทั้งสองของท่าน มองไปชัด ๆ ก็เห็นเป็นพระธาตุสององค์อยู่ ณ ที่ดวงตาของท่านข้างละองค์ เธอและเพื่อนเอะอะโวยวายขึ้นด้วยความปีติ ครั้นพิจารณาต่อไปก็เห็นพระธาตุองค์ที่สามอยู่ตรงจีวรและองค์ที่สี่ตกอยู่ใกล้ ๆ อีก!

ทั้งสามคนช่วยกันยืนยันกับผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) ว่าน่าอัศจรรย์จริง ๆ และถ้าจะคิดว่าจัดเก็บพระธาตุ (ซึ่งมาปรากฏในรูปหล่อเหมือนของท่าน) ไม่เรียบร้อยทำให้ตกหล่นอยู่นอกผอบ ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะมีพระธาตุหลงเหลือไปปรากฏบนรูปภาพโปสการ์ดซึ่งอยู่อีกแห่งหนึ่ง และหยิบรูปภาพโปสการ์ดมาวางภายหลังจากปิดผอบแล้ว

พระธาตุนั้น แน่ล่ะ!

แต่ว่า **"พระธาตุของใคร? ของท่านองค์ไหน?"**

ผลสุดท้าย ผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) ทนคะยั้นคะยอไม่ได้ ก็ไปเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง นัยว่าเพื่อจะได้กราบชมพระธาตุปาฏิหาริย์ทั้งสองครั้งนั้นด้วย เธอหน้าชื่นอย่างดีใจ รีบนำพระธาตุมา "ให้พี่ได้กราบ" โดยแยกเป็นทั้งพระธาตุรุ่นแรกหลายสิบองค์ และอีกสี่องค์ที่ปรากฏภายหลังบนรูปภาพโปสการ์ดหลวงปู่ด้วย เธอเล่าว่า ได้เห็นเส้นเกศามาด้วยสาม-สี่เส้น

อย่างไรก็ดี พอเปิดผอบพระธาตุชุดสี่องค์ เธอก็อุทานเสียงดัง

"ตาย...เส้นเกศาหายไปไหนหมดแล้ว!"

ผู้เขียนฟังเรื่องเส้นเกศาอย่างไม่สนใจมากนัก เพราะกำลังพิจารณาดูพระธาตุทั้งหมดนั้นมากกว่า พระธาตุนั้น... แน่ล่ะ! แต่ว่าพระธาตุของใคร? ของท่านองค์ไหน? ผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) ก็มิได้มีความรู้พิเศษเสียด้วย

"ตาย พี่! เส้นเกศาหายไปหมดเลยค่ะ" เธอบ่นซ้ำด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้ "วันก่อนนั้นก็ยังอยู่ หนูโทรไปบอกพี่ครั้งสุดท้ายแล้วก็ไม่ได้ให้ใครดูอีกเลย ทำไมท่านหายไปคะ?"

ผู้เขียนก็ได้แต่ปลอบใจเธอว่าไม่เป็นไร ถึงไม่มีเส้นเกศาปาฏิหาริย์แต่หนูก็มีพระธาตุ กราบพระธาตุกับเส้นเกศา แต่เวลานี้เส้นเกศาหายไปเจ้าค่ะ หลวงปู่ช่วยให้พี่เขาได้กราบบูชาเส้นเกศาเป็นมงคลหน่อยซี่เจ้าคะ

เสียงของเธอแสดงความเสียใจผิดหวัง แต่ก็คาดคอยอย่างเปี่ยมความหวัง

"นะเจ้าคะ หลวงปู่ ขอเส้นเกศาเจ้าค่ะ"

ประหลาดจริง ๆ ผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) เองก็อดร้องออกมาเบา ๆ ไม่ได้ เมื่อมองเห็นเส้นเกศาทั้งสีขาวและดำราว 7-8 เส้น ผุดขึ้นในผอบแก้วที่ใส่พระธาตุอย่างอัศจรรย์

เธอน้ำตาคลอเต็มเบ้า พูดซ้ำซากแต่ว่า "พี่!...หนูไม่ได้ร้องไห้นะ...แต่หนูปีติ...ปีติเหลือเกิน"

เราทั้งสองคนต่างมองเส้นเกศาที่ผุดขึ้นมาใหม่ นิ่งอยู่อย่างอัศจรรย์ใจ แล้วเราก็หมอบกราบลงพร้อมกันอย่างไม่ได้นัดหมาย

พระธาตุนั้นแน่ล่ะ...และเส้นเกศา ก็แน่อีกจริง ๆ

ที่สงสัยว่าเป็นพระธาตุของท่านองค์ใด เส้นเกศาของหลวงปู่ท่านไหน...นั้น เห็นจะไม่น่าต้องพูดกันอีกแล้ว

ผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) เลยคิดว่าจะกลับไปถ่ายรูปนำภาพพระธาตุทั้งหมดและภาพเส้นเกศาที่มาปรากฏครั้งใหม่ต่อหน้าเราสองคน มารวมลงพิมพ์ในหนังสือประวัติฉบับพิมพ์ครั้งใหม่นี้ด้วย เพราะคิดว่าอย่างไร ๆ ก็คงจะต้องถ่ายภาพเส้นเกศาของท่านที่เริ่มรวมตัวจะเป็นพระธาตุใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพราะภาพที่ลงในการพิมพ์ครั้งแรกนั้น บัดนี้ของจริงได้แปรสภาพมากขึ้นกว่าเก่าอย่างเห็นได้ชัด

อย่างไรก็ดีเมื่อเรากลับไปเพื่อถ่ายภาพพระธาตุ ที่ห้องคนเจ็บในโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง ระหว่างเปิดผอบพระธาตุสี่องค์และเส้นเกศาออกและจัดวางให้เข้าที่เพื่อให้ช่างภาพได้เก็บภาพอย่างชัด ๆ นั้น...

...ก็พลันเห็นพระธาตุแก้วใสปรากฏขึ้นอีกองค์หนึ่ง!

ทุกคนยังไม่หายตื่นเต้นดี...อ้าว! ผุดขึ้นมาอีกองค์หนึ่งแล้ว สีน้ำตาลอ่อน...!

เป็นองค์ที่ 6

ความจริงเราไม่ได้สงสัยกันแล้ว หากก็อดชอบคิด "ทำไม?" กันไม่ได้ แต่ครั้งนี้นอกจากเลิกสงสัยแล้ว ควรจะเลิก 'คิด' ด้วยเช่นกัน เพราะจำได้ว่าเคยกราบเรียนถามหลวงปู่หลุย ในเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ใจท่านองนี้...ทำไม? เกิดขึ้นได้อย่างไร?

ท่านมองผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) อย่างเมตตา **"เรื่องอย่างนี้เป็นอจินไตยไม่ควรคิด"**

เรียนถามท่านว่า อจินไตย แปลว่าอย่างไร?

ท่านตอบเรียบ ๆ ว่า **"พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า เป็นเรื่องที่ไม่ควรคิด ควรสงสัย คิดไปจะเป็นบ้า"**

แล้วท่านก็เสริมด้วยหน้าฝืนยิ้ม ๆ มองอย่างเวทนาในความแสนจะไม่เดียงสา

"เรื่องของพระอรหันต์ อะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น เป็นอจินไตย"

'พระงั่ง'

จะขอหยิบยกบทความ บางตอนในหนังสือ **"ชีวประวัติหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ฉบับปรับปรุง 2535"** ที่เขียนโดย**คุณหญิงสุรีพันธ์ มณีวัต** มาลงให้อ่านทั่วกัน

"ระหว่างที่อยู่ถ้ำผาบิ้ง ได้มีพวกที่นครเวียงจันทน์มานิมนต์พระเถระผู้ใหญ่ของฝ่ายไทยไปทำบุญ ได้ความว่า

พยายามนิมนต์ 10 องค์ มี หลวงปู่ชอบ ฐานสโม หลวงปู่หลุย จันทะสาโร หลวงปู่ซามา อจุตโต หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ หลวงปู่บุญมา ฐิตเซโม เป็นต้น ความจริงเขานิมนต์ หลวงปู่ขาว อนาลโย ด้วย แต่ท่านมอบให้ พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภิรโต เดินทางไปแทน เรื่องนี้ได้เรียนถามท่านผู้ที่เกี่ยวข้องในการนิมนต์ที่เวียงจันทน์ และผู้นิมนต์เล่าให้ฟังว่า ในการเดินทางไปเมื่อปี 2513 ก็ได้นิมนต์ท่านไปแล้วให้ไปพักอยู่ที่วัดจอมไตร ที่เวียงจันทน์ที่ดงนาซ็อก เป็นเวลา 2 อาทิตย์ หลังจากที่ทางเวียงจันทน์นิมนต์แล้ว มีสุภาพสตรีไทยท่านหนึ่งกำลังทำงานอยู่ในองค์การระหว่างประเทศ ที่เวียงจันทน์ ทราบข่าวก็มาขอนิมนต์ท่านและคณะไปทำบุญบ้าน เธอเล่าว่า

ฯ...เวลาท่านอบรม ท่านก็แนะบอกให้รักษาศีลแปด เธอบอกว่าทำไม่ได้ ทำราชการไม่มีวันเวลาที่จะดูแลตนเพื่อรักษาศีลแปดให้บริสุทธิ์ได้ หลวงปู่หลุยท่านก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นรักษาศีลอุโบสถเฉพาะวันพระก็แล้วกัน

วันหนึ่งอยู่เวียงจันทน์ไปเที่ยว วันนั้นไม่ได้เป็นวันที่รักษาศีล แต่กลับหอมดอกไม้ หอมชื่นใจไปหมด รู้ว่าเป็นดอกไม้ที่ไม่มีขายในท้องตลาด เพียงนึกถึงท่านก็ได้กลิ่นดอกไม้ เธอเล่าว่า กลิ่นในครั้งก่อน ๆ นั้นเป็นกลิ่นดอกไม้สด แต่เดี๋ยวนี้ดูจะปนกลิ่นกระแจะด้วย

ระยะนั้นหลวงปู่ยังไม่อาพาธ ท่านเทศน์ให้ฟังอยู่ด้วย จำได้ว่า เทศน์ที่ท่านเทศน์ให้ฟังนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับให้ทุกคนทำจิตให้สงบ ท่านเทศน์อยู่เป็นเวลาถึง 15 นาที แล้วก็สรุปว่า

"ความสุขจะเท่ากับจิตสงบเป็นไม่มี เอว°"

ง่ายเช่นนี้

ในระยะที่พักอยู่ที่เวียงจันทน์ นอกจากท่านจะพักกันที่วัดจอมไตรแล้ว ก็พักที่นาคำน้อย แต่ก็มีการนิมนต์ไปภาวนาที่ถ้ำผาพร้าวด้วย เธอว่าเธอรู้สึกประหลาดอยู่อย่างหนึ่งเกี่ยวกับหลวงปู่ทุกองค์ โดยเฉพาะวันนั้นจวนจะถึงกำหนดกลับแล้ว เพราะท่านได้มาพักอยู่หลายอาทิตย์ จึงไปกราบหลวงปู่ชอบเรียนถามว่าจะกลับเมืองไทยอย่างไร

ท่านบอกว่า กลับเครื่องบิน

สามีของเธอที่เป็นผู้กราบเรียนถามก็งงว่า จะกลับอย่างไร เพราะถ้าจะกลับโดยเครื่องบิน จะต้องเดินทางไปขึ้นเครื่องบินที่เวียงจันทน์ ซึ่งอยู่ห่างจากตำบลที่หลวงปู่และคณะกำลังพำนักอยู่มากเป็นร้อยกว่ากิโลเมตร ก็ในเมื่อตำบลที่คณะท่านพักอยู่นั้นอยู่ตรงข้ามกับฝั่งไทยพอดี เพียงข้ามแม่น้ำโขงก็จะถึงเมืองไทย การเดินทางกลับทางเรือดูจะเป็นการสะดวกที่สุด อีกประการหนึ่งถึงจะไปเวียงจันทน์แต่เครื่องบินไม่มีทุกวัน ตั๋วเครื่องบินก็ยังไม่ได้จอง จะทำอย่างไร เมื่อท่านบอกว่ากลับเครื่องบิน จึงคิดว่าไม่มีทางจะทำได้

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงเวลาปรากฏว่ามีผู้นำเสนอจะนำเครื่องบินมาส่งให้ เป็นเครื่องบินของทางราชการ ซึ่งไม่มีกำหนดเวลาใด ตกลงพระเก้าองค์ก็ขึ้นเครื่องบินมา สามีของเธอได้ติดตามมาดูแลท่านในเครื่องบินลำนั้นด้วย

ขณะที่นั่งอยู่ในเครื่องบิน ได้กราบเรียนหลวงปู่ชอบว่า อยากจะขอของดีไว้ให้พวกที่เขามาส่ง เช่น พวกนักบิน และเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินได้มีไว้คุ้มครองตัว หลวงปู่ชอบท่านก็ยิ้ม ๆ แล้วก็ล้วงลงไปในย่าม

ซึ่งย่ามนั้นมองเหมือนไม่มีอะไร แต่ท่านหยิบออกมาทีไรก็มีพระให้ทุกที ได้ครบกันทุกคนทั้ง 6-7 คน...!

สามีของเธอเป็นคนสุดท้าย ก็คิดอยู่ในใจว่า เราจะขอไอ้งั่งเถอะ 'ไอ้งั่ง' นี้เป็นพระที่ทางประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวยกย่องกันมากว่าศักดิ์สิทธิ์ ช่วยในด้านแคล้วคลาด ก็นึกขอในใจในสิ่งที่เขาคิดว่า ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเวลาที่เฝ้าดูนั้น ออกสงสัยเป็นกำลังว่า หลวงปู่ชอบหยิบอะไรออกจากย่าม พระแต่ละองค์ที่แต่ละคนได้ไม่เหมือนกัน และขนาดก็ไม่ใช่เล็กน้อย ทำไมจึงมีได้ทุกครั้ง จึงแกล้งนึกว่า ขอไอ้งั่งเถอะ...

แต่น่าประหลาด หลวงปู่ชอบท่านก็ควักออกมาจากย่ามแล้ว ก็ได้พระงั่งจริง

เรื่องนี้แม้จะเป็นการแสดงเรื่องพระ เรื่องเครื่องลาง แต่ก็แสดงว่าท่านมีจิตบริสุทธิ์ สามารถทำสิ่งใด ๆ ได้เสมอ เพียงแต่ท่านไม่พูดไม่แสดงเท่านั้น..."

กล้วยของใคร

เนื่องจาก คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต บอกว่า หนังสือ "ชีวประวัติของพระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ฉบับปรับปรุง"

ที่เธอเขียนหมดแล้ว! ทั้ง ๆ ที่ยังมีคนต้องการอีกเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ผู้เขียนต้องคัดเอาบทความเป็นบางตอนในหนังสือเล่มนั้นออกมาให้ได้อ่านทั่ว ๆ กัน ตามคำเรียกร้องของท่านผู้อ่านหลายท่าน) ดังต่อไปนี้

"...เรื่องที่กล่าวกันว่า หลวงปู่เป็นที่รักและเคารพของเทวดาอย่างสูง จนมีเหตุการณ์อัศจรรย์เกิดขึ้นให้ได้เล่าขานกันต่อ ๆ มานั้น สำหรับผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) เองก็ได้ประสบพบเห็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นเวลาที่เราตามไปกราบท่านที่วัดบนภูเขาสูงในป่าลึก หรือเวลาท่านมาพำนักโปรดเราที่บ้านเรือนไทย...

คราวหนึ่งมีผู้นำดอกกล้วยไม้คัทลียาควีนส์สิริกิติ์มาถวายหลวงปู่สามสี่ดอก ท่านรับประเคนแล้วก็ส่งให้ผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) เพื่อนำไปถวายพระที่หน้าที่บูชา แทนที่จะนำไปจัดแจกันตามปกติ ผู้เขียนกลับนำไปปักไว้ในแก้วทรงสูงใบหนึ่งโดยใส่น้ำเพียงก้นแก้วเล็กน้อย ปลายก้านดอกคัทลียาลอยอยู่เหนือระดับผิวน้ำเห็นได้ชัด ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าเหตุใดจึงทำเช่นนั้น...ทำทั้ง ๆ รู้ว่ากล้วยไม้ชอบน้ำมาก แต่นี่นอกจากไม่ให้น้ำเต็มแก้วแล้วยังปล่อยให้ก้านลอยอยู่กลางอากาศเสียอีก ทุกวันจะเฝ้ามองดอกคัทลียาช่อนั้นที่โชคดีได้รับพระราชทานนามอันเป็นมหามงคลที่สุดมาเป็นชื่อ และได้มีโอกาสมาถวายเป็นพุทธบูชา แด่พระภิกษุซึ่งเปรียบประดุจนาบุญอันประเสริฐเลิศเลอที่สุดองค์หนึ่งในยุคนี้

เจ็ดวันผ่านไป...

ความจริงอย่าว่าแต่จะไม่มีน้ำหล่อเลี้ยงเลย แม้จะมีน้ำในแจกันให้อย่างเต็มที่แล้ว ปกติถ้าเวลาเกินสาม-สี่วันอย่างน้อยดอกก็จะสลด ขอบกลีบช้ำ กลายเป็นสีน้ำตาลไหม้กันทั้งนั้น แต่ครั้งนี้เจ็ดวันผ่านไป ดอกกล้วยไม้คัทลียาซึ่งไม่มีน้ำมาหล่อเลี้ยงก้านดอกเลย ก็ยังคงชูดอกขาวสล้าง กลีบสดแข็งสวยอยู่ดังเช่นวันแรก ดอกไม่สลดขอบกลีบไม่ช้ำไม่กลายเป็นสีน้ำตาลดังที่ควรจะเป็นเลย

เพราะเป็นดอกไม้บูชาหลวงปู่...!

บางวันเราซื้อดอกบัวมาน้อย นั่งบ่นไม่พอจะจัดแจกันให้ครบทุกที่บูชา แต่ระหว่างจัดดอกไม้ พับกลีบเป็นรูปกลีบกุหลาบ ดอกแล้วดอกเล่าปักในแจกัน

เอ...! เราซื้อดอกบัวมาเพียง 4 กำ 40 ดอก ทำไมดอกบัวบนแจกันทุกแจกันรวมกันกลายเป็น 60 ดอก!

ถ้าเราซื้อมา 6 กำ 60 ดอก อาจจะกลายเป็น 80 ดอกก็ได้...!

ไม่มีใครนำดอกบัวมาให้และตรงที่เรานั่งจัดดอกไม้ก็เป็นที่เฉพาะ ไม่มีใครเข้าใกล้ ถ้าคิดว่าเราอาจจำผิดเราคงซื้อดอกบัวมามากเท่าที่คิด เมื่อถามผู้ไปซื้อดอกไม้ด้วยกัน เขาก็ยืนยันว่าเราซื้อมาในจำนวนที่เราจำได้จริง ๆ

แล้ว ดอกบัว 'เกิน' มาจากไหน?

และทุกคราวที่มีกรณี 'ดอกบัวเกิน' มาเช่นนี้ ดอกบัวบูชาพระในแจกันจะสดงดงาม ขอบกลีบไม่เป็นสีน้ำตาลช้ำเลย คงงามเช่นวันแรก ๆ อยู่ในราว 7 วัน จึงจะแห้งโรยรา!

อีกครั้งหนึ่ง เพื่อนผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) คนหนึ่ง นิมนต์หลวงปู่ไปพักที่บ้านพักริมทะเลที่หัวหิน ว่าอากาศทะเลคงจะทำให้ท่านแข็งแรงขึ้น

วันนั้นคิดกันว่า ควรจะถวายกล้วยน้ำว้าท่าน เดินหากันทั้งตลาดหัวหิน โชคร้ายไม่พบกล้วยน้ำว้าเลยสักหวีเดียว กลับมาบ้านพักก็บ่นกันเรื่องไม่มีกล้วยถวายหลวงปู่

ทำไมจะได้กล้วยมาถวายหลวงปู่นะ

นั่งกันอยู่บนระเบียงบ้านมองลงไปในทะเล เห็นแสงแดดจับพื้นน้ำเป็นประกายพร่าระยับ น้ำกำลังขึ้น คลื่นกำลังซัดเข้าหาหาดทรายเห็นฟองน้ำกระทบหาดแล้วก็แตกกระจาย เหมือนชีวิตคนเราที่เกิดขึ้นดำรงอยู่เพียงพริบตาเดียวแล้วก็ดับไป

เกิดขึ้น...ตั้งอยู่...ดับไป

ทำไมจะได้กล้วยมาถวายหลวงปู่นะ

เกิดขึ้น...ตั้งอยู่...ดับไป

แสงอะไรแปลบเข้าตา...จากที่ชายหาดซึ่งคลื่นกำลังซัดวัตถุอะไรบางอย่างเข้ามากระทบฝั่ง รูปลักษณะของวัตถุชิ้นนั้นทำให้เราขยี้ตาอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง

คุณพิยดา ผู้เป็นเจ้าบ้านหันมามองหน้าผู้เขียน แล้วเราก็อุทานพร้อมกัน

"กล้วยไม่ใช่หรือ!" เราวิ่งแข่งกันลงมาจากบ้านไปที่ริมหาด

"ใช่กล้วยจริง ๆ...! ณ ที่ริมชายทะเลอันเวิ้งว้างนั้น นอกจากกล้วยน้ำว้าหวีที่เราช่วยกันหยิบขึ้นจากน้ำแล้ว ก็มิได้มีวัตถุอื่นแปลกปลอมปนมาอีก...ชายหาดนั้นแลดูว่างเปล่าลิบลิ่วไปจนสุดสายตา

เป็นกล้วยน้ำว้าหวีที่มีผลอวบงาม ผิวเป็นสีเหลืองนวลแอร่มสวยสมบูรณ์ที่สุด ไม่มีริ้วรอยช้ำแสดงแรงกระแทกของกระแสคลื่นเลย".

เทวดาในพระราชวัง

ผู้เขียนจะขอเล่าเรื่อง "หลวงปู่กับยอดคนแห่งแผ่นดิน" ในหนังสือชีวประวัติพระคุณเจ้า หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ที่เขียนโดย คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต ให้ฟังอีกครั้งเป็นตอนสุดท้ายดังต่อไปนี้

"...หลังจากการเสด็จพระราชดำเนินครั้งนั้น ภายหลังพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินไปกราบนมัสการหลวงปู่ขาวที่วัดถ้ำกลองเพลอีกนับครั้งไม่ถ้วน และแทบทุกครั้ง สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถจะโดยเสด็จด้วย จนเป็นที่ทราบกันว่าทั้ง 2 พระองค์ทรงมีพระทัยผูกพันต่อหลวงปู่ และหลวงปู่ขาวก็มี 'จิต' ผูกพันต่อพ่อจ้าว แม่จ้าว

แผ่เมตตาแทบทุกเวลาและทุกโอกาส ทั้ง 2 พระองค์และหลวงปู่มี 'จิต' ถึงกัน

สำหรับหลวงปู่ชอบ ทรงพระมหากรุณาธิคุณพระราชทานของไปถวายสักการะเสมอ เช่น ดอกไม้ น้ำผึ้ง รถเข็น วันนั้นจำได้ว่าเป็นเวลาต้นเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2521 ม.ล. ทวีสันต์ ลดาวัลย์ ราชเลขาธิการโทรศัพท์มาที่บ้านลาดพร้าวว่า สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระราชเสาวนีย์ถามว่าทรงได้ข่าวว่า หลวงปู่ชอบ ฐานสโม กำลังมาพักโปรดลูกศิษย์อยู่ที่เรือนไทย ลาดพร้าว ไม่ทราบว่าขณะนี้ท่านยังคงพักอยู่หรือไม่ เข้าใจว่าที่มีพระราชกระแสถามมาเช่นนี้ กิตติศัพท์ที่ว่าหลวงปู่เป็นผู้ มาเร็ว ไปเร็ว คงจะเป็นที่ทราบถึงพระเนตรพระกรรณเป็นอย่างดี เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่า วันนี้ท่านอยู่พรุ่งนี้ท่านอาจไม่อยู่หรือเช้านี้อยู่ บ่ายไม่อยู่ ชั่วโมงนี้อยู่ชั่วโมงหน้าไม่อยู่...ไปแล้ว...ก็ได้เสมอ อย่างไรก็ดี วันนั้นได้กราบเรียนท่านราชเลขาธิการไปว่าหลวงปู่ท่านยังคงพักอยู่ และความจริง เวลานี้หลวงปู่หลุย จันทสาโร ก็กำลังพักอยู่ด้วยเช่นกัน

วันรุ่งขึ้นก็มีพระราชเสาวนีย์ให้ นายเชาวน์ ณ ศีลวันต์ องคมนตรีอัญเชิญแจกันดอกบัวสัตตบงกช และน้ำผึ้งบริสุทธิ์พระราชทานมาถวายหลวงปู่ทั้ง 2 รูป และเพียง 2-3 วันต่อมาท่านราชเลขาธิการก็ได้โทรศัพท์มาอีกว่า จะทรงให้ห้องเครื่องในวังส่งอาหารมาถวายหลวงปู่ทั้ง 2 ทุกวัน จึงจะขอทราบเวลา

ฉันจังหันของท่าน เพื่อให้จัดส่งมาให้พอเหมาะกับเวลาฉัน ผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) ได้เรียนท่านราชเลขาธิการไปว่า หลวงปู่ทั้ง 2 รูป ได้ออกจากบ้านเรือนไทยกลับไปแล้ว

หลวงปู่ชอบไปไหน...? กลับวัดของท่านที่จังหวัดเลย

เข้าใจว่า ขณะนั้นท่านราชเลขาธิการคงกำลังเฝ้าเบื้องพระยุคลบาทอยู่ ท่านนิ่งไประยะหนึ่งแล้วบอกผู้เขียนว่า สมเด็จฯ มีพระราชกระแสถามว่า เวลานี้หลวงปู่ชอบมีเก้าอี้รถเข็นหรือไม่ ผู้เขียนก็เรียนท่านราชเลขาธิการว่า ความจริงเวลานี้หลวงปู่ชอบมีเก้าอี้รถเข็นแล้ว แต่หลวงปู่เป็นเนื้อนาบุญอันเลิศประเสริฐที่สุดรูปหนึ่งของเมืองไทย หากจะทรงพระมหากรุณาพระราชทานเก้าอี้รถเข็นอีกคันหนึ่ง เพื่อถวายหลวงปู่ พระราชกุศลก็คงจะเพิ่มพูนมหาศาล

หลังจากนั้นเพียง 3 วัน เผอิญผู้เขียนมีโอกาสเดินทางไปกราบหลวงปู่ที่วัดป่าสัมมานุสรณ์ ตำบลโคกมน จังหวัดเลย จึงถือโอกาสกราบเรียนให้ท่านทราบว่า "แม่จ้าวหลวง คงจะพระราชทานเก้าอี้รถเข็นมาถวายหลวงปู่เร็ว ๆ นี้แหละเจ้าค่ะ"

พระเณรที่ห้อมล้อมหลวงปู่ มองหน้าผู้เขียนอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก เมื่อพระรูปหนึ่งถามว่าสมเด็จฯ จะโปรดให้ส่งเก้าอี้รถเข็นมาอีกคันหนึ่งหรือ? จึงได้ความว่าเก้าอี้รถเข็นพระราชทานได้มาถึงล่วงหน้าแล้ว!...ก่อนหน้าผู้เขียนเดินทางไปวัดถึง 2 วัน! "นี่ไง!" แล้วพระผู้ปรนนิบัติหลวงปู่ก็เข็นเก้าอี้รถเข็นพระราชทานออกมาให้ดู

ผู้เขียนนิ่งนึกนับวันดู เวลาห่างจากวันที่เรียนท่านราชเลขาธิการเพียง 3 วันเท่านั้น! เราว่าเรารีบมากราบหลวงปู่โดยเร็วแล้ว...! แต่ดูเหมือนว่าวันนั้นเองพอท่านราชเลขาธิการกราบบังคมทูลแล้ว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถคงมีพระราชเสาวนีย์ให้จัดเก้าอี้รถเข็นส่งมาถวายหลวงปู่ ณ จังหวัดเลยทันที

ถ้าไม่ใช่เพราะทรงเจริญพระราชศรัทธาอย่างยิ่งยวดแล้วจะรวดเร็วถึงเช่นนี้หรือ

นึกถึงที่ท่านราชเลขาธิการเคยปรารภให้ฟัง

"ทรงเคารพรักและมีพระราชศรัทธาหลวงปู่และท่านอาจารย์ทุกรูปมาก เวลารับสั่งถึงทรงใช้คำว่า 'พระอริยเจ้า' ทุกครั้ง"

คราวหนึ่งท่านราชเลขาธิการอัญเชิญพระราชกระแสมาว่าได้ทรงให้สร้างกุฏิไว้ในเขตบริเวณพระตำหนักจิตรลดารโหฐานแล้ว บริเวณนั้นเป็นที่สงบ ต้นไม้เรียงรายโดยรอบ มีลักษณะเป็นป่าอย่างที่หลวงปู่คงจะชอบ ทรงนิมนต์ขอให้หลวงปู่ไปพัก ณ กุฏินั้นบ้างเมื่อเวลาที่ท่านเข้ามาในกรุงเทพฯ เมื่อนำความกราบเรียนหลวงปู่ ท่านตอบว่าท่านเคยอยู่แต่ในป่า เข้าไปในเขตพระราชฐานจะลำบาก เพราะพวกศิษย์ติดตามก็เป็นแต่คนบ้านนอก ไม่รู้ธรรมเนียมอะไร

เมื่อเห็นผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) ทำหน้าสลด บ่นอ้อมแอ้มว่าแม่จ้าวจะเสียพระทัย น้อยพระทัย ทรงอุตส่าห์สร้างกุฏิถวาย ท่านก็ยิ้มอย่างปลอบใจ บอกว่า

"อยู่ข้างนอกก็แผ่เมตตา (ถวาย) ให้อยู่แล้ว แผ่ทุกวัน ให้ทุกองค์...ในนั้น"

หลวงปู่คงหมายความถึงไม่เฉพาะจะแผ่เมตตาถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถแล้ว ยังแผ่เมตตาถวาย *'ทุกองค์...ในนั้น...!'* ด้วย

แล้วหลวงปู่ท่านก็เสริมด้วยใบหน้าที่เกลื่อนด้วยรอยยิ้มอย่างเมตตา เสียงของท่านแผ่วเบาตามปกติ แต่ฟังชัดแสนชัดว่า

"ในนั้น...มีเทวดามากน้อ มาก...แน่นไปหมด".

ความมหัศจรรย์ในธรรม

อดีตพระอริยคุณาธาร (เส็ง ปุสโส) เป็นผู้เรียบเรียง

ในวันนี้ใคร่จะหยิบยกถึงความมหัศจรรย์ในธรรม ที่ผู้เขียนได้ศึกษาแล้วพบความละเอียดถี่ถ้วนสุดจะพรรณนาได้ในธรรมนั้น ๆ ทั้งยังไม่มีผู้ใดนำมาเล่าสู่ให้ท่านผู้อ่านได้ทราบ

เพื่ออย่างน้อยผู้ที่ใฝ่ใจในการปฏิบัติธรรม จะได้ฟังเรื่องแปลก ๆ ที่ท่านยังไม่มีโอกาสได้พบเห็น และจะได้เป็นกำลังใจในการที่จะปฏิบัติต่อไป จึงอดใจมิได้ต้องนำความในรายละเอียดถี่ถ้วนนั้น ๆ มาถ่ายทอด ณ ที่นี้

เพื่อชี้ให้เห็นว่าความรู้ในธรรมของพระพุทธองค์ซึ่งเวไนยสัตว์ไม่สามารถจะหยั่งรู้ได้มีมากมายเสมือนใบไม้ในป่าดงไม่มีผิด

ดังจะกล่าวถึงความมหัศจรรย์ที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมในเรื่อง **'ทิพยอำนาจ'** ที่ **พระอริยคุณาธาร (ปุสฺโส เส็ง)** อดีตหลวงพ่อวัดสวนกวางได้เรียบเรียงไว้เกี่ยวแก่อำนาจของอภิญญาตามพระไตรปิฎก เป็นประเดิม

แต่จะขอตัดตอนเอาเฉพาะความมหัศจรรย์ที่เกิดจากอำนาจอภิญญาเท่านั้น

แปดทิพย์อำนาจ

อภิญญาในพระพุทธศาสนามี 3 ประการ ส่วน วิชชาชั้นสูงในพระพุทธศาสนามีหลายประเภท เรียกว่า วิชชา 3 ประการ บ้าง วิชชา 8 ประการ บ้าง

เมื่อประมวลอภิญญา และวิชชาด้วยกัน แยกเรียกเฉพาะแต่ที่แปลกกันได้เพียง 8 ประการ ดังจะยกชื่อมาไว้ดังนี้

1. อิทธิวิธี ฤทธิ์ต่าง ๆ
2. มโนมอิทธิ ฤทธิ์สำเร็จด้วยใจ
3. เจโตปริยญาณ รู้จักใจของผู้อื่น
4. ทิพโสต หูทิพย์
5. ปุเพนิวาสานุสสติ ระลึกชาติก่อนได้

6. ทิพยจักขุ ตาทิพย์

7. จุตูปปาตญาณ รู้สัตว์เกิดตาย ได้ดีตกยากด้วยอำนาจกรรม

8. อาสวักขยญาณ รู้จักทำอาสวะให้สิ้นไป

เสื่อมสลายได้

'ทิพยอำนาจ 8 ประการนี้ มีขีดขั้นของความสำเร็จอยู่สองขั้น คือ ขั้นโลกีย์ และขั้นโลกุตระ

ตราบใดที่ยังไม่บรรลุถึงอาสวักขยญาณ ตราบนั้นยังเป็นขั้นโลกีย์

เมื่อใดบรรลุถึงอาสวักขยญาณ เมื่อนั้นชื่อว่าสำเร็จถึงขั้นโลกุตระ

ทิพยอำนาจขั้นโลกีย์ นี้ไม่มั่นคง อาจเสื่อมหายได้ง่ายในเมื่อรักษาไม่ดีหรือพลาดพลั้งศีลธรรมร้ายแรงขึ้น เพราะยังไม่มีอะไรเป็นประกัน

ครั้นสำเร็จถึงขั้นโลกุตระแล้ว ทิพยอำนาจทั้งหมดกลายเป็นมั่นคงสถาพร ไม่เสื่อมสลายง่าย เพราะมีอาสวักขยญาณเป็นประกัน

จิตใจของผู้บรรลุถึงอาสวักขยญาณ เป็นจิตใจมั่นคงไม่หวาดสะดุ้ง ไม่ตื่นเต้น ไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์ใด ๆ แม้จะร้ายแรงสักปานใดก็ตาม

เมื่อจิตมั่นคงเช่นนั้น ญาณอันเป็นฐานรองของทิพยอำนาจก็มั่นคง ทิพยอำนาจ จึงมั่นคงไปด้วยฯ

อิทธิวิธีมี 10 ฤทธิ์

และท่านได้จำแนกความพิสดารของวิชชา 8 แต่ละวิชชาอย่างละเอียด ซึ่งในที่นี้จะขอยกตัวอย่าง อิทธิวิธี อันหมายถึงฤทธิ์ ต่าง ๆ ที่ท่านจำแนกออกไป 10 ประเภท ดังต่อไปนี้ คือ

1. **อธิษฐานฤทธิ์** ฤทธิ์ที่ต้องอธิษฐานให้สำเร็จ
2. **วิกุพพนาฤทธิ์** ฤทธิ์ที่ต้องทำอย่างผาดแผลง
3. **มโนมัยฤทธิ์** ฤทธิ์สำเร็จด้วยกำลังใจ
4. **ญาณวิปผาราฤทธิ์** ฤทธิ์สำเร็จด้วยกำลังญาณ
5. **สมาธิผาราฤทธิ์** ฤทธิ์สำเร็จด้วยอำนาจสมาธิ
6. **อริยฤทธิ์** ฤทธิ์สำเร็จด้วยวิสัยของพระอริยเจ้า
7. **กัมมวิปากชาฤทธิ์** ฤทธิ์เกิดแต่ผลกรรม
8. **ปุญญฤทธิ์** ฤทธิ์ของผู้มีบุญ
9. **วิชชามัยฤทธิ์** ฤทธิ์สำเร็จด้วยวิทยา
10. **สัมปโยคปัจจยิชฌานฤทธิ์** ฤทธิ์ที่สำเร็จเพราะประกอบกิจการกุศลให้สำเร็จไป

ฤทธิ์อธิษฐาน

จากฤทธิ์ต่าง ๆ ที่จำแนกมาดังนี้ ยังได้กล่าวเป็นรายละเอียดซอยลงไปอีกคือ

1. อธิษฐานฤทธิ์

ฤทธิ์ที่ต้องอธิษฐานให้สำเร็จนี้ เป็นข้อมุ่งหมายของอิทธิวิธีนี้โดยเฉพาะ ล้วนแต่เป็นฤทธิ์ที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง เช่นคนคนเดียวอธิษฐานให้เป็นมากคนได้ คนมากอธิษฐานให้เป็นคนเดียวได้

ที่กำบังไม่เปิดเผยอธิษฐานให้เปิดเผยได้ ที่เปิดเผยอธิษฐานให้เป็นที่กำบังได้

อธิษฐานให้ฝากำแพงกลายเป็นอากาศแล้วเดินผ่านไปได้ไม่ติดขัด เหมือนเดินไปในที่ว่างเปล่าฉะนั้น

อธิษฐานให้ดินเป็นน้ำ แล้วดำเล่นได้เหมือนน้ำฉะนั้น

อธิษฐานให้น้ำเป็นแผ่นดิน แล้วเดินบนน้ำได้เหมือนเดินบนดินฉะนั้น

อธิษฐานให้อากาศเป็นดิน แล้วนั่งขัดสมาธิและจะยืน เดิน นั่ง นอน ไปในอากาศอย่างปกติเหมือนบนดินก็ได้

อธิษฐานให้ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์มาอยู่ใกล้มือ แล้วลูบคลำจับต้องเล่นได้

อธิษฐานให้ที่ไกลเป็นใกล้ ที่ใกล้เป็นไกล

อธิษฐานให้ของมากกลายเป็นของน้อย ของน้อยกลายเป็นมาก

อธิษฐานต้องการเห็นรูปพรหมด้วยทิพยจักษุก็ได้

ต้องการฟังเสียงพรหมด้วยทิพโสตก็ได้

ต้องการรู้จิตพรหมด้วยเจโตปริยญาณก็ได้

ต้องการไปพรหมโลกแล้วอธิษฐานให้กายเหมือนจิต ให้จิตเหมือนกาย แล้วไปพรหมโลกโดยปรากฏกายก็ได้ ไม่ปรากฏกายก็ได้

เนรมิตรูปให้มีอวัยวะครบถ้วน อินทรีย์สมบูรณ์ สำเร็จด้วยใจ แล้วไปปรากฏที่พรหมโลกก็ได้ ถ้าจำนงจะเดิน ยืน นั่ง นอน ในพรหมโลกนั้นก็ทำได้

ถ้าจำนงจะบังควัน ทำเปลวเพลิงแสดงธรรม ถามปัญหาแก้ปัญหา ยืนพูดจาสนทนากับพรหมก็ทำได้ทุกประการ

อย่างนี้แลเรียกว่า **อธิษฐานฤทธิ์**

ฤทธิ์ที่ผาดแผลง

2. วิกุพพนาฤทธิ์

ฤทธิ์ที่ต้องทำอย่างผาดแผลงนั้น ท่านยกตัวอย่างพระสาวกของสมเด็จพระสัขีสัมมาสัมพุทธเจ้า มีนามว่า **อภิภู**

ท่านไปยืนอยู่ในพรหมโลก แล้วยังพันโลกธาตุ ให้รู้แจ้งทางเสียงคือให้ได้ยินเสียง

ปรากฏกายแสดงธรรมบ้าง ไม่ปรากฏกายแสดงธรรมบ้าง ปรากฏแต่กึ่งกายท่อนบนแสดงธรรมบ้าง

ท่านละเพศปกติเสียแล้ว แสดงเพศบ้าง เพศนาคบ้าง เพศครุฑบ้าง เพศยักษ์บ้าง เพศอสูรบ้าง เพศพระอินทร์บ้าง เพศเทพเจ้าบ้าง เพศพรหมบ้าง เพศสมุทรบ้าง เพศภูเขาบ้าง เพศป่าบ้าง เพศราชสีห์บ้าง เพศเสือโคร่งบ้าง เพศเสือเหลืองบ้าง

แสดงกองทัพเหล่าต่าง ๆ คือ พลม้า พลช้าง พลรถ พลเดินเท้าบ้าง

อย่างนี้เรียกว่า วิกุพพนาฤทธิ์

ในพุทธสมัยแห่งพระผู้มีพระภาคของเรา ปรากฏว่ามีพระสาวกแสดงฤทธิ์ชนิดนี้เหมือนกัน

แม้พระภิกษุปุถุชนก็ทำได้ เช่น พระเทวทัต ทำฤทธิ์ชนิดนี้ให้พระเจ้าอชาตศัตรู เมื่อยังเป็นยุพราชเกิดเลื่อมใส จนได้คบคิดกันทำอนันตริยกรรมอย่างโหดร้ายเพราะความโลภ แล้วถึงความวิบัติฉิบหายในปัจจุบันทันตาเห็น

เว้นแต่พระเจ้าอชาตศัตรูเท่านั้น ที่กรรมมิให้ผลทันตา เพราะกรรมไม่ร้ายแรงเท่าพระเทวทัต ทั้งรู้พระองค์ทันแล้วรีบแก้ไข ก่อนที่กรรมจะให้ผลปัจจุบัน

ต่อมาเมื่อพระบรมศาสดาเสด็จปรินิพพานแล้ว ก็ทรงได้เป็นเอกอัครพุทธศาสนูปถัมภก ยกสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งแรกด้วย

จึงทำให้กรรมหนักกลายเป็นเบาได้บ้าง

ถอดกายทิพย์

3. มโนมัยฤทธิ์

ทรงยกขึ้นเป็นข้อหนึ่งต่างหาก เรียกว่า มโนมยาภินิมมนะ แปลว่า การเนรมิตรูปสำเร็จด้วยใจ มีลักษณะคล้ายคลึงกับวิกุพพนาฤทธิ์ คือ ฤทธิ์ผาดแผลง

แต่ว่าฤทธิ์ประเภทนี้ ไม่มีลักษณะผาดแผลงเพียงแปลงรูปกายขึ้นอีกกายหนึ่ง จากกายเดิมนี้แล้วไปปรากฏกายในที่อื่นอีกที

ดังเช่น พระบรมศาสดาเสด็จไปโปรดเวไนยสัตว์ ซึ่งอยู่ห่างไกลกัน จะเสด็จโดยธรรมดาก็ได้ ประโยชน์ไม่คุ้มหรือไม่ทันเวลา โดยมากทรงเสด็จด้วย **มโนมัยกาย**

ญาณฤทธิ์

4. ญาณวิปผาราฤทธิ์

ฤทธิ์สำเร็จด้วยกำลังญาณนั้น ท่านแสดงไว้ว่า

การละความสำคัญว่าเที่ยงเป็นสุขเป็นอัตตา ฯลฯ ได้สำเร็จด้วยปัญญา เห็นตามเป็นจริงของสังขารว่าไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ฯลฯ

นั้นเป็นฤทธิ์ประเภทหนึ่ง

รวมความว่า วิปัสสนาญาณ ก็เป็นฤทธิ์ เพราะสำเร็จกิจกำจัดกิเลสได้

ฤทธิ์จากฌาน

5. สมาธิผาราฤทธิ์

ฤทธิ์สำเร็จด้วยอำนาจสมาธินั้น ท่านแสดงไว้ว่า การละนิวรณ์ได้สำเร็จด้วยปฐมฌาน ฯลฯ

การละอากิญจัญญายตนสัญญา ได้สำเร็จด้วย เนวสัญญานาสัญญายตนสมาบัติ ก็จัดเป็นฤทธิ์อีกประการหนึ่ง

รวมความว่า ฌานสมาบัติ ซึ่งทำหน้าที่กำจัดกิเลส หรืออธรรมอันเป็นข้าศึกของสมาบัติให้สำเร็จได้ ก็จัดเป็นฤทธิ์ด้วย

ฉะนั้นผู้บรรลุฌาน แม้แต่ปฐมฌาน ก็ชื่อว่าสำเร็จฤทธิ์ประเภทนี้แล้ว

ฤทธิ์พระอริยะ

6. อริยฤทธิ์

ฤทธิ์สำเร็จด้วยวิสัยของพระอริยเจ้านั้น ท่านแสดงตัวอย่างไว้ว่า สามารถกำหนดความไม่รังเกียจในสิ่งน่าเกลียด สามารถกำหนดความรังเกียจในสิ่งที่ไม่น่าเกลียด สามารถกำหนดความไม่รังเกียจในสิ่งน่าเกลียด ทั้งในสิ่งไม่น่าเกลียด สามารถกำหนดความรังเกียจ ทั้งในสิ่งไม่น่าเกลียดทั้งในสิ่งน่าเกลียด

และสามารถวางใจเป็นกลางอย่างมีสติสัมปชัญญะ ทั้งในสิ่งน่าเกลียดและไม่น่าเกลียดนั้นได้

ท่านอธิบายว่า เป็นด้วยอำนาจเมตตา หรือเห็นเป็นธาตุไปจึงไม่รังเกียจ และในด้านรังเกียจนั้นเป็นด้วยอำนาจการเห็นโดยเป็นสิ่งไม่งามหรือไม่เที่ยง

ส่วนสามารถวางใจเป็นกลางได้นั้น ท่านว่ามีอุเบกขาในอารมณ์ 6 โดยปกติ ซึ่งเป็นคุณลักษณะของพระอรหันต์โดยเฉพาะ

บุคคลผู้มีความสามารถบังคับความรู้สึกของตนได้ดีนั้น ท่านยอมยกให้เป็นพระอริยเจ้า เพราะได้ผ่านการฝึกฝนอบรมจิตใจมาอย่างดีแล้ว

ปุถุชนไม่สามารถบังคับความรู้สึกของตนได้ดีเหมือนพระอริยเจ้า

ความสามารถบังคับความรู้สึกของตนได้ จึงจัดเป็นฤทธิ์ประเภทหนึ่ง

ซึ่งเป็นผลของการประพฤติธรรมทางพระพุทธศาสนา เป็นฤทธิ์ประเสริฐโดยฐานะ เป็นเครื่องป้องกันตัวอยู่ทุกเมื่อ

ฤทธิ์เฉพาะ

7. กัมมวิปากชาฤทธิ์

ฤทธิ์นี้เกิดแต่ผลกรรม ท่านยกตัวอย่างไว้ว่า

เป็นฤทธิ์ของนกทั้งปวง เทพเจ้าทั้งมวล มนุษย์บางจำพวก และวินิตบาตบางเหล่า แต่ท่านมิได้ชี้ลงไปว่าได้แก่ฤทธิ์เช่นไร

ข้าพเจ้า (พระอริยคุณาธาร) จะวาดภาพพอนึกเห็นดังนี้

ธรรมดานกบินไปในอากาศได้ทั้งหมด ความสามารถเช่นนี้ไม่มีในสัตว์ดิรัจฉานเหล่าอื่น แม้ในหมู่มนุษย์ธรรมดาก็ไม่มี

จึงจัดว่าเป็นฤทธิ์ชนิดหนึ่งซึ่งมีในหมู่นก

เทพเจ้าทั้งปวงเป็นกำเนิดวิเศษ ไม่ต้องนอนในครรภ์ของมารดา เกิดปรากฏเป็นวิญญูชนทันที ไปมาในอากาศได้โดยปกติธรรมดา แสดงกายให้ปรากฏก็ได้ ไม่ให้ปรากฏก็ได้

ความสามารถเช่นนี้ไม่มีในสัตว์ประเภทอื่น

จึงจัดเป็นฤทธิ์โดยกำเนิดของเหล่าเทพเจ้า

ส่วนฤทธิ์ของมนุษย์บางจำพวกนั้น เห็นจะหมายถึงความสามารถเกินคนธรรมดา ในบางกรณี

เช่น ไม่นานมานี้ มีข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ว่า มีเด็กหญิงอายุ 10 กว่าขวบ สามารถร้องเพลงและเล่นเปียนโนได้ดีกว่าคนที่ฝึกหัดมาตั้งนาน ๆ โดยที่เด็กหญิงคนนั้นได้รับการฝึกหัดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เป็นที่ตื่นเต้นกันในชาวต่างประเทศว่าเด็กหญิงคนนั้นคงเคยเป็นนักร้องเพลง และดนตรีมาแล้วแต่ชาติก่อนเป็นแน่ จึงสามารถทำได้ดีในช่วงเวลาเล็กน้อยเช่นนี้

ส่วนวินิบาตนั้นเป็นกำเนิดของผู้ตกต่ำจำพวกหนึ่ง มีทุกข์บางเบากว่าเปรตบางจำพวก คงเนื่องแต่พลั้งพลาดในศีลธรรมเพียงเล็กน้อย แล้วตกต่ำลงไปสู่กำเนิดนั้น

ความดีที่ทำไว้ยังตามไปอุปถัมภ์อยู่ทำให้เป็นผู้มีฤทธิ์เดชคล้ายเทพเจ้าในบางกรณี

ฤทธิ์ดังกล่าวมานี้ถ้าไม่ยอมยกให้ว่า เป็นผลของกรรมเก่าที่ทำเอาไว้แต่ชาติก่อนแล้ว ก็ไม่ทราบว่าจะยกให้เป็นอำนาจของอะไรดี

เพราะไม่ปรากฏว่า มีการฝึกฝนอบรมเป็นพิเศษในปัจจุบันที่จะทำให้มีความสามารถเช่นนั้น

บุญแต่เก่าก่อน

8. ปุญญฤทธิ์

ฤทธิ์ของผู้มีบุญ ท่านยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าจักรพรรดิสามารถเสด็จมาจตุรงคินีเสนา ตลอดถึงคนเลี้ยงม้าเหาะไปในอากาศได้

โชติยเศรษฐี ชฎิลเศรษฐี เมณฑกเศรษฐี และโฆสิตเศรษฐี ในสมัยพุทธกาล มีบุญสมบัติผิดประหลาดกว่ามนุษย์ธรรมดา มิได้ออกแรงทำมาหากิน แต่มีสมบัติมั่งคั่ง ทั้งไม่มีใครสามารถไปลักแย่งเอาได้ด้วย

เรื่องบุญญฤทธิ์นี้ เรายอมรับกันว่ามีได้ เช่น พระมหากษัตราธิราชเจ้าผู้มีบุญญาภิสมภาร ในประวัติศาสตร์ของชาติไทยหลายพระองค์ที่ทรงมีพระประวัติมหัศจรรย์ เช่น สมเด็จพระร่วงเจ้ากรุงสุโขทัย สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช สมเด็จพระปิยมหาราชเจ้า เป็นต้น

แม้ในหมู่สามัญชน เราก็ยอมรับกันว่า คนผู้จะได้ดีมีสุขนั้น นอกจากการทำดีในปัจจุบันแล้ว ย่อมต้องอาศัยบุญบารมีอุดหนุนด้วย จนมีคติว่า **"แข่งอะไรแข่งได้ แต่แข่งบุญวาสนาไม่ได้"** ดังนี้

บุญที่ทำไว้แต่ชาติก่อน ย่อมติดตามอุปถัมภ์บุคคลผู้ทำในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ

ส่งผลให้เป็นบุคคลดีเด่นในหมู่ชนเกินคาดหมาย สมพอเสียก็ไม่เสีย สมพอตายก็ไม่ตาย ผู้เชื่อมั่นในบุญได้ผูกเป็นคำสุภาษิตไว้ว่า

“เมื่อบุญมาวาสนาช่วย ที่ป่วยก็หาย ที่หน่ายก็รัก
เมื่อบุญไม่มาวาสนาไม่ช่วย ที่ป่วยก็หนัก ที่รักก็หน่าย”

ดังนี้ อำนาจบุญวาสนาท่านจึงจัดว่าเป็นฤทธิ์ประเภทหนึ่งด้วยประการฉะนี้

ฤทธิ์วิทยาศาสตร์

9. วิชชามัยฤทธิ์

ฤทธิ์สำเร็จด้วยวิทยา ท่านแสดงตัวอย่างไว้ว่า

วิทยาธร ร่ายวิทยาแล้วเหาะไปในอากาศได้ แสดงกองทัพคือพลช้าง พลม้า พลรถ พลเดินเท้าในท้องฟ้าอากาศได้

ในสมัยปัจจุบันเรามีพยานในข้อนี้อย่างดีแล้ว คือผู้ทรงคุณวิทยาศาสตร์แขนงต่าง ๆ ได้สำแดงฤทธิ์เดชแห่งคุณวิทยาประเภทนั้น ๆ ให้ประจักษ์แก่โลกมากมาย เช่น สร้างอากาศยานพาเหินฟ้าไปได้ สร้างเครื่องส่งและรับวิทยุ สามารถส่งเสียงไปปรากฏทุกมุมโลก เมื่อตั้งเครื่องรับย่อมสามารถรับฟังเสียงนั้นได้ และสามารถสร้างเครื่องส่งและรับภาพในที่ไกลได้เช่นเดียวกับส่งและรับเสียง ฯลฯ

เป็นอันรับรองกันว่าฤทธิ์ประเภทนี้มีได้แน่แล้ว

ฤทธิ์อรหันต์

10. สัมปปโยคปัจจัยอิชฌนฤทธิ์

ฤทธิ์สำเร็จเพราะการประกอบกิจชอบ ท่านอธิบายไว้ว่า ได้แก่การละอกุศลมีกามฉันทะ เป็นต้น ได้ด้วยคุณธรรม มีเนกขัมมะ เป็นต้น

เป็นผลสำเร็จอย่างสูง ได้แก่การละสรรพกิเลสได้ด้วยพระอรหันตมรรคเป็นผลสำเร็จ

จัดเป็นฤทธิ์ประเภทหนึ่ง

ฤทธิ์ประเภทนี้ คล้ายฤทธิ์ประเภทหมายเลข 4-5 ซึ่งกล่าวมาแล้ว แต่ประเภทนี้กว้างกว่า

โดยหมายถึงคุณธรรมทั่วไป อันมีอำนาจกำลังกำจัดความชั่วได้

เมื่อความดีทำหน้าที่กำจัดความชั่วไปได้ขั้นหนึ่ง ๆ ก็จัดว่าเป็นฤทธิ์หนึ่ง ๆ ในประเภทนี้

ส่วนฤทธิ์ประเภทหมายเลข 4-5 นั้น หมายถึงอำนาจวิปัสสนา ปัญญากับอำนาจฌานเฉพาะที่ทำหน้าที่กำจัดปัจจนึกของตนโดยตรงเท่านั้น

ฉะนั้น บุคคลผู้ประกอบคุณงามความดีสำเร็จ กำจัดความชั่วออกจากตัวได้แม้สักอย่างหนึ่ง ก็ชื่อว่ามีฤทธิ์ในประเภทนี้บางประการแล้ว

เมื่อได้บรรลุถึงพระอรหัตผล ก็ชื่อว่ามีฤทธิ์ประเภทนี้อย่างสมบูรณ์ทันที

ฤทธิ์หลากมากหลาย

เมื่อท่านได้จำแนกรายละเอียดของอิทธิวิธี ดังนี้แล้ว เราจะเห็นได้ว่า ความรู้ความเข้าใจในพระศาสนาช่างละเอียดถี่ถ้วนซับซ้อนพิสดารมากมายนัก เกินกว่าสติปัญญาที่ปุถุชนจะติดตามหยั่งถึงได้ หรือแม้พระอริยเจ้าที่ยังไม่ได้อรหัตผลก็หาปฏิบัติบางข้อได้ไม่ และนอกจากนี้ ท่านยังได้แจกแจง **อธิษฐานฤทธิ์** ปรากฏตามนิเทศอีก 16 ประการ ดังผู้เขียนจะขอย่อเค้าความดังต่อไปนี้

1. พหุภาพ ได้แก่การอธิษฐานให้คนคนเดียว ปรากฏเป็นจำนวนร้อย พัน หมื่นคนก็ได้

2. เอโกภาพ ได้แก่อธิษฐานให้คนมากกลับเป็นคนเดียว เป็นวิธีตรงกันข้ามกับพหุภาพ และต้องทำคู่กันเสมอไป

3. อาวีภาพ ได้แก่การอธิษฐานให้ที่กำบังเป็นที่เปิดเผย ดั่งที่พระบรมศาสดาทรงทำในคราวเสด็จลงจากดาวดึงส์ ทรงอธิษฐานให้โลกทั้งสิ้นสว่างไสวทั่วหมด ทำให้มนุษย์และเทวดาเห็นกันได้

4. ติโรภาพ (กำบัง-หายตัว) ได้แก่การอธิษฐานที่โล่งแจ้งให้เป็นที่มีอะไรกำบัง เช่น ให้มีกำแพงกั้นเป็นต้น

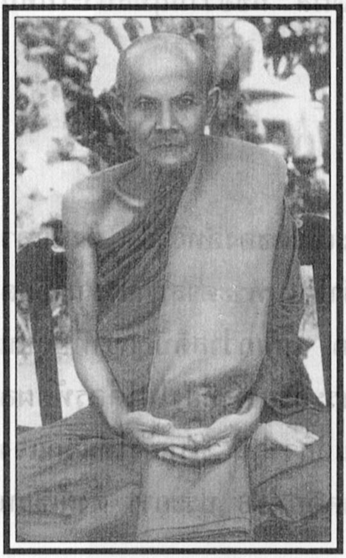

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต
ได้เคยเข้าอากาสกสิณ
เบิกภูเขาให้เป็นอากาศไปทั้งลูก

ดั่งพระบรมศาสดาทรงทำกำแพง ภูเขา ให้กลายเป็นที่โปร่ง สามารถเดินผ่านไปดั่งที่ว่าง

ฉะนั้นพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เคยเล่าให้ฟังว่า

เมื่อคราวท่านไปอยู่ถ้ำเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อไปอยู่แรก ๆ รู้สึกอึดอัดคับแคบ ทั้ง ๆ ถ้ำนั้นก็กว้างพอสมควร

ท่านจึงเข้าอากาสกสิณ เบิกภูเขาทั้งลูกให้เป็นอากาศไป จึงอยู่ได้สบายไม่รู้สึกอึดอัด

6. ปฐวีอุนมุชชภาพ (ดำดิน) ได้แก่การอธิษฐานแผ่นดินให้เป็นน้ำ แล้วลงดำผุดดำว่ายได้เหมือนในน้ำธรรมดา

7. อุทกาภิชมานภาพ (ไต่น้ำ) ได้แก่การอธิษฐานน้ำให้กลายเป็นแผ่นดิน แล้วเดินไปบนน้ำได้เหมือนเดินบนแผ่นดิน ฉะนั้น

8. อากาสจังกมนภาพ (เหินฟ้า) ได้แก่การอธิษฐานอากาศให้เป็นแผ่นดิน แล้วนั่งขัดสมาธิบนอากาศได้ ยืน เดิน นั่ง นอน ได้เหมือนบนแผ่นดิน ฉะนั้น

อุทาหรณ์ในข้อนี้มีมาก พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทำมากครั้ง

ครั้งทรงทำยมกปาฏิหาริย์ ก็ทรงใช้ปาฏิหาริย์นี้ประกอบด้วย กล่าวคือ ทรงเนรมิตพระองค์ขึ้นหลายหลาก ทำกิจต่าง ๆ บนนภากาศกลางหาว บ้างทรงแสดงธรรม บ้างทรงจงกรม บ้างทรงนั่งสมาธิ บ้างทรงบรรทมสีหไสยาสน์ เป็นต้น

พวกเดียรถีย์นิครนถ์ต้องพ่ายแพ้แทบจะแทรกแผ่นดินหนี

9. สันติเกภาพ ได้แก่การอธิษฐานให้สิ่งที่อยู่ไกลมาปรากฏในที่ใกล้ เช่น อธิษฐานให้ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์มาปรากฏแล้วลูบคลำจับต้องได้ หรืออธิษฐานให้ที่ไกลเป็นที่ใกล้ที่เรียกว่า ย่นแผ่นดิน

เช่นคราวที่พระบรมศาสดาเสด็จไปทรมานปุภณชฎิล ได้เสด็จไปบิณฑบาตถึงอุตรกุรุทวีปซึ่งอยู่ห่างไกล แล้วกลับมาถึงพร้อมกับผู้ไปบิณฑบาตในที่ใกล้ ๆ

หรือเมื่อคราวทรงทำยมกปาฏิหาริย์เสร็จ เสด็จไปจำพรรษา ณ ดาวดึงส์ ปรากฏว่าก้าวพระบาทเพียงสามก้าวก็ถึงดาวดึงส์เทวโลก เป็นต้น

อนึ่ง ปรากฏในตำนานพระพุทธเจ้าเสด็จเลียบโลก มีว่าได้เสด็จไปในที่ต่าง ๆ ซึ่งเป็นระยะทางห่างไกลมาก ในชั่วเวลาไม่กี่วัน สุดวิสัยที่คนธรรมดาจะเดินทางด้วยเท้าได้ไกลถึงเพียงนั้น

สถานบ้านเมืองในแคว้นสุวรรณภูมิมากแห่ง ได้มีตำนานรับสมอ้างข้อนี้ เช่น พระพุทธบาทสระบุรี ก็ว่าเสด็จมาประทับเหยียบรอยพระพุทธบาทไว้ด้วยพระองค์เอง รอยพระพุทธบาทตามริมฝั่งแม่น้ำโขงอีกหลายแห่ง เช่น ที่เวินกุ่ม โพนสัน เป็นต้น ก็มีตำนานรับสมอ้างเช่นกัน ทางภาคเหนือก็มีรอยพระบาทหลายแห่งที่มีตำนานเช่นนี้

อีกเรื่องหนึ่ง พระเถระรูปหนึ่งอยู่เกาะลังกา เวลาพระอาคันตุกะมาพักกับท่านมาก ท่านพาไปบิณฑบาตถึงกรุงปาฏลีบุตรในอินเดีย โดยทำอิทธิปาฏิหาริย์ย่นแผ่นดินทะเลกั้นระหว่างเกาะลังกากับอินเดีย ปรากฏแก่พระภิกษุผู้ไปด้วยเห็นเป็นลำคลองเล็ก ๆ น้ำสีเขียว ๆ เท่านั้น ท่านเนรมิตไม้เป็นสะพานไต่ข้ามไป ครั้นถึงอินเดียแล้ว พระที่ไปด้วยก็แปลกใจจึงถามท่านว่าที่มาบิณฑบาตกันอยู่นี้เป็นเมืองอะไร? ท่านบอกว่าเมืองปาฏลีบุตร

พระที่ไปด้วยติงว่า ก็ปาฏลีบุตรอยู่ในอินเดียมิใช่หรือ? นี่เราอยู่เกาะลังกา ไฉนจึงจะมาถึงเมืองปาฏลีบุตรได้ชั่วเวลาไม่นานเช่นนี้?

พระเถระจึงบอกความจริงให้ทราบ พระเหล่านั้นเกิดอัศจรรย์ขนพองสยองเกล้า และได้ความเชื่อมั่นในพระธรรม

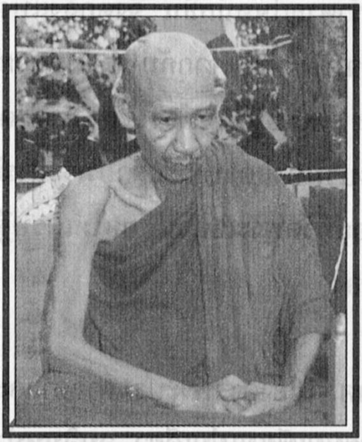

หลวงพ่อเกษม เขมโก
ได้เคยย่นแผ่นดินไปบิณฑบาต
จากลำปางถึงภูเก็ต

วินัยเป็นพลวปัจจัยให้เร่งความเพียรบำเพ็ญสมณธรรมยิ่งขึ้น จนได้บรรลุมรรคผลตามสมควรแก่บารมีของตน

10. ทูเรภาพ ได้แก่การอธิษฐานให้ที่ใกล้เป็นที่ไกล หรือให้สิ่งที่อยู่ใกล้ไปปรากฏอยู่ไกล ดั่งในคราวที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทรมานพระองคุลิมารเถระ เป็นตัวอย่าง

11. โถกภาพ ได้แก่การอธิษฐานให้ของมากปรากฏเป็นของน้อยเพียงนิดหน่อย

12. พหุกภาพ ได้แก่การอธิษฐานให้ของน้อยปรากฏเป็นของมาก มีตัวอย่างเช่น เมื่อครั้งพระบรมศาสดาตรัสสั่งให้พระมหาโมคคัลลานเถระ ไปทรมานเศรษฐีตระหนี่ในกรุงสาวัตถี เศรษฐีกับภรรยากำลังทอดขนมอยู่ชั้นบนของปราสาทโดยเกรงจะมีผู้ขอกิน พระมหาโมคคัลลานเถระทำปาฏิหาริย์เหาะไปปรากฏตัวที่ช่องหน้าต่าง เศรษฐีเห็นแล้วไม่พอใจ กล่าวคำประชดประชัน

พระเถระก็เฉย ในที่สุดเศรษฐีรำคาญใจหนักขึ้น จึงตกลงแบ่งขนมให้ครึ่งหนึ่ง แต่ไม่สามารถจะดึงให้ขาดจากกันได้ ทั้งนี้ด้วยอำนาจปาฏิหาริย์ของพระเถระ เศรษฐีจึงตกลงใจถวายหมด พระเถระไม่รับ บอกว่า พระบรมศาสดาพร้อมด้วยพระสงฆ์สาวก 500 รูป กำลังนั่งรอฉันอยู่ที่วัดพระเชตวัน ขอให้เศรษฐีกับภรรยานำไปอังคาสด้วยตนเอง

เศรษฐีตกลงยอมไป

พระเถระพาไปทางอากาศ ไปอังคาสพระบรมศาสดาและพระสงฆ์สาวก 500 รูป ด้วยขนมเพียงแผ่นเดียว จนอิ่มหนำสำราญหมดทุกรูปแล้ว ยังปรากฏเหลืออยู่เท่าเดิม เศรษฐีจึงกราบทูลว่า จะให้ทำอย่างไรอีก ตรัสให้นำไปเททิ้งที่เงื้อมใกล้ซุ้มประตูพระเชตวัน

สถานที่นั้นเลยเรียกกันว่า เงื้อมขนมเบื้อง สืบมา

13. กายวสิกภาพ ได้แก่การโน้มจิตและการอธิษฐานจิตให้เป็นเหมือนกาย แล้วหยั่งลงสู่สุขสัญญาและลหุสัญญา ทำให้กายเบา แล้วไปปรากฏกายในพรหมโลกได้

14. จิตตวสิกภาพ ได้แก่การน้อมกายและอธิษฐานกายให้เป็นเหมือนจิต แล้วหยั่งลงสู่สุขสัญญา และลหุสัญญา แล้วไปพรหมโลกโดยไม่ปรากฏกาย

ครั้นแล้วจึงเนรมิตรูปที่สำเร็จด้วยใจ มีอินทรีย์สมบูรณ์ให้ปรากฏเบื้องหน้าพรหม

15. ธูมายิกภาพ (บังควัน) ได้แก่การอธิษฐานให้บังเกิดเป็นควันกลุ้มคลุมตัวไว้ เพื่อปกปิดมิให้อีกฝ่ายหนึ่งมองเห็นตัว โดยมากใช้ทรมานพวกนาคซึ่งมีพิษภัย

16. ปัชชลิกภาพ (เปลวเพลิง) ได้แก่การอธิษฐานให้เกิดเปลวเพลิงลุกรุ่งโรจน์โชตนาการท่วมตัว เป็นปาฏิหาริย์ที่ใช้ทรมานนาคภัยโดยมาก

เพราะธรรมดานาคนั้นกลัวไฟ ใช้ปาฏิหาริย์นี้ทรมานย่อมได้ผล

อยู่ที่ศรัทธา

ตามที่ผู้เขียนได้นำความใน **'ทิพยอำนาจ'** ของอดีตหลวงพ่อวัดสวนกวางมาสาธิตเป็นตัวอย่างในการบรรยายครั้งนี้ ก็เพื่อจะแสดงให้ท่านผู้อ่านได้เห็นว่า พระธรรมอันประเสริฐของพระพุทธองค์นั้นมีความละเอียดอ่อนและลึกซึ้งยิ่งนัก ผู้ที่จะติดตามพิจารณาด้วยปัญญา จำจะต้องเป็นผู้ที่ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง อย่างยอมเอาชีวิตเข้าแลกทีเดียว จึงพอจะเห็นได้

ความมหัศจรรย์ในพระธรรมมีอเนกประการ จนบางครั้งดูจะเหลือเชื่อ เช่นเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ขึ้นไปถึงชั้นพรหมโลก แต่ถ้าท่านมีประสบการณ์เกี่ยวแก่เกจิอาจารย์บางรูปแล้ว จะเห็นว่าคำบรรยายธรรมนั้น ๆ มิได้เกินความจริงไปแม้แต่ข้อเดียว

หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค เคยนำลูกศิษย์ของท่านออกธุดงค์ปฏิบัติกลางป่าดง และเคยพบความอัศจรรย์มาสุดจะพรรณนา ทั้งเคยชี้หนทางให้ลูกศิษย์ของท่านขึ้นไปถึงพรหมโลกได้ ก็เคยอยู่

แต่เป็นเรื่องที่ใครจะเชื่อถือหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นแก่ศรัทธาเป็นสำคัญ

เพราะลงเอ่ยถึงชั้นพรหมโลกแล้ว เกินกว่าที่นัยน์ตามนุษย์ธรรมดาจะติดตามไปเห็นได้

25 ปีที่สงบเงียบ

ถ้าจะเอาเรื่องที่พอจะเอ่ยอ้างประจักษ์พยานกันละก็ อยากจะขอยกตัวอย่างสมัยสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังษี) เมื่อครั้งยังเป็นพระมหาโตในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว คาบสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมาให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง

ประจักษ์พยานที่จะกล่าวต่อไปนี้ ได้แก่ บันทึกของมหาอำมาตย์ตรี พระยาทิพโกษา (สอน โลหะนันท์) ซึ่งพระครูปลัดมหาเถรานุวัตร จัดพิมพ์เป็นธรรมทานในคราวสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี เมื่อเร็ว ๆ นี้

ดังจะขอคัดมาเป็นสังเขปดังต่อไปนี้

เมื่อครั้งเป็นพระมหาโต
ท่านใช้วิชาเปลี่ยนหน้า
จนคนรู้จักจำไม่ได้

9 ปีฉลูเอกศก จุลศักราช 1191 ปี ทูลกระหม่อมองค์ใหญ่ไม่สำราญพระหฤทัยในวัดมหาธาตุ จึงทรงกลับมาประทับ ณ พระตำหนักเดิมวัดสมอราย

ในศกนี้เอง **พระมหาโต** มีอายุ 54 ปี พรรษา 32 ยังรอรับอยู่วัดมหาธาตุ มีผู้บอกข่าวว่า โยมผู้หญิงอยู่ทางเหนือป่วยหนัก ท่านขี่เรือเสาขึ้นไป พร้อมกับนำเรือไปด้วยเพื่อจะพายอวดโยมของท่าน

แต่โยมก็ถึงแก่อนิจกรรมเสียก่อน

ท่านก็ทำฌาปนกิจเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงแบ่งทรัพย์มรดกของโยมแก่บรรดาญาติและหลาน ๆ ทั่วกันแล้ว

ที่ยังเหลือเป็นเงินทองก็นำมาถึงอำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง ณ ที่วัดขุนอินทร์ประมูล

ท่านก็เอาทรัพย์นั้นออกสร้างพระนอนไว้ มีลักษณะงดงามองค์หนึ่ง ยาวมาก สร้างอยู่หลายปีจึงสำเร็จ

ต่อนั้นท่านก็เป็นพระสงบ มีจิตแน่วแน่ต่อญาณคติ มีวิถีจิตแน่วไปในโลกุตรภูมิ ไม่ฟุ้งซ่านโอ่อ่า เจียมตัวเจียมตน เทศน์ได้ปัจจัยมาสร้างพระนอนจนหมด

ท่านทำซอมซ่อเงียบ ๆ สงบปากเสียงมา 25 ปี ตลอดรัชสมัยของแผ่นดินพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว

ฉันจะตามเอง

ครั้นถึงปีกุน ยังเป็นโทศกจุลศักราช 1212 ปี วันพุธขึ้น 1 ค่ำ เดือนห้า เวลาค่ำ 8 ทุ่ม 5 บาท

สมเด็จพระนั่งเกล้าเสด็จสวรรคต สิริพระชนมายุได้ 63 พรรษากับ 11 วัน ดำรงอยู่ในราชสมบัติ 25 ปี 7 เดือน 23 วัน **พระมหาโต** อายุได้ 64 ปี 42 พรรษา

พวกข้าราชการได้ทูลอัญเชิญเสด็จทูลกระหม่อมพระราชาคณะวัดบวรนิเวศวรวิหาร ให้เสด็จนิวัติออกเถลิงราชย์ **พระมหาโต** เลยธุดงค์หนีหายไปหลายเดือน

ครั้นทรงระลึกได้จึงรับสั่งให้หาตัวมหาโต ก็ไม่พบ ก็ทรงกริ้วสังฆการีรับสั่งว่า

"ท่านเหาะก็ไม่ได้ ดำดินก็ไม่ได้ แหกกำแพงจักรวาลหนีก็ยังไม่ได้" จึงรับสั่งให้**พระญาณโพธิ**ออกติดตามก็ไม่พบ ก็รับสั่งว่า

"ฉันจะตามเอง"

ฤทธิ์หลวงพ่อโต

ครั้นถึงเดือนเจ็ดปีนั้น มีกระแสรับสั่งถึงเจ้าเมืองฝ่ายใต้ ฝ่ายเหนือ ตะวันตก ตะวันออก ทั่วพระราชอาณาจักร จับ**พระมหาโต**ส่งมายังเมืองหลวงให้ได้

ให้เจ้าคณะเหนือ กลาง ใต้ ตก ออก ออกค้นหา**มหาโต**

เลยสนุกกันใหญ่ทั้งฝ่ายพุทธจักร อาณาจักร แม้จะมีท้องตราเร่งรัดอย่างไร ก็ยังเงียบอยู่

เจ้าเมือง เจ้าหมู่ฝ่ายพระ ร่วมใจกันจับพระอาคันตุกะทุกองค์ส่งยังศาลากลาง

คราวนี้**พระมหาโต**ลองวิชาเปลี่ยนหน้า ทำให้คนรู้จักกลับจำไม่ได้เห็นเป็นพระองค์อื่น ปล่อยท่านไปก็มี (อาคมชนิดนี้พระอาจาริยเจ้าเรียกว่า **นารายณ์แปลงรูป**)

ต่อมาท่านพิจารณาเห็นว่านายด่าน นายตำบล เจ้าเมืองกรรมการ จับพระไปอดเช้าบ้างเพลบ้าง ตากแดดตากฝน ได้รับความลำบาก ทำทุกข์ทำยากแก่พระสงฆ์คงไม่ดีแน่ จึงแสดงตนให้กำนันบ้านไผ่รู้จัก จึงส่งตัวมายังศาลากลาง

เจ้าเมืองมีใบบอกมายังกระทรวงธรรมการ ๆ บอกส่งไปวัดโพธิเชตุพนฯ

พระญาณโพธิขึ้นไปดูตัวก็จำได้ แล้วคุมตัวลงมาเฝ้า...ฯลฯ

...ถ้าจะพูดตามพระธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว

สมเด็จพระพุฒาจารย์โตหาได้ใช้อาคมนารายณ์แปลงรูปไม่ แต่ท่านได้ใช้**อิทธิวิธีโดยวิกุพพนาฤทธิ์**

กล่าวคือ ฤทธิ์ที่ต้องทำอย่างผาดแผลงนั่นเอง

เช่นเดียวกับ **พระอภิภู** พระสาวกของพระสิขีพระพุทธเจ้าที่ชอบแปลงกายเป็นรูปต่าง ๆ

ทั้งนี้แสดงว่า ท่านปฏิบัติธรรมอย่างเอกอุ จนได้วิชชา 8 ประดับสติปัญญาแล้ว

เพราะความดังกล่าวได้บอกไว้ว่า ก่อนที่สมเด็จพระนั่งเกล้าเสด็จสวรรคต **สมเด็จหลวงพ่อโต** เก็บตัวแต่ในกุฏิสงบปากคอไม่ฟุ้งซ่าน ตั้งใจปฏิบัติจนมีจิตแน่วแน่ต่อญาณคติ มีวิถีจิตแน่วไปในโลกุตรภูมิ ซึ่งหมายถึงได้ญาณสมบัติชั้นสูงสุดทีเดียว

ไปมาแล้ว

หรืออย่าง **พระครูวิโรจน์ธรรมาจารย์ (หลวงพ่อพระมหาปิ่น ชลิโต)** ที่เพิ่งจะมรณภาพไม่นานมานี้

เมื่อครั้ง **หลวงปู่ดูลย์** มาอาพาธอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราชหลายปีมาแล้ว หลวงพ่อมหาปิ่น ทราบข่าว ก็ใคร่จะไปเยี่ยมอาการ

ครั้นถึงเวลาเย็น ท่านก็รีบเข้ากุฏิ แล้วปิดประตูเงียบ มิได้โผล่ออกมาเลยจนพลบค่ำ ลูกศิษย์ของท่านสงสัยว่าเห็นหลวงพ่อบ่นเป็นห่วงหลวงปู่ดูลย์ ใคร่จะไปเยี่ยม แล้วมีทีท่าจะไปจริง ๆ แต่แล้วเห็นปิดประตูกุฏิเงียบอยู่ จึงรอไต่ถาม ครั้นหลวงพ่อมหาปิ่นเปิดประตูกุฏิออกมาอีกครั้ง ลูกศิษย์ก็รีบถามว่าไม่ไปเยี่ยมหลวงปู่ดูลย์แล้วหรือ? ท่านก็บอกหน้าตาเฉยว่า "ไปเยี่ยมมาแล้ว เพิ่งจะกลับเมื่อครู่นี้"

ลูกศิษย์ได้ฟังดังนั้นก็เอะใจ เพราะตั้งแต่หลวงพ่อมหาปิ่นบอกแก่เขาว่าจะไปเยี่ยมหลวงปู่ดูลย์นั้น เขาก็รออยู่ด้วยเผื่อท่านจะเรียกใช้ให้ไปตามแท็กซี่ แต่ก็รอจนนานแสนนาน หลวงพ่อหายเข้าไปในกุฏิแล้วเงียบฉี่ พอเปิดกุฏิออกมาอีกครั้ง บอกว่าไปเยี่ยมแล้วเช่นนี้ ดู ๆ ออกจะแปลกประหลาดอยู่

แต่เขาก็ทำเฉยเสีย

พอหลวงพ่อมหาปิ่นลงทำวัตรเย็น เขาก็จับแท็กซี่บึ่งไปโรงพยาบาลทันที พอไปถึงก็เข้าไปกราบนมัสการ หลวงปู่ดูลย์เรียนถามท่านว่าหลวงพ่อมหาปิ่นมาเยี่ยมอาการท่านบ้างหรือเปล่า? หลวงปู่ดูลย์ฟังแล้วยิ้ม บอกแก่เขาว่า หลวงพ่อมหาปิ่นมาเยี่ยมตอนเย็น ได้พูดคุยกันอยู่นาน เพิ่งจะกลับไปเมื่อครู่นี้เอง!

เขารีบกลับมาที่วัด เห็นหลวงพ่อมหาปิ่นยืนอยู่หน้ากุฏิ

พอพบหน้า ท่านก็ยิ้มแล้วทักว่า "ไปโรงพยาบาลมาหรือ?"

เรื่องของหลวงพ่อพระมหาปิ่นนี้ ท่านใช้อธิษฐานฤทธิ์โดยติโรภาพ หรือกำบัง-หายตัว นั่นเอง!

หาได้เชื่อถือ

ถ้าจะพูดไปแล้ว ผู้เขียนก็ใคร่จะสารภาพว่า แต่เดิมมาผู้เขียนก็หาได้เชื่อถือ ในความมหัศจรรย์ของพระธรรมไม่ หากแต่คิดว่าคงจะเป็นเรื่องบังเอิญเสียมากกว่า ดังเช่นในประมาณปี 2495-2496 เมื่อครั้งผู้เขียนยังเดินป่าอยู่

ครั้งนั้น ผู้เขียนได้เดินทางผ่านอำเภอวังทอง ข้ามลำน้ำยมเพื่อมุ่งไปป่าพัญชารี ที่เป็นป่าทึบดงดิบ หนทางระหว่างริมน้ำยมไปถึงดงพัญชารีนั้น เป็นป่าเสียครึ่งหนึ่งของระยะทาง

เราต้องขับรถไปตามทางเกวียนเล็ก ๆ ที่ชาวบ้านป่าเขาใช้บรรทุกไม้เสามาทำบ้านเรือน สองข้างทางนั้นเป็นราวไพร มีไม้ใหญ่น้อยยืนต้นแน่นหนา พวกประดู่ แดง เต็ง รัง แต่ละต้นอวบงาม ทั้งสิ้น เราเดินทางผ่านป่าใหญ่ที่มีแต่ความวิเวกนาน ๆ จะได้ยินเสียงนกแปลก ๆ ร้องเสียงดังมาจากเขาท่าหมื่นราม ซึ่งอยู่เลยลึกเข้าไป และตั้งแต่ขับรถเข้ามาเป็นเวลาเกือบสองชั่วโมงแล้ว ก็หาได้สวนกับผู้คนสักคนเดียวไม่ จะมีก็แต่ไก่ป่าข้างทางที่ตกใจเสียงรถยนต์ บินโผผวาเข้าไปในพงไพรเท่านั้น

จนตะวันบ่ายโข รถของเราก็เกิดขัดข้อง อยู่ดี ๆ น้ำมันก็ไม่ขึ้นคาบูเรเตอร์ ทำให้รถกระตุกไปสอง-สามครั้งก็ดับสนิท

คนรถพยายามแก้ไขอยู่จนพลบค่ำ ก็หาได้มีอะไรเกิดขึ้นไม่ คงสงบเงียบอยู่เช่นนั้น

ผู้เขียนเกิดความเบื่อหน่ายเป็นที่สุด ที่จะต้องนอนหนาวในกลางดง เพราะเคยมีประสบการณ์มาแล้ว ยุงนั้นไม่เท่าไหร่ แต่ริ้นนั้นกัดเจ็บคันนัก แม้จะสุมไฟไล่ควันมันหายไปประเดี๋ยวเดียว ก็ย้อนกลับมาใหม่ เล่นเอาคันคะเยอทีเดียว

พระอาจารย์ลี

ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงชวน**พี่พวง (นายพวง นาไท** บ้านอยู่ตำบลวัดโบสถ์) ซึ่งเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงของผู้เขียน ออกเดินสำรวจป่าใกล้ ๆ เผื่อจะมีที่พักแรมดีกว่าที่จะต้องนอนบนรถยนต์อันแสนจะคับแคบ

เราเดินกันมาสองคน โดยทิ้งคนรถให้แก้เครื่องยนต์อยู่คนเดียว เพราะเวลายังไม่มืดค่ำนัก ครั้นพอเดินไปได้ประมาณสองเส้นเศษ พี่พวงก็อุทานออกมาว่า "พระธุดงค์!"

ปรากฏ ท่านมากางกลดอยู่ริมป่าใกล้ห้วยเล็ก ๆ

เราสองคนเข้าไปกราบนมัสการท่าน ทั้งนั้นใจคิดว่าอาจจะได้ของดีติดตัวบ้างถ้าท่านจะกรุณา

ของดีสมัยนั้นที่นิยมกันได้แก่ตะกรุด เป็นส่วนมาก

พระภิกษุรูปนั้นครองจีวรสีแก่นขนุน อายุอานามใกล้เคียงกับพี่พวง ประมาณสี่สิบเห็นจะได้ รูปร่างดูจะโปร่ง ผิวเนื้อดำแดง ท่าทางเยือกเย็น

หลวงพ่อลี วัดอโศการาม
แสดงเจโตปริยญาณ (รู้ใจผู้อื่น)
ต่อผู้เขียนกลางป่า

ท่านไต่ถามเราถึงสาเหตุที่มาพบท่านกลางดง

เมื่อทราบว่ารถเราเสีย จอดตายกลางป่าตั้งแต่บ่าย ยังแก้ไขไม่สำเร็จ ท่านก็บอกหน้าตาเฉยว่า

"ไม่เป็นไรดอกโยม พอกลับไปรถก็ดีเหมือนเดิม"

ผู้เขียนฟังแล้วรู้สึกพิกลอยู่ ท่านยังไม่ทราบว่าเครื่องเครา ของรถยนต์เป็นอะไร แล้วท่านจะทราบได้อย่างไรว่าพอเรากลับไป รถมันจะดี?

พระภิกษุรูปนั้นมองหน้าผู้เขียน แล้วเอ่ยออกมาว่า

"ถึงอาตมาจะไม่มีความรู้ในเครื่องยนต์ แต่อาตมารู้ว่า ประเดี๋ยวเครื่องยนต์ของโยมก็จะดีเอง"

แปลกแท้ ๆ! ผู้เขียนนึกฉงนในใจว่าทำไมท่านถึงพูดได้ ตรงกับความสงสัยของผู้เขียนได้ ทั้งเจาะจงพูดกับผู้เขียนเสียด้วย!

ส่วนพี่พวงนั้น แกเข้าพระเข้าเจ้าได้ดีกว่าผู้เขียน อาจจะเป็นเพราะแกเคยได้บวชเรียนมาแล้ว จึงชวนท่านสนทนาอยู่หลายเรื่องจนเริ่มมืดสนิทแล้ว

เราก็ทำท่าจะกราบลาท่าน เพราะเป็นห่วงคนขับ ทั้งยังพะว้าพะวงในเรื่องที่หลับนอนอยู่ ก็พอดีท่านบอกแก่เราว่า "คืนนี้โยมไม่ต้องนอนกลางป่าดอก อาตมารับรองว่าโยมได้เดินทางแน่ ๆ"

เรากราบลาท่านออกมาแล้ว รีบจ้ำไปยังรถยนต์ที่จอดตายอยู่

แต่พอเลี้ยวโค้งโผล่ออกไปยังที่รถจอด ก็เห็นคนขับก้าวขึ้นไปนั่งบนรถ แล้วลองสต๊าร์ทดู

ปรากฏว่า เครื่องติดขึ้นทันที

คืนนี้เราไม่ต้องนอนกลางป่ากลางดงจริง!

เรามาทราบภายหลังจากชาวบ้านว่า พระธุดงค์องค์นั้นเขาเรียกกันว่า **อาจารย์ลี** ภายหลังมาอยู่วัดอโศการาม แถว ๆ ปากน้ำ แต่ผู้เขียนไม่มีโอกาสไปนมัสการ จนท่านมรณภาพและมารู้เพราะศึกษาธรรมว่า **ท่านมีเจโตปริยญาณ** (รู้ใจผู้อื่น) อันเป็นคุณวิเศษจากการปฏิบัติธรรม

ชวนกันมาปฏิบัติ

...นี่เป็นเพราะผู้เขียนมิได้สนใจในธรรมแต่ครั้งกระนั้น จึงพลาดโอกาสอันประเสริฐ ทำให้รู้สึกเสียดายกาลเวลาที่ผ่านมาเป็นอย่างยิ่ง

ถึงกระนั้นในปัจจุบันนี้ ผู้เขียนก็ยังคิดว่าไม่สายเกินไปในการที่ได้มาประพฤติปฏิบัติเพื่อหาทางหลุดพ้นจากความทุกข์อันสืบเนื่องมาจาก โลภะ โมหะ โทสะ เป็นเหตุ

จึงใคร่เชิญชวนท่านผู้อ่านทั้งหลายที่ตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ ได้ลองหันมาประพฤติปฏิบัติธรรมกันบ้าง

เผื่อวาสนาบารมีของกุศลกรรมที่ติดตามท่านมา จะช่วยให้ท่านได้ประสบความสุขอันเกิดจากความสงบเกินกว่าที่ท่านคาดคิด

และอาจจะเป็นผู้ที่ได้พบได้เห็นในความอัศจรรย์ของพระธรรมอันประเสริฐ ดังผู้เขียนนำมากล่าวในข้างต้นด้วยตัวของท่านเองก็เป็นได้

เพราะพระพุทธองค์ท่านตรัสไว้ว่า

...ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญฺญูหิติ

อันผู้รู้ พึงรู้ จำเพาะตน ดังนี้แล ฯ

ข่าวดีสำหรับผู้ป่วยโรคกระเพาะเรื้อรัง

เนื่องด้วยทางกุศลธรรมมูลนิธิได้ตำรายารักษาโรคกระเพาะ จากผู้มีอาวุโสที่เปี่ยมด้วยจิตเมตตาท่านหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันได้เสียชีวิตไปแล้ว

ตำรายารักษาโรคกระเพาะนี้ประกอบด้วยสมุนไพรที่สามารถหาได้ในเมืองไทย เช่น มะกรูด มะขาม ไพล พริกไทย เกลือเป็นต้น สมุนไพรเหล่านี้ เมื่อผ่านกรรมวิธีที่ถูกต้องแล้วจะเป็นตัวยาที่รักษาผู้ป่วยโรคกระเพาะได้สามสิบกว่าปีมานี้ มีผู้ป่วยด้วยโรคกระเพาะเรื้อรังมานานจำนวนมาก ได้รับประทานยาขนานนี้แล้ว ต่างก็หายป่วยเป็นปลิดทิ้ง และเขามีสุขภาพแข็งแรง มีความสุขกับการทำงาน และสร้างความผาสุกแก่ครอบครัวได้ มีกรรมการคนหนึ่งในกุศลธรรมมูลนิธิได้นำยาขนานนี้ไปให้สมาชิกโรงเจแห่งหนึ่งในประเทศมาเลเซียเพื่อแจกจ่ายแก่ผู้ป่วยโรคกระเพาะ และก็สามารถรักษาผู้ป่วยหลายสิบรายหายเป็นปลิดทิ้งเช่นกัน จนคนในโรงเจมาเลเซียต้องมาขอสูตร และกรรมวิธีของยาขนานนี้เพื่อผลิตขึ้นเผยแพร่แก่ผู้ป่วยต่อไป

ข้าพเจ้าขอกราบเรียนบอกข่าวดีแก่ผู้ป่วยด้วยโรคกระเพาะว่า หากท่านได้ป่วยเป็นโรคนี้มาเป็นเวลานาน และเคยไปหาแพทย์รับการรักษามาแล้ว แต่ยังไม่สามารถจะหายขาดจากโรคนี้ได้ ขอได้โปรดติดต่อได้ที่

กุศลธรรมมูลนิธิ

125 ถนนสาธุประดิษฐ์ ซอย 12 (ซอยทวีสิทธิ์)

เขตยานนาวา

กทม. 10120

โทร : 212-3644 เวลา 08.30 น. - 17.00 น. ทุกวัน

ทางมูลนิธิยินดีมอบยานี้ให้โดยไม่คิดมูลค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าขอภาวนาให้ผู้ป่วยจงหายขาดจากโรคทรมานนี้ในเร็ววัน และมีสุขภาพที่แข็งแรงเพื่อทำประโยชน์ให้แก่ครอบครัว สังคม ประเทศชาติต่อไปได้

ขออานิสงส์จากกุศลกรรมครั้งนี้ จงเป็นพลวปัจจัยส่งให้วิญญาณของเจ้าของตำรานี้ จงมีความสุขยิ่ง ๆ ในสัมปรายภพด้วยเทอญ

จากผู้แจ้งข่าว

นายสุเทพ มานีเวศม์

23 พฤศจิกายน 2538

รายชื่อผู้ร่วมพิมพ์ วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 7

คุณปราณี แซ่ตั้ง	4,500 บาท
พระราชสุวัฒนาภรณ์ พระครูไพศาลธรรมานุยุต, นางกี แซ่เล้า, น.ส. ชวนชม, คุณยงยุทธ, นางสุวรรณ, นายยุทธนา, น.ส. อรพินท์, นายวรวุฒิ, น.ส. พรเพ็ญ, น.ส. อรทัย ศิริพิทยางกูร	10,219 บาท
คุณจักรวุฒิ อมรมณีกุล	3,500 บาท
พุทธสถานไท้อิม	4,000 บาท
คุณวิโรจน์ - คุณอรนุช - คุณภาณุพงศ์ - คุณภาณุวัฒน์, คุณภาวิณี แซ่ตั้ง อ. สุไหงโก-ลก	2,400 บาท
สถานธรรมกว่างเต๋อ และญาติธรรม นครสวรรค์	2,224 บาท
คุณแก้ว, คุณวิภา เอื้อโสภณ และครอบครัว	2,000 บาท
ร.ต. สมพงษ์ - คุณสมศรี โตนดสุวรรณ	1,199 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (48/380)	1,000 บาท
คุณพินิจ ปานกนก อุทิศส่วนกุศลให้ คุณพ่อพิณ, คุณแม่จำเนียร ปานกนก	1,000 บาท
คุณศิวพร ถาวรวงษ์	1,000 บาท
คุณกรกรรัฐ - คุณปวีณา รุ่งเรืองธัญญา	1,000 บาท
บริษัท คลังกระดาษ จำกัด	1,000 บาท
คุณสุรศักดิ์ - คุณชู้ชัว สัจธรรมพิทักษ์	1,000 บาท
คุณทวี ชีพอุดมวิทย์	1,000 บาท

คุณประวิทย์ - คุณปราณี มาสกุลรัตน์	1,000 บาท
คุณรัตนา มาสกุลรัตน์ อุทิศส่วนกุศลให้	
คุณสมาน สุทธิเรืองวงศ์	1,000 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (ประตูน้ำ)	1,000 บาท
คุณเปิด ทองนุ่ม อ. ลับแล จ. อุตรดิตถ์	600 บาท
คุณหลิว เซียนเชิน	600 บาท
คุณสุวพันธ์ ตันปิ่นเพชร	600 บาท
คุณเริงชัย ตันตยานนท์กุล และครอบครัว	500 บาท
คุณสุรัตน์ ศรีชัยวัฒน์ จ. เพชรบุรี	500 บาท
คุณชนะ เพชรประสิทธิ์	500 บาท
คุณปรมาณู - คุณสมคิด แย้มบุญชู	500 บาท
คุณเชี่ยมเฮียง แซ่แต้ (สว่างเนตร ภาคาพันธ์)	500 บาท
คุณชิน ภาคาพันธ์ อุทิศส่วนกุศลให้	
คุณเชิง ภาคาพันธ์, คุณท้องว่าง แซ่แต้	500 บาท
คุณพุทธรัตน์ ปุ๋ยทองคำ	500 บาท
ครอบครัวบุญอำนาจเดช	500 บาท
คุณคมสิทธิ์ วิทยาวงศ์รุจิ	500 บาท
คุณนภพรรณ บุสสุวัฒโณ	500 บาท
คุณสมชาย สุธรรมธารีกุล	500 บาท
คุณโอม - คุณสิรินทิรา เตียงศิโร	500 บาท
ผู้ไม่ออกนาม (ลาดพร้าว 26)	500 บาท
คุณอำไพวรรณ วุฒิวรรณ (อ. ยางไทย)	500 บาท

พระครูใบฎีกา วิริยไพโรจน์	500 บาท
คุณสุรศักดิ์ - คุณปราณี บุญฤทธิพงศ์	500 บาท
คุณพูลศรี บัวยิ้ม	500 บาท
คุณสงวนพงศ์ - คุณลัดดา เอื้อคารวะ	500 บาท
คุณจิราพร - คุณโชคชัย สินธุอุไร อ. ตาคลี จ. นครสวรรค์	460 บาท
คุณนฤมล (ปลา)	430 บาท
คุณอารีย์ ชุ่มชูขันตร์	400 บาท
คุณอภินันท์ แซ่กิม จ. มุกดาหาร	300 บาท
คุณหมอจิตสะอาด บริษัทโอสถสภา	300 บาท
คุณนำชัย เลิศชนะชมภู	300 บาท
คุณวัชระ สพานรัตน์	300 บาท
คุณประเสริฐ - คุณเชียมเอ็ง, น.ส. นัยนา กังวาลวงศ์สกุล	300 บาท
คุณเพียร เข้าคา โรงงานยาสูบ ขอให้หายป่วยเร็ว ๆ	300 บาท
คุณวิระมล สุวรรณไตรย์	300 บาท
ครอบครัวบุญวงษ์ (พัชรี บุญวงษ์)	300 บาท
คุณจินตนา ศิลป์เสวีกุล และบุตรธิดา	250 บาท
คุณศิวัตรา ภัทรนิธิมา	240 บาท
คุณเจริญศรี จันทรเรืองนภา	240 บาท
คุณกองพล ขจรกิตติยุทธ์	200 บาท
คุณวิทยา เลิศศิล จ. แพร่	200 บาท

คุณศิลปชัย - คุณลออ - คุณสมพร อิศราวุธพานา สระบุรี	200 บาท
คุณปฐมาพร ลีลานุพัฒน์	200 บาท
ด.ญ. สา - คุณวรรณี ภิรมงคล	200 บาท
คุณช่อฉัตร เสงี่ยมพงษ์	200 บาท
คุณถนอมรัตน์ ลิมป์แสงรุจี	200 บาท
คุณประนอม วัฒนอามาตย์	150 บาท
พระชุมพล พลปญฺโญ อ. ไชยปราการ จ. เชียงใหม่	100 บาท
คุณณรงค์ฤทธิ์ เทียนไสย์ จ. เลย	100 บาท
คุณลักษณา โพนสัย จ. ขอนแก่น	100 บาท
คุณปรีชา ธนานุกุล	100 บาท
คุณอารยา ธูปเทียน จ. ตาก	100 บาท
คุณทัศนา มณีนวล	100 บาท
คุณไพริน เพ็ญประทุม อุทิศให้ พ่อจรูญ - แม่สุพิน เพ็ญประทุม	100 บาท
คุณสุชามา เดชาติวงศ์	100 บาท
คุณนงลักษณ์ ชมสำเนียง	100 บาท
ด.ญ. สิริลักษณ์ - ด.ญ. ปนัดดา ชมสำเนียง	100 บาท
คุณจิตรา มีสมวงศ์ จ. ชัยภูมิ	100 บาท
คุณแดง โคตะวัน	100 บาท
คุณถิรดา เตชะวงศ์ธรรม	100 บาท
พนักงานสหธนาคาร (UB)	100 บาท
คุณสมจิตต์ สกุลธรรม (UAF)	100 บาท

คุณรัตนา สุวรรณนามัย	100 บาท
คุณกิติศักดิ์ สุวรรณนามัย	100 บาท
ร้านกระหรี่พัพ มธุรส อ. มวกเหล็ก จ. สระบุรี	50 บาท
คุณแสงจันทร์ สติใหม่	50 บาท
คุณธนิชญา สายแดง อุทิศให้ตามอญ สัพสาม	50 บาท
คุณนภาดล ณ ระนอง อุทิศให้นายปรีชา ณ ระนอง	50 บาท
คุณทองสุข ไชยคำ	40 บาท
คุณสันศนี ใจบุญ (แหม่ม) จ. จันทบุรี	26 บาท

บริจาคผ่าน คุณทองทิว สุวรรณฑัต

คุณศุลีพร นิ่มสวัสดิ์ BBL เพชรบูรณ์	5,000 บาท
ม.ร.ว. มาลีพันธุ์ จารุมณี	1,000 บาท
คุณภาวดี ศรียานุวัตรกุล จ. ยะลา	1,000 บาท
คุณมาลีรัตน์ นาคสุวรรณ	1,000 บาท
คุณอารยา สุวรรณภาณ	1,000 บาท
จ.อ. คำรณ ศรีโพธิ์ และเพื่อน	650 บาท
พล.ท. ละม้าย จันทรประเสริฐ	500 บาท
ม.ร.ว. กองศรี จารุมณี	500 บาท
ผู้มีจิตศรัทธา	300 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม อุทิศให้แก่ คุณพ่อเกลี้ยง - คุณแม่เจือจันทร์ ทัศนเสถียร, คุณวันดี ทวีกาญจน์ และ คุณเกรียงศักดิ์ นิลคูหา	300 บาท

คุณสุชาดา รัตนเมธากร	300 บาท
คุณประสาน อยู่พ่ม	200 บาท
"ดิฉัน" จากขอนแก่น	200 บาท
คุณศรีอุทัย ปสิรัตน	200 บาท
คุณพรรณเพ็ญ สัจจโสภณ	200 บาท
คุณผกาพันธุ์ ยุติมิตร อ. วิหารแดง จ. สระบุรี	100 บาท

บริจาคผ่าน คุณอำนวยภรณ์ อยู่โต

คุณอำนวยภรณ์ อยู่โต	100 บาท
คุณศิวพร วรรณรักษ์	100 บาท
ด.ช. เอกรัตน์ อยู่โต	100 บาท
คุณวีริศ สิทธิเวช	100 บาท

บริจาคผ่าน คุณวีณา ธโนภาสสกุล (โอ)

คุณวีระสม - คุณเพลิน และครอบครัว	100 บาท
คุณพรชัย - คุณวีณา ธโนภาสสกุล	100 บาท
คุณเอื้อมพร ธโนภาสสกุล	100 บาท
คุณกนกพร ธโนภาสสกุล	100 บาท
คุณพงศกร ธโนภาสสกุล	100 บาท

การสร้างหนังสือครั้งนี้ ขอให้ข้าพเจ้า (โอ)
มีสุขภาพแข็งแรงและบำเพ็ญธรรมให้บรรลุ
มรรคผลนิพพาน

บริจาคผ่าน อ.ส.ท. กอง ปร.

คุณกอแก้ว กปิลกาญจน์	200 บาท
คุณวรรณี สงไกรวุฒิกุล	100 บาท
คุณหนู, คุณพิน, คุณบุญรอด วุลประภา	100 บาท
คุณศิริรัตน์ ยงกาญจนากร	100 บาท

บริจาคผ่าน คุณกฤติมา จงประสบธรรม

คุณมาโนฮาร์ สัจจะนันดานี	100 บาท
คุณนิตยา สัจจะนันดานี	100 บาท
ด.ญ. ระวีณา สัจจะนันดานี	100 บาท
ด.ญ. มานิชา สัจจะนันดานี	100 บาท
ด.ญ. พริติกา สัจจะนันดานี	100 บาท
คุณชุติมา คลอศิริโรจน์	200 บาท
ด.ญ. เบญจพร เรืองมโนธรรม	100 บาท
คุณศิริพร วีรอานุภาพ	100 บาท

บริจาคผ่าน คุณปิยะนุช เพ็ญสุขใจ

คุณอนันต์ เพ็ญสุขใจ	100 บาท
คุณสมบูรณ์ เพ็ญสุขใจ	100 บาท
คุณปิยะนุช เพ็ญสุขใจ	100 บาท
คุณปิยะมาศ เพ็ญสุขใจ	100 บาท
คุณปิยดา เพ็ญสุขใจ	100 บาท
คุณเอกรัฐ เพ็ญสุขใจ	100 บาท
คุณเอกสิทธิ์ เพ็ญสุขใจ	100 บาท

บริจาคผ่าน คุณวีระชัย วาสถิดิลก

คุณวีระชัย วาสถิดิลก	600 บาท
คุณดลชัย วาสถิดิลก	200 บาท
คุณสง่า - คุณมาลี มานพวงศ์	200 บาท

บริจาคผ่าน คุณสนั่น - คุณเฉลิมเกตุ นภาศัพท์

คุณสนั่น - คุณเฉลิมเกตุ นภาศัพท์	2,000 บาท
คุณสมชาย เลาหพรทรัพย์	1,000 บาท
คุณหทัยกาญจน์ เลาหพรทรัพย์	1,000 บาท
คุณนภา สิ้นเคราะห์	1,000 บาท
คุณเชี่ยวฮุย แซ่เล้า	1,000 บาท
คุณณัฐวุฒิ ริบประเสริฐ	500 บาท
คุณชิวอิ๊ว แซ่เตีย	500 บาท
คุณสมภพ โกศลวรวัฒนกุล	500 บาท
คุณจินตนา เลาหพรทรัพย์	300 บาท
คุณสมบูรณ์ เลาหพรทรัพย์	200 บาท
คุณธีรภัทร์ พิธุกานต์	100 บาท
ด.ช. กิตติศักดิ์ พิธุกานต์	100 บาท
ด.ญ. ศิริพร พิธุกานต์	100 บาท
ด.ญ. บุษรินทร์ เหลืองอ่อน	100 บาท
คุณลั้ง แซ่ลิ้ม	100 บาท
คุณหยงเซียะ แซ่เตีย	100 บาท

บริจาคผ่าน คุณวิภารัตน์ จิระกาญจนกิจ (ชลบุรี)

คุณวิภารัตน์ จิระกาญจนกิจ อุทิศส่วนกุศลให้แก่ นายยู่เคี้ยม แซ่เตี๋ยว นายหมุยซุ้ง แซ่เตี๋ยว นายสมชาย และนายสมบัติ จิระกาญจนกิจ	100 บาท
คุณบุญนำ เทียนขุนทด	100 บาท
คุณเสนาะ เตียนสิงห์	50 บาท
คุณสกล จันดาโชติ	50 บาท
คุณชมภู ทุมมัย	50 บาท

บริจาคผ่าน คุณศิริลักษณ์ รัตติทิวาพาณิชย์

คุณบุญมาก รัตติทิวาพาณิชย์	1,000 บาท
คุณเอียมเฮา แซ่เฮง	1,000 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	100 บาท

บริจาคผ่าน คุณวารีรัตน์ สิทธิพงศธร

คุณนิทา เชี่ยวนาวิน	400 บาท
คุณสมกิจ สังขดิถี	100 บาท
คุณมนัส	100 บาท
คุณจงกลวรรณ พึ่งบุญ	100 บาท
คุณกิมเฮียง ทองกวาว	100 บาท
คุณบุญชู ภาสภาการ	100 บาท
คุณจิระมาศ อาพทิพย์	50 บาท
ไม่ประสงค์ออกนาม	50 บาท

รายนามที่ร่วมพิมพ์หนังสือเล่มนี้ทุกท่าน ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ ย่า ตา ยาย ครูบาอาจารย์ คุณบิดา มารดา ญาติสนิทมิตรสหาย และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวร ทุกภพทุกชาติ สัมภเวสี เพื่อนร่วมโลกที่เกิดอุบัติเหตุจนเสียชีวิต และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้ท่านที่มีทุกข์จงพ้นจากทุกข์ ท่านที่มีสุข จงมีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป และภาวนาขอให้ทุกท่านหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดโดยเร็วที่สุด

●

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุด ท.พ. บัญชา ศิริไกร ค่าส่งเล่มละ

1 เที่ยวเมืองนรก " 6 บาท

2 เที่ยวเมืองสวรรค์ " 6 บาท

3 วงเวียนกรรมของสัตว์โลก " 6 บาท

4 เส้นทางอริยะ " 6 บาท

5 ประวัติพระอรหันต์จี้กง " 4 บาท

6 ปรากฏการณ์นรกคนเป็น " 4 บาท

7 บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง " 4 บาท

ชุด ช. วัฒนา

8 บันทึกท่องนรกภูมิ " 6 บาท

9 แสงสว่างแห่งชีวิต " 4 บาท

ชุด กฎแห่งกรรม ของ ท. เลียงพิบูลย์

10-12 ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3 " 6 บาท

13 ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 4 " 4 บาท

ชุด ทองทิว สุวรรณทัต

14-19 วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 1 - 6 " 4 บาท

ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล

20 เล่ม 1 ท่องอเวจี " 4 บาท

21 เล่ม 2 เทวาไขปัญหา " 4 บาท

22 เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี " 4 บาท

23 เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด " 4 บาท

24 เล่ม 5 โอวาทเทวา 1 " 4 บาท

25 เล่ม 6 พระโอวาท-เซียมซีเจ้าแม่กวนอิม " 4 บาท

ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม

26 อภินิหารโปรดชาวโลก " 4 บาท

27 กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม

(ท.พ. บัญชา ศิริไกร แปล) " 4 บาท

ชุด สิริเทพ เทวาพร ค่าส่งเล่มละ

28 เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1 " 4 บาท

29 เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก " 4 บาท

30 เล่ม 3 พระสูตรพ้นเคราะห์ภัย " 4 บาท

ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย

31 เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว " 4 บาท

32 เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง " 4 บาท

33 เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ " 4 บาท

34 เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเล่า " 4 บาท

35 เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน " 4 บาท

36 เล่ม 6 โยนกนคร " 4 บาท

37 เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน " 4 บาท

38 เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร " 4 บาท

39-41 ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 " 4 บาท

42 ธรรมะจากต้นไม้ของหลวงปู่ชา สุภัทโท " 4 บาท

43 หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล " 4 บาท

44 คำสารภาพของวิญญาณบาปของ

น.พ. อาจินต์ บุญเกตุ " 4 บาท

45 โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน มิสโจ แปล " 4 บาท

46 สุสานดำ ของพระ อ. บุญช่วย ฐิติสาโร " 4 บาท

47 หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น " 4 บาท

48 ประสบการณ์ในยมโลก ของพลโท สมาน วีระไวทยะ " 4 บาท

49 ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ " 4 บาท

50 การกินเจ และอาหารธรรมชาติ " 4 บาท

51 กินเจเว้นกรรม " 4 บาท

52 คิริมานนทสูตร " 4 บาท

53 ท่านถามเราตอบ " 4 บาท

54 ความถูกต้องคืออะไร " 4 บาท

ผู้ใดต้องการหนังสือ
ติดต่อได้ที่

คุณสุเทพ มานีเวศม์ (ธนาณัติสั่งจ่าย ป.ณ. ยานนาวา)
417/2 ซอยประดู่ 1 (ในซอยหมอจับเส้น ข้างวัดจันทร์ใน)
ถนนเจริญกรุง 107 แขวงบางคอแหลม
เขตยานนาวา กทม. 10120
โทร. 289-2446

ทันตกิจคลีนิค
ทันตแพทย์ บัญชา ศิริไกร (สั่งจ่าย ป.ณ. ประตูน้ำ)
745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19
เขตราชเทวี กทม. 10400
โทร. 252-9484, 252-6297
ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่ 9.00 – 19.00 น. วันอาทิตย์หยุด

กุศลธรรมมูลนิธิ
125 ซอยทวีสิทธิ์ ถนนสาธุประดิษฐ์ ซอย 12
เขตยานนาวา กทม. 10120
โทร. 212-3644

คุณทองทิว สุวรรณทัต
158/80 ซอยวัดเจ้ามูล
ถนนจรัลสนิทวงศ์ ซอย 8 บางกอกใหญ่ กทม. 10600
โทร. 467-5853

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์
กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 4 บาท

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป. สัมพันธ์พาณิชย์ โทร. 2412321, 2412862

ทองทิว สุวรรณฑัต

ผู้เขียนรับโล่เกียรติคุณจาก ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นายชวน หลีกภัย ในฐานะนักหนังสือพิมพ์ที่ดี ควรแก่การยกย่อง ณ สมาคมนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2538

วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 7

ทองทิว สุวรรณฑัต